

กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ

(ฉบับที่ ๑๕)

พ.ศ. ๒๕๒๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช ๒๔๕๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ เจ้าทำโดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมแล้ว ออกกฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎข้อบังคับนี้เรียกว่า “กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๒๘”

ข้อ ๒ กฎข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่เรือลำใด ใบอนุญาตใช้เรือยังไม่สิ้นอายุ ให้ปฏิบัติไปตามเดิมจนกว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความใน

(๑) กฎข้อบังคับการตรวจเชอร์เวย์ภาคที่ ๑ พุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกรมเจ้าท่า ลงวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๖๕

(๒) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๒

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๓) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๕

(๔) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๐๖

(๕) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๒

(๖) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๕

(๗) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๕

(๘) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๑๕

(๙) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๒๒

(๑๐) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๓

(๑๑) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๘

ให้ใช้ความดังต่อไปนี้แทน และบรรดากฎข้อบังคับและระเบียบในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในกฎข้อบังคับนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งกฎข้อบังคับนี้ ให้ใช้กฎข้อบังคับนี้แทน

ภาคที่ ๑

หมวด ก.

ข้อบังคับทั่วไป

ข้อ ๑ ในกฎข้อบังคับนี้

“เรือ” หมายความว่า ยานพาหนะทางน้ำทุกชนิด ไม่ว่าจะใช้เพื่อบรรทุก ลำเลียง โดยสาร ลากจูง ดัน ยก ขุด หรือลกรวมทั้งยานพาหนะอย่างอื่น ที่สามารถใช้น้ำได้ทำนองเดียวกัน

“เรือเดินทะเล” หรือ “เรือทะเล” หมายความว่า เรือที่มีลักษณะสำหรับใช้ในทะเล ตามกฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ

“เรือลำน้ำ” หมายความว่า เรือที่ใช้อยู่ในแม่น้ำ ลำคลอง ห้วย หนอง บึง ทะเลสาบ และไม่แล่นพ้นออกจากปากแม่น้ำนั้น ๆ

“เรือกล” หมายความว่า เรือที่ขับเคลื่อนโดยเครื่องจักรกลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง จะใช้กำลังอื่นด้วย หรือไม่ก็ตาม

“เครื่องจักรใหญ่” หมายความว่า เครื่องจักรกลอย่างใด ๆ ที่ใช้สำหรับขับเคลื่อนเรือ

“จำนวนแรงม้าเบรค” หมายความว่า จำนวนแรงม้าเบรคตามเอกสารหลักฐานของผู้สร้างที่เชื่อถือได้ หรือจำนวนแรงม้าเบรคที่คำนวณได้ โดยวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎข้อบังคับนี้

ข้อ ๒ เจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ หมายความว่า ประสงค์จะให้เจ้าพนักงานตรวจเรือออกใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ เพื่ออนุญาตให้ใช้เรือ ต้องยื่นคำร้องตามแบบพิมพ์ของกรมเจ้าท่าล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๓ วัน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

สำหรับการตรวจเรือภายในประเทศ และไม่น้อยกว่า ๒๑ วัน สำหรับการตรวจเรือในต่างประเทศ

ข้อ ๓ เจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ ต้องจัดเตรียมเรือไว้ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือให้พร้อมในวันกำหนดการตรวจเรือ ตามวิธีการที่เจ้าพนักงานตรวจเรือบอกกล่าว และให้มีหนังสือยืนยันกำหนดนัดตั้งเจ้าพนักงานตรวจเรือก่อนกำหนดนัดไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง โดยให้แจ้งตำบลที่เรือจอด หรือเข้าอยู่ไว้ด้วย

ข้อ ๔ เจ้าพนักงานตรวจเรือ ต้องทำการตรวจเรือต่อหน้าเจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ และหากปรากฏข้อบกพร่องซึ่งจะต้องซ่อมแซมแก้ไขต่อเติม เปลี่ยนแปลง หรือจัดหา เพื่อให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับนี้ ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือแจ้งให้เจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือทราบ เป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อ ๕ เมื่อเจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ ได้ปฏิบัติตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือได้แจ้งให้ทราบตามข้อ ๔ แล้ว ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานตรวจเรือทราบ เพื่อตรวจดูผลการปฏิบัติ เจ้าพนักงานตรวจเรือจะกำกับขณะทำการซ่อมแซม แก้ไข ต่อเติม เปลี่ยนแปลง หรือจัดหาอยู่ด้วยก็ได้

ข้อ ๖ เจ้าพนักงานตรวจเรือ จะออกไปสำคัญรับรองการตรวจเรือให้ เมื่อได้ตรวจตัวเรือ เครื่องจักร อุปกรณ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ตลอดจนจำนวน และคุณสมบัติของคนประจำเรือว่า ถูกต้องตามกฎข้อบังคับแล้วทุกประการ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๗ เมื่อเจ้าพนักงานตรวจเรือ ปฏิเสธการออกไปสำคัญรับรอง การตรวจเรือให้แก่เรือลำใด ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือผู้นั้น รายงานต่อ ผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ ถึงอุปสรรค และขอจัดข้อ้งในโอกาสแรก ซึ่งต้องอยู่ในระยะเวลา ๓ วันทำการ นับตั้งแต่กลับจากการตรวจเรือ

ข้อ ๘ ในกรณีที่เจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ ไม่เห็นด้วย กับการวินิจฉัยสั่งการใด ๆ ของเจ้าพนักงานตรวจเรือ ให้อุทธรณ์เป็น ลายลักษณ์อักษรต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือภายใน ๕ วัน นับตั้งแต ่วันที่เจ้าพนักงานตรวจเรือวินิจฉัยสั่งการ เจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ และเจ้าพนักงานตรวจเรือ มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ เป็นลายลักษณ์อักษรต่ออธิบดีกรมเจ้าท่า คำวินิจฉัยของ อธิบดีถือเป็นที่สุด

ข้อ ๙ การตรวจเรือตามกฎหมายฉบับนี้ ให้กระทำโดยเจ้าพนักงาน ตรวจเรือ ในกรณีที่เจ้าพนักงานตรวจเรือมอบหมายให้บุคคล หรือนิติ บุคคลอื่นใด เป็นผู้ตรวจสอบแทนเฉพาะแห่ง เจ้าพนักงานตรวจเรือ ผู้มอบหมาย ต้องรับผิดชอบในความถูกต้องสมบูรณ์ของการตรวจสอบนั้น

ข้อ ๑๐ ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ เพออนุญาตให้ใช้เรือมีอายุ ไม่เกิน ๑๒ เดือน นับตั้งแต่วันที่การตรวจเรือเสร็จสิ้นลง และให้ใช้ ตามแบบท้ายกฎฉบับนี้

ข้อ ๑๑ เมื่อมีอุบัติเหตุอันอาจทำให้สมรรถภาพของเรือเปลี่ยนแปลงไป เจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือต้องรายงานให้กรมเจ้าท่าทราบ โดยพลัน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๒ เมื่อเจ้าท่ามีเหตุสงสัยว่า เรือที่มีใบอนุญาตใช้เรือ ลำใด มีสภาพ หรืออุปกรณ์ไม่ครบถ้วนถูกต้องตามใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ เพื่ออนุญาตให้ใช้เรือ ก็อาจร้องขอให้เจ้าพนักงานตรวจเรือ ชนไปตรวจเรือนอกได้

ข้อ ๑๓ การเปลี่ยนแปลงแบบเรือ ตัวเรือ เครื่องจักร และ อุปกรณ์ในสิ่งซึ่งเป็นผล หรืออาจเป็นผลต่อสมรรถภาพของเรือ มีผล ทำให้ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ เพื่ออนุญาตให้ใช้เรือเป็นอันยกเลิก ตั้งแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากเจ้าพนักงานตรวจ เรือก่อน

ข้อ ๑๔ การตรวจประจำต้องกระทำทุกรอบ ๑๒ เดือน

ข้อ ๑๕ การตรวจเรือในอู่แห้ง หรือบนคานลาด

ก. สำหรับเรือโดยสาร ต้องกระทำทุกรอบ ๑๒ เดือน

ข. เรืออื่น ๆ ที่มีใช้เรือโดยสาร ต้องกระทำในระยะ

ห่างกันไม่เกิน ๒๔ เดือน เว้นแต่เมื่อเจ้าพนักงานตรวจเรือได้ตรวจพบว่า เรือลำนั้นอยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัย จะสั่งให้เข้าอู่ หรือขึ้นอู่บนคานลาด เพื่อบริการตรวจก่อนกำหนดเข้าอู่ก็ได้ หรือเมื่อเรือลำนั้นใช้สันนิทพิเศษ หรือมีกรรมวิธีพิเศษป้องกันการสกร่อนของตัวเรือได้แนวน้ำ ก็อาจ ผ่อนผันระยะเวลาการเข้าอู่ของเรือนั้นต่อไปได้อีก แต่เมื่อได้รับการผ่อนผัน แล้ว ต้องไม่ทำให้ระยะเวลาการเข้าอู่ หรือขึ้นอู่บนคานลาด เพื่อบริการตรวจห่างกันเกินกว่า ๓๐ เดือน

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๖ สำหรับเรือที่มีขนาดไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์ หรือเรือประมง การตรวจเรือประจำให้ตรวจสภาพทั่ว ๆ ไป ในขณะที่เรือลอยน้ำ เว้นแต่เมื่อเจ้าพนักงานตรวจเรือได้พบว่าเรือลำนั้น อยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัยสำหรับใช้งาน จะสั่งให้เข้าอู่ หรือขึ้นบนคานลาด เพื่อรับการตรวจก็ได้

ข้อ ๑๗ การตรวจพิเศษ ให้กระทำในรอบ ๔ ปี สำหรับการตรวจพิเศษครั้งแรกนั้น ให้กระทำเมื่อครบ ๔ ปี หลังจากต่อเรือเสร็จ หรือเมื่อนำเรือมาจดทะเบียนครั้งแรก ส่วนครั้งต่อไปให้กระทำเมื่อครบ ๔ ปี นับจากครั้งก่อน

ข้อ ๑๘ ในการตรวจพิเศษ ถ้าเจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือไม่สามารถจะจัดให้กระทำการตรวจพิเศษให้เสร็จสมบูรณ์ได้ในวันที่ครบกำหนด เจ้าพนักงานตรวจเรือ อาจผ่อนผันให้เป็นบางส่วน หรือทั้งหมดก็ได้ แต่ระยะเวลาที่ผ่อนผันต้องไม่เกิน ๑๒ เดือน นับจากวันที่ครบกำหนด

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่การตรวจพิเศษ ไม่สามารถกระทำให้เสร็จสมบูรณ์ในโอกาสเดียวกันได้ ให้ถือเอาวันที่ทำการตรวจส่วนสำคัญเสร็จเป็นวันที่การตรวจพิเศษเสร็จสมบูรณ์

ข้อ ๒๐ เมื่อเจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือร้องขอ เจ้าพนักงานตรวจเรืออาจผ่อนผันให้กระทำการตรวจพิเศษ โดยระบบการตรวจต่อเนื่อง (Continuous Survey) ได้

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๒๑ ในระหว่างการตรวจพิเศษหากพบสิ่งบกพร่อง หรือมีข้อสงสัย เจ้าพนักงานตรวจเรือ อาจสั่งให้เบ็ดหรือรอก เพื่อการตรวจได้ตามความจำเป็น และเจ้าของ หรือตัวแทนเจ้าของเรือ ต้องทำการซ่อมหรือแก้ไข สิ่งบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้ให้อยู่ในสภาพที่ดี

ข้อ ๒๒ เจ้าพนักงานตรวจเรือ อาจสั่งให้นำชิ้นส่วนของวัสดุที่ใช้ทำส่วนต่าง ๆ ของเรือไปทำการทดสอบเพื่อทราบคุณสมบัติก็ได้

ข้อ ๒๓ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการเดินทางไปตรวจเรือ เจ้าของหรือตัวแทนเจ้าของเรือ ต้องมอบไว้ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือก่อนถึงกำหนดการเดินทาง

หมวด ข.

การแบ่งประเภทเรือ

ข้อ ๑ ให้แบ่งประเภทเรือตามเขตการใช้เรือ และลักษณะของเรือออกเป็นดังนี้

๑.๑ เรือกลเดินต่างประเทศ (FOREIGN TRADE VESSEL)

๑.๒ เรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (SOUTH EAST ASIA REGIONAL TRADE VESSEL)

๑.๓ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง (HOME TRADE VESSEL)

๑.๔ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัดเขต (HOME TRADE VESSEL LIMITED AREA)

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

- ๑.๕ เรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต (LOCAL TRADE VESSEL)
- ๑.๖ เรือกลเดินทะเลชายแดน (NEIGHBOURING AREA VESSEL)
- ๑.๗ เรือกลประมง (FISHING VESSEL)
- ๑.๘ เรือเดินทะเลที่มิใช่เรือกล (NON-SELF PROPELLED VESSEL)
- ๑.๙ เรือใบชายทะเลชายแดน (NEIGHBOURING AREA SAILING VESSEL)
- ๑.๑๐ เรือกลลำน้ำ (SELF PROPELLED RIVER VESSEL)
- ๑.๑๑ เรือลำน้ำที่มิใช่เรือกล (NON-SELF PROPELLED RIVER VESSEL)
- ๑.๑๒ เรือที่ใช้ในกิจการพิเศษ (SPECIAL PURPOSE VESSEL)

ข้อ ๒ เรือกลเดินต่างประเทศ ต้องมีลักษณะดังนี้

- ๒.๑ มีขนาดเกิน ๑,๐๐๐ ตันกรอสส์
- ๒.๒ มีเครื่องมือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาดาราศาสตร์ และเครื่องช่วยในการเดินเรือตามความเหมาะสม
- ๒.๓ มีเครื่องรับ - ส่งวิทยุตามความเหมาะสม
- ๒.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎข้อบังคับ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

๒.๕ มีคนประจำเรือ ตามกฎข้อบังคับ

ดังนี้

ข้อ ๓ เรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ต้องมีลักษณะ

๓.๑ มีขนาดเกินกว่า ๕๐๐ ตันกรอสส์

และเครื่องช่วยในการเดินเรือตามความเหมาะสม

๓.๒ มีเครื่องมือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาดาราศาสตร์

๓.๓ มีเครื่องรับ - ส่งวิทยุตามความเหมาะสม

๓.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎข้อบังคับ

นี้

๓.๕ มีคนประจำเรือตามกฎข้อบังคับ

๓.๖ มีเขตการเดินเรือภายในเขตตามแผนที่ต่อท้ายกฎ

ข้อบังคับ

ข้อ ๔ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง ต้องมีลักษณะดังนี้

๔.๑ มีขนาดเกินกว่า ๑๕๐ ตันกรอสส์

และเครื่องช่วยในการเดินเรือตามความเหมาะสม

๔.๒ มีเครื่องมือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาดาราศาสตร์

๔.๓ มีเครื่องรับ - ส่งวิทยุตามความเหมาะสม

๔.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎข้อบังคับ

นี้

๔.๕ มีคนประจำเรือตามกฎข้อบังคับ

๔.๖ มีเขตการเดินเรือภายในเขตตามแผนที่ต่อท้ายกฎ

ข้อบังคับ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๕ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัดเขต ต้องมีลักษณะดังนี้

๕.๑ มีขนาดเกินกว่า ๖๐ ตันกรอสส์

๕.๒ เรือที่มีขนาดไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์ต้องมีเครื่องมือ

เดินเรือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาเดินเรือนาร์่องชายฝั่ง

๕.๓ เรือที่มีขนาดตั้งแต่ ๕๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป ต้องมี

เครื่องมือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาดาราศาสตร์ และเครื่องช่วยในการเดินเรือตามความเหมาะสม

๕.๔ มีเครื่องรับวิทยุตามความเหมาะสม

๕.๕ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับ

ณ

๕.๖ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับ

๕.๗ มีเขตการเดินเรือภายในเขต ตามแผนที่ต่อท้าย

กฎหมายข้อบังคับ

ข้อ ๖ เรือกลเดินทะเลเฉพาะเขตต้องมีลักษณะดังนี้

๖.๑ มีเครื่องมือเดินเรือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชา

เดินเรือนาร์่องชายฝั่ง

๖.๒ มีเครื่องรับวิทยุตามความเหมาะสม

๖.๓ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับ

๖.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือและเครื่องชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับ

ณ

๖.๕ มีเขตการเดินเรือภายในเขตตามแนวชายฝั่ง

ประเทศไทยตามความเหมาะสมแห่งลักษณะททะเลที่กรมเจ้าท่ากำหนด

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๗ เรือกลเดินทะเลขายแดนต้องมีลักษณะดังนี้

- ๗.๑ มีขนาดเกินกว่า ๕ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์
- ๗.๒ มีเครื่องรื้อวิทยุตามความเหมาะสม
- ๗.๓ มีเครื่องมือเดินเรือสำหรับตรวจหาท่าเรือโดยวิชาเดินเรื่อนำร่องชายฝั่ง
- ๗.๔ สำหรับเรือขนาดเกินกว่า ๓๐ ตันกรอสส์ ให้เดินห่างฝั่งได้ในระยะไม่เกิน ๑๐ ไมล์ สำหรับเรือขนาดไม่เกิน ๓๐ ตันกรอสส์ ให้เดินห่างฝั่งได้ไม่เกิน ๕ ไมล์
- ๗.๕ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับนี้
- ๗.๖ มีอุปกรณ์ประจำเรือและเครื่องชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับนี้
- ๗.๗ มีเขตการเดินเรือภายในเขตดังต่อไปนี้

(ก) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันออกของอ่าวไทย ซึ่งติดต่อกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตยสำหรับเรือกลขายทะเลขนาดเกินกว่า ๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินเรือตั้งแต่จังหวัดจันทบุรีไปจนถึงเกาะกง

(ข) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย ซึ่งติดต่อกับสหพันธรัฐมาเลเซีย สำหรับเรือกลขายทะเลขนาดเกินกว่า ๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินเรือตั้งแต่จังหวัดสงขลาไปจนถึงท่าเรือกวन्दัน

(ค) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันตกของแหลมมลายู ซึ่งติดต่อกับสหพันธรัฐมาเลเซีย สำหรับเรือกลขายทะเลขนาดเกินกว่า ๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินเรือตั้งแต่จังหวัดตรังไปจนถึงท่าเรือเคดาห์

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ง) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันตก ของแหลมมลายู ซึ่งติดต่อกับสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งประเทศไทย สำหรับเรือกลชายทะเลขนาดเกินกว่า ๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินเรือตั้งแต่จังหวัดตรังไปจนถึงท่าเรือมะริด

ข้อ ๘ เรือกลประมงต้องมีลักษณะดังนี้

ก. เรือกลประมงทะเลเล็ก

ก. ๑ เรือกลประมงทะเลเล็ก ชั้น ๑

ก. ๑.๑ มีขนาดเกินกว่า ๑๕๐ ตันกรอสส์

ก. ๑.๒ มีเครื่องมือเดินเรือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาดาราศาสตร์เดินเรือ และเครื่องช่วยในการเดินเรือตามความเหมาะสม

ก. ๑.๓ มีเครื่องรับ - ส่งวิทยุตามความเหมาะสม

ก. ๑.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับนี้

ก. ๑.๕ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับนี้

ก. ๑.๖ มีเขตการเดินเรือไม่จำกัดเขต

ก. ๒ เรือกลประมงทะเลเล็ก ชั้น ๒

ก. ๒.๑ มีขนาดเกินกว่า ๖๐ ตันกรอสส์

ก. ๒.๒ มีเครื่องมือเดินเรือสำหรับตรวจหาที่เรือโดยวิชาดาราศาสตร์เดินเรือ และเครื่องช่วยในการเดินเรือตามความเหมาะสม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ก. ๒.๓ มีเครื่องวิทยุรับ - ส่งตามความ
เหมาะสม

ก. ๒.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่อง
ชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับนี้

ก. ๒.๕ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับนี้

ก. ๒.๖ มีเขตการเดินทางเรือภายในเขตตั้งต่อ
ไปนี้

ตั้งแต่ท่าเรือเมืองไซ่ง่อน (Saigon)

มายังจุดเหนือสุดของเกาะบอร์เนียว (Borneo) ผ่านทางด้านตะวันตกของ
เกาะบอร์เนียว (Borneo) ลงไปทางด้านทิศใต้ผ่านจุดใต้สุดของเกาะซูลีบัส
(Celebes) จนถึงเส้นลองกิจูด ๑๒๓° ๐๐' ๐๐" ตะวันออกแล้วเลี้ยวฝั่ง
ด้านเหนือของหมู่เกาะซุนดา (Sunda Islands) ขึ้นไปทางด้านตะวันออก
ของเกาะสุมาตรา (Sumatra) จากจุดเหนือสุดของเกาะสุมาตรา (Sumatra)
ตัดตรงไปยังเมืองปูรี (Puri) ตามแผนที่ต่อท้ายกฎหมายข้อบังคับนี้สำหรับการ
ตรวจเรือ

ข. เรือกลประมงทะเล

ข. ๑ เรือกลประมงทะเล ชั้น ๑

ข. ๑.๑ มีขนาดเกินกว่า ๓๐ ตันกรอสส์

ข. ๑.๒ มีเครื่องรับวิทยุตามขนาดที่เหมาะสม

ข. ๑.๓ มีเขตการเดินทางเรือตามแนวชายฝั่ง

และเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ชุมชนตามกฎหมายฉบับนี้

ข. ๑.๔ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่อง

ข. ๑.๕ มีคนประจำเรือตามกฎหมายฉบับนี้

ข. ๒ เรือกลประมงทะเล ชั้น ๒

ข. ๒.๑ มีขนาดไม่เกิน ๓๐ ตันกรอสส์

ข. ๒.๒ มีข้อกำหนดอื่น ๆ เช่นเดียวกับกับ

เรือกลประมงทะเล ชั้น ๑

ข. ๓ เรือกลประมงทะเล ชั้น ๓

ข. ๓.๑ มีขนาดไม่เกิน ๑๐ ตันกรอสส์

ข. ๓.๒ ให้เดินห่างฝั่งหรือเกาะได้ในระยะ

ไม่เกิน ๓ ไมล์ สำหรับเรือขนาดไม่เกิน ๕ ตันกรอสส์ ส่วนเรือขนาดตั้งแต่ ๕ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๑๐ ตันกรอสส์ บังคับให้ต้องมีตาตฟ้าปิด และเดินห่างฝั่งหรือเกาะได้ในระยะไม่เกิน ๑๕ ไมล์ ในขณะที่ทำการประมงให้ออกห่างจากฝั่งได้ไม่เกินแนวเขตทำการตามชนิดของเครื่องมือจับสัตว์น้ำชนิดประจำที่ในท้องถิ่นในเวลาคลื่นลมสงบ และอยู่ภายในเขตจังหวัดนั้น ๆ จังหวัดเดียว

ข. ๓.๓ กรณีที่ใช้เครื่องมือจับสัตว์น้ำแบบพิเศษ ชนิดดวนลอย ให้ออกห่างจากฝั่งหรือเกาะได้ไม่เกิน ๑๕ ไมล์ ในเวลาที่คลื่นลมสงบ และอยู่ภายในเขตจังหวัดนั้น ๆ จังหวัดเดียว

ข. ๓.๔ หากออกไปทำการเกินกว่าเขตที่กล่าวใน ข. ๓.๒ หรือ ข. ๓.๓ แล้วแต่กรณี จะต้องมีเรือจูงขนาดเกิน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

กว่า ๕ ตันกรอสส์ ทำการลากจูงไป ณ ที่ทำการประมงซึ่งอยู่ภายในเขต
การเดินเรือของเรือจูงนั้น แต่เมื่อแยกตัวออกไปทำการประมงโดยอิสระ
ห้ามมิให้ออกห่างจากเรือจูงเกินกว่า ๓ ไมล์

ข. ๓.๕ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่อง
ชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับนี้

ข. ๓.๖ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับนี้

ข้อ ๕ เรือเดินทะเลที่มีไซ้เรือกล ต้องมีลักษณะดังนี้

๕.๑ ถ้าเป็นเรือใบ ต้องมีเครื่องมือเดินเรือสำหรับตรวจ
หาทิศทางเรือโดยวิชาเดินเรื่อนำร่องชายฝั่ง

๕.๒ มีเครื่องรับวิทยุตามความเหมาะสม

๕.๓ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎหมายข้อ
บังคับนี้

๕.๔ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับนี้

๕.๕ มีเขตการเดินเรือ ตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือจะได้

กำหนดให้ตามความเหมาะสมแห่งลักษณะทวนทะเลของเรือ

ข้อ ๑๐ เรือใบชายทะเลชายแดน ต้องมีลักษณะดังนี้

๑๐.๑ เรือมีขนาดเกินกว่า ๑๕ ตันกรอสส์

๑๐.๒ มีเขตการเดินเรือดังต่อไปนี้

(ก) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันออกของอ่าวไทย ซึ่ง

ติดต่อกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย สำหรับเรือใบชายทะเลขนาด
ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินเรือตั้งแต่จังหวัดจันทบุรีไปจนถึง

เกาะกง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ข) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย ซึ่งติดต่อกับสหพันธรัฐมาเลเซีย สำหรับเรือใบขายทะเลขนาดไม่เกิน ๒๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินทางเรือตั้งแต่จังหวัดสงขลาไปจนถึงท่าเรือกลันตัน (Kelantan) ถ้านานเกินกว่า ๒๕ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินทางเรือตั้งแต่จังหวัดสงขลาไปจนถึงท่าเรือควนตัน (Kuantan)

(ค) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันตกของแหลมมลายู ซึ่งติดต่อกับสหพันธรัฐมาเลเซีย สำหรับเรือใบขายทะเลขนาดไม่เกิน ๒๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินทางเรือตั้งแต่จังหวัดตรังไปจนถึงท่าเรือเปลิส (Perlis) ถ้านานเกินกว่า ๒๕ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินทางเรือตั้งแต่จังหวัดตรังไปจนถึงท่าเรือเคดาห์

(ง) เขตชายแดนทางฝั่งตะวันตกของแหลมมลายู ซึ่งติดต่อกับสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า สำหรับเรือใบขายทะเลขนาดไม่เกิน ๒๕ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินทางเรือตั้งแต่จังหวัดตรังไปจนถึงท่าเรือวิกตอเรียพอยนต์ (Victoria Point) ถ้านานเกินกว่า ๒๕ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์ ให้มีเขตการเดินทางเรือตั้งแต่จังหวัดตรังไปจนถึงท่าเรือมริค

๑๐.๓ มีอุปกรณ์ประจำเรือ และเครื่องชูชีพตามกฎ

ข้อบังคับนี้

๑๐.๔ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๑ เรือกลลำน้ำต้องมีลักษณะดังนี้

๑๑.๑ มีอุปกรณ์ประจำเรือและเครื่องชูชีพตามกฎหมาย

ข้อบังคับ

๑๑.๒ มีคนประจำเรือตามกฎหมายข้อบังคับ

๑๑.๓ มีเขตการเดินเรือเฉพาะในแม่น้ำ ลำคลอง ห้วย

หนอง บึง ทะเลสาบ แต่ไม่แล่นพ้นออกไปจากปากแม่น้ำนั้น ๆ

ข้อ ๑๒ เรือกลลำน้ำที่ใช้บรรทุกคนโดยสาร อนุญาตให้บรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกิน ๓ คนต่อความจุของขนาดเรือ ๑ ตันกรอสส์

ข้อ ๑๓ เรือลำน้ำที่มีใช้เรือกล ต้องมีลักษณะเช่นเดียวกับเรือกลลำน้ำแต่มีได้ขับเคลื่อนด้วยกำลังเครื่องจักรกลอย่างใด ๆ

ข้อ ๑๔ เรือที่ใช้ในกิจการพิเศษ คือเรือที่มีลักษณะไม่เหมือนกับเรือประเภทต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ ถึงข้อ ๑๓ ของหมวด ข. แห่งกฎข้อบังคับ การตรวจเรือประเภทนี้ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือนำข้อกำหนดในหมวด ค. มาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้เป็นไปตามข้อกำหนดในหมวด ค. ให้มากที่สุด ข้อใดปฏิบัติไม่ได้ให้ขออนุมัติอธิบดีกรมเจ้าท่า เพื่อยกเว้นการปฏิบัติตามข้อนั้น ๆ

หมวด ค.

ข้อกำหนดในการตรวจเรือเดินทะเล

ข้อ ๑ การอนุมัติแบบแปลน

ก. ก่อนการต่อเรือใหม่ที่มีขนาดความยาวตั้งแต่ ๒๕ เมตร ขึ้นไป เจ้าของเรือหรือผู้ต่อเรือจะต้องส่งแบบแปลนเรือตามที่

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

กำหนดไว้ในข้อ ๒ จำนวนแบบละ ๓ ชุด ไปยังกองตรวจเรือกกรมเจ้าท่า เพื่อตรวจอนุมัติแบบแปลนก่อนล่วงหน้าเป็นเวลาอย่างน้อย ๑๕ วัน เมื่อ กองตรวจเรือได้ตรวจสอบแบบแปลนดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จะ ประทับตรา และลงนามเจ้าพนักงานผู้ตรวจแบบแปลนไว้เป็นสำคัญ หาก มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขแบบแปลน เจ้าพนักงานผู้ตรวจแบบแปลน จะแก้ไขลงในแบบแปลนนั้น ๆ ด้วยหมึกสีแดงทั้ง ๓ ชุด โดยประทับตรา และลงนามไว้เป็นสำคัญ

ข. เมื่อเจ้าพนักงานผู้ตรวจแบบแปลนได้อนุมัติ และหรือ แก้ไขแบบแปลนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เจ้าของเรือ หรือผู้ต่อเรือจะต้องมา รับแบบแปลนดังกล่าวคืนไปแบบละ ๑ ชุด สำหรับสำเนาแบบแปลนอีก จำนวนละ ๒ ชุด กองตรวจเรือจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน ๑ ชุด และจะมอบ ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือผู้ดำเนินการตรวจเรือดังกล่าวอีก ๑ ชุด ไว้ใช้ในการตรวจเรือระหว่างการต่อเรือ

ค. ระหว่างการต่อเรือ ผู้ต่อเรือจะต้องจัดเตรียมแบบ แปลนที่ได้รับการอนุมัติตามข้อ ๑ ไว้ในบริเวณที่ต่อเรือ เพื่อให้ เจ้าพนักงานตรวจเรือตรวจสอบได้เสมอตามความเหมาะสม หากมีความ จำเป็นเจ้าพนักงานตรวจเรือผู้ทำการตรวจเรือดังกล่าวสามารถที่จะแก้ไข แบบแปลนที่ได้รับการอนุมัติแล้ว เมื่อมีการแก้ไขแบบแปลนดังกล่าว เจ้าพนักงานตรวจเรือผู้ตรวจเรือลำนี้จะลงหมายเหตุในแบบแปลนโดย ประทับตรา และลงนามเป็นสำคัญ

ง. เมื่อทำการต่อเรือตามแบบแปลน หรือตามแบบแปลน ที่ได้แก้ไขจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เจ้าของเรือ หรือผู้ต่อเรือจะต้องจัดส่ง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

แบบแปลนตามที่ได้ออกไปยัง กองตรวจเรือ กรมเจ้าท่า แบบละ ๑ ชุด เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานภายในเวลา ๓ เดือนนับแต่วันที่ได้ออกใบอนุญาตใช้เรือครั้งแรก

จ. ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงตัดแปลง และหรือซ่อม ทำเรือทุกครั้งจะต้องจัดส่งแบบแปลนที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลง ตัดแปลง และหรือซ่อมทำไปยัง กองตรวจเรือ กรมเจ้าท่า เพื่ออนุมัติแบบแปลน ก่อน วิศวกรอนุมัติแบบแปลนเป็นไปตามข้อ ก. ถึงข้อ ค. โดยอนุโลม

ฉ. การอนุมัติแบบแปลนสำหรับเรือที่ได้ออกขึ้นเรียบร้อยแล้ว หรือเป็นเรือที่ได้ออกมาจากต่างประเทศ ซึ่งได้รับการอนุมัติแบบแปลนโดยสถาบันตรวจเรือของรัฐบาล หรือองค์การอื่น ๆ เจ้าของเรือจะต้องยื่นแบบแปลนตามระเบียบไว้ในข้อ ๒ จำนวนแบบละ ๓ ชุด ต่อกองตรวจเรือ กรมเจ้าท่า ก่อนการจดทะเบียนเรือไทย และออกใบอนุญาตใช้เรือครั้งแรก แบบแปลนดังกล่าวจะใช้ประกอบการพิจารณาว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเรือเพื่อให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ หรือไม่อย่างไร

ข้อ ๒ แบบแปลนที่จะต้องได้รับการอนุมัติ คือ

ก. แบบแปลนตัวเรือ

(๑) แบบการจัดทั่วไป

(General Arrangement)

(๒) แบบรูปตัดกึ่งกลางลำ

(Midship Section)

- (๓) แบบทวนหัว ทวนท้าย ชั้มใบจักร และหางเสือ
(Stem, Sternframe, Propeller Post and Rudder)
- (๔) แบบรูปโครงสร้าง
(Construction Profile)
- (๕) แบบดาดฟ้า
(Deck Plans)
- (๖) แบบท้องเรือชั้นเดียว และสองชั้น
(Single Bottom and Double Bottom)
- (๗) แบบผนังกั้นน้ำ และกั้นน้ำมัน
(Watertight and Oiltight Bulkheads)
- (๘) แบบซูเปอร์สตรัคเจอร์ และฝาผนัง
(Superstructure and Bulkheads)
- (๙) แบบเสาค้ำ และคานรับดาดฟ้า
(Pillars and Deck Girders)
- (๑๐) แบบแผ่นเหล็กตัวเรือ
(Shell expansion)
- (๑๑) แบบแท่นหมอน้ำ แท่นเครื่อง แท่นกันรุน
แท่นตุ้กดาร์บีเพลลา และแท่นเครื่องจักรช่วย
ที่สำคัญอื่น ๆ
(Seating of boiler engines, thrust and Plum-
mer blocks, dynamos and other important
auxiliary engines)

- (๑๒) อุโมงค์เพลลา
(Shaft Tunnel)
- (๑๓) แบบตาดฟ้าห้องเครื่องจักร
(Machinery casings)
- (๑๔) แบบเตคเฮ้าส์
(Long deckhouses)
- (๑๕) แบบเสากระโดง แบบเครื่องยกสินค้า แบบ
แท่นเสากระโดง และแบบแผ่นเครื่องยก
สินค้า
(Masts, Cargo handling machinery and gear,
mast houses and winch platforms)
- (๑๖) แบบการติดตั้งระบบสูบน้ำ
(Pumping arrangements)
- (๑๗) แบบเครื่องถ้อยท้าย
(Steering gears)
- (๑๘) แบบการบรรทุกทุง
(Plans showing the height of timber deck
cargo and arrangements of lashing and fix-
ing, if the timber Load line are to be
assigned)
- (๑๙) แบบการจัดการป้องกันเพลิงไหม้
(Construction for fire protection)

ข. แบบแปลนเครื่องจักร

- (๑) แบบการติดตั้งเครื่องต่าง ๆ ในห้องเครื่องจักร
(General arrangement of Machinery space)
- (๒) แบบหม้อน้ำ และถังกำลังอัดสูง
(Boiler and Pressure vessels)
- (๓) แบบเครื่องจักรใหญ่ และเครื่องจักรช่วย
(Main and Auxiliary engines)
- (๔) แบบเกียร์เพลลา และใบจักร
(Power transmission gears, Shafting and Propeller)
- (๕) แบบเครื่องจักรช่วย และระบบท่อทาง
(Auxiliary machinery and piping)
- (๖) แบบการควบคุม และอัตโนมัติ
(Automatic and remote controls)
- (๗) แบบอุปกรณ์ไฟฟ้า
(Electric equipment)
- (๘) รายการของอะไหล่
(List of spare parts)

ค. แบบแปลนต่าง ๆ ที่กำหนดให้ส่งเมื่อเจ้าพนักงาน
ตรวจเรือได้พิจารณาลักษณะของเรือแล้ว อาจกำหนดให้ส่งแบบแปลน
อย่างอื่นที่พิจารณาเห็นว่าจำเป็นเพิ่มเติม หรืออาจยกเว้นให้ไม่ต้องส่ง
แบบแปลนบางอย่างที่ได้พิจารณาเห็นว่าไม่จำเป็นได้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๓ ในระหว่างที่ทำการต่อเรือใหม่ จะต้องได้รับการตรวจโครงสร้างของเรือ วัสดุที่นำมาใช้ต่อเรือ ขนาดของโครงสร้าง และฝีมือของช่างที่ทำการต่อเรือ อุปกรณ์ และเครื่องจักรกลต่าง ๆ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับอย่างเต็มที่

ข้อ ๔ เรือกลเดินทะเลทุกลำ ที่มีขนาดตั้งแต่ ๑๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป ต้องกันห้องเครื่อง ห้องหม้อน้ำ และต้องมีฝาปิดกันชนตอนหัวเรือ และท้ายเรือ ซึ่งกันไม่ให้น้ำเข้าได้เมื่อเวลาเรือโดนกัน สำหรับเรือเดินทะเลที่มีใช้เรือกลที่มีขนาดตั้งแต่ ๑๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป จะต้องมีฝาปิดกันชนตอนหัวเรือและตอนท้ายเรือ

ข้อ ๕ การตรวจเรือประจำปี ต้องตรวจสภาพทั่วไปของตัวเรือ และอุปกรณ์ให้ละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อสั่งให้แก้ไข หรือซ่อมแซมให้เรืออยู่ในสภาพดี โดยเฉพาะจะต้องเข้มงวดในสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) ขอบปากกระวาง และฝาปิดปากกระวางบนดาดฟ้าเปิด และภายในซูเปอร์สตรัคเจอร์ซึ่งไม่มีสิ่งปกปิด และอุปกรณ์สำหรับปิดผนึกอากาศ หรือผนึกน้ำของฝากระวางที่ทำด้วยเหล็ก

(๒) ผนังกันหัวท้ายของซูเปอร์สตรัคเจอร์ ผนังด้านนอกของเดคเฮ้าส์ ช่องทางเดิน บรรดาฝาปิดเหนือห้องเครื่อง รวมทั้งอุปกรณ์ที่ใช้ในการปิดต่างๆ ที่ติดอยู่กับส่วนดังกล่าวข้างต้น

(๓) ประตูผนึกน้ำ และลมนับ - เปิดที่ติดตั้งอยู่ที่ผนังกัน
ผนึกน้ำ

(๔) บรรดาช่องระวางสินค้า ช่องสกะกายไลท์ ประตู
ห้องที่ใช้ผ่านเข้าออกห้องหม้อน้ำ แมนโฮล

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ห้องกระจก และห้องเบดทิมผ้าใบแบบเรียบอน ๆ
ซึ่งอยู่ต่ำกว่าคาดฟ้าฟร็อบอร์ด รวมทั้งอุปกรณ์ที่ใช้เบดช่องต่าง ๆ ดังกล่าว
ข้างต้นด้วย

(๕) บรรดาท่อทางระบายอากาศสำหรับที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่
ใต้คาดฟ้าฟร็อบอร์ด หรือซูเปอร์สตรัคเจอร์ทิมผนังล้อมรอบ และท่อทาง
ระบายอากาศซึ่งตั้งอยู่บนคาดฟ้าเบดรวมทั้งอุปกรณ์ที่ใช้เบด

(๖) บรรดาทางนำตกคาดฟ้า และท่อทางระบายน้ำอื่น ๆ
ตลอดจนลิ้นต่าง ๆ ที่อยู่ต่ำกว่าคาดฟ้าฟร็อบอร์ด

(๗) บรรดากราบอ่อน ราวข้างเรือ ผ้าใบช่องทางระบาย
น้ำที่กราบอ่อน ไลฟ์ลายน์ บันได และสิ่งอื่น ๆ ทำนองเดียวกัน

(๘) บรรดาเครื่องยึดชุงต่าง ๆ ในเรือบรรทุกชุง

(๙) เครื่องหมายแนวนาบรรทุก

(๑๐) ระบบการสูบน้ำห้องเรือ และระบบเครื่องถ้อย

ข้อ ๖ การตรวจเรือประจำปีครั้งที่ ๒ หลังจากการตรวจพิเศษ
ครั้งที่ ๓ และการตรวจพิเศษครั้งต่อไป สำหรับเรือกำปั่นถ้ำบรรทุก
น้ำมัน หรือเรือที่ใช้บรรทุกชุงมาก่อน และหลังการตรวจพิเศษครั้งที่ ๔
และการตรวจพิเศษครั้งต่อไป สำหรับเรืออื่น ๆ นอกจากจะต้องปฏิบัติตาม
ตามข้อ ๕ แล้วจะต้องทำการตรวจภายในระวาง หรือถังน้ำมันซึ่งเป็นที่
สินค้า (Hold or Cargo Tank) หัวและท้ายอย่างละ ๑ ถึง ๑ ระวาง

ข้อ ๗ การตรวจเรือในอู่แห้ง หรือบนคานลาดจะต้องตรวจดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๑) เรือที่ให้การตรวจจะต้องเข้าอู่แห้ง หรืออยู่บนคานลาด โดยจัดให้อยู่บนหมอนหรือแท่นซึ่งมีความสูงเพียงพอที่จะสามารถตรวจ และซ่อมแผ่นเหล็กตัวเรือ ชุมใบจักร และหางเสือได้ โดยสะดวก และต้องทำความสะอาดบริเวณที่จะต้องตรวจไว้ให้พร้อม

การตรวจจะต้องให้ความสนใจ ส่วนของโครงสร้าง ซึ่งมีการสั่นกร่อนอย่างรุนแรงหรือการชำรุด เนื่องจากการครูด หรือการเกยตื้น หรือส่วนของตัวเรือที่ผิดปกติไป

(๒) ต้องตรวจลึกลงน้ำเข้า - ออกของเรือ ที่อยู่ต่ำกว่า แนวน้ำ รวมตลอดสิ้น และก๊อกที่ติดอยู่กับตัวเรือ

(๓) ต้องวัดสอบระยะห่างระหว่างเดือยหางเสือกับ ตึกดา และปรับแต่งให้อยู่ในเกณฑ์

(๔) สมอ และโซ่สมอต้องเอาออกมาวางเรียงทำความสะอาดเพื่อทำการตรวจ

(๕) ใบจักร และตึกดาร์รับเพลลาใบจักรตัวสุดท้าย และวัดสอบระยะห่างของตึกดาร์รับเพลลา หรือตรวจสภาพของฝาอดัน้ำมันหล่อ ลื่นตามชนิดของเพลลา

ในกรณีที่ใช้ใบจักรแบบปรับพิท (Controllable Pitch Propeller) ให้ตรวจกลไกสำหรับควบคุมการปรับพิทให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย และหากพิจารณาแล้วมีความจำเป็นก็ให้ทำการถอดกลไก สำหรับควบคุมการปรับพิทออกตรวจต่อไป

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ระยะห่างระหว่างเพลลาไบจ็กร์ และกระบอกรับเพลลาไบจ็กร์จะต้องไม่มากกว่าที่กำหนดไว้ในกฎข้อบังคับนี้

ข้อ ๘ การตรวจพิเศษสำหรับตัวเรือ

๘.๑ การตรวจพิเศษครั้งที่ ๑

ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๑ นอกจากจะต้องตรวจตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับการตรวจประจำปีแล้ว จะต้องทำการตรวจดังต่อไปนี้

(๑) เรือที่จะให้ทำการตรวจจะต้องเข้าอู่แห้ง หรือขี้นอู๋บนคานลาด และอยู่บนหมอนหรือแท่นรองรับที่มความสูงเพียงพอที่จะสามารถทำการตรวจ และซ่อมได้โดยสะดวก

(๒) ต้องทำความสะอาดแผ่นเหล็กตัวเรือภายนอก ซุ้มไบจ็กร์ และหางเสือไว้เพื่อทำการตรวจ

หางเสือจะต้องยก หรือถอดออก เพื่อทำการตรวจโดยหางเสือ และตุ๊กตารับเดือหางเสือ

การตรวจจะต้องสนใจเป็นพิเศษต่อโครงสร้างส่วนที่เว้า หรือนูน โครงสร้างส่วนที่มการสั๊กกร่อนอย่างรุนแรง แผ่นเหล็กตัวเรือบริเวณช่องข่เก้า และช่องเบ็ดต่างๆ จะต้องเบ็ดฝาดออกตรวจ

(๓) บรรดาระวาง ทวนเดค ถังอับเฉา ดัพแท้งค์ห้องเครื่องจ็กร์ และห้องหม้อน้ำ ยังถ่านหิน และระวางอื่นๆ จะต้องรอและทำความสะอาดตามความจำเป็นที่จะต้องทำการตรวจ ไม้ปูห้องเรือ และไม้บดช่องทางนำท่องเรือทระวางหัว และท้าย จะต้องทำความสะอาด

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

และตรวจสอบสภาพของโครงสร้างหลักปูพื้นห้องหม้อ และห้องเครื่องต้อง
เปิดออกเท่าที่จำเป็น เพื่อตรวจสอบโครงสร้างข้างล่าง

(๔) บรรดาเรือที่มีห้องเรือชั้นเดียว จะต้องเปิดไม้ปูพื้น
ห้องเรือแต่ละกราบออกพอสมควร ทั้งตอนหัวเรือและท้ายเรือ เพื่อให้
สามารถตรวจสอบห้องเรือได้ จะต้องพึงเล็งเป็นพิเศษต่อขีเมนต์ หรือสาร
ผสมอื่น ๆ ที่ใช้ฉาบห้องเรือภายในว่ายังอยู่ในสภาพเรียบร้อยดีหรือไม่

(๕) บรรดาเรือที่มีห้องเรือสองชั้นจะต้องรื้อไม้ปูพื้นห้องเรือ
ออกตามความจำเป็น เพื่อทำการตรวจสอบสภาพของแผ่นเหล็กห้องเรือชั้นใน

(๖) บรรดาถังน้ำที่อยู่บริเวณห้องเรือสองชั้น และ
คอปเฟอร์เดมจะต้องทำความสะอาด และทำการตรวจภายใน

(๗) ดิฟแท็งค์สำหรับใส่น้ำ หรือน้ำมัน จะต้องทำ
ความสะอาดไล่แก๊ส (Gas Free) และตรวจภายใน

นอกจากถังอับเฉาหัวและท้ายแล้ว การตรวจภายใน
ดิฟแท็งค์ ที่ใช้สำหรับบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิง อาจจะยกเว้นได้ต่อเมื่อ
ได้ทำการตรวจภายนอก และทดลองอัดน้ำตามที่กำหนดไว้ในข้อ (๘) แล้ว
และเจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นสภาพของถังดีพอ

(๘) บรรดาถังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้นและถังอื่น ๆ
ต้องทดลองอัดน้ำตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

การทดลองอัดน้ำ และการตรวจภายในถังอาจ
กระทำในขณะที่เรือลอยน้ำก็ได้

(๙) ในการตรวจภายในถัง จะต้องพึงเล็งถึงสภาพของ
แผ่นเหล็กกันกระแทกใต้หัววัดระดับเป็นพิเศษ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๑๐) บรรดาตาดฟ้าของฝักรอบ และสิ่งก่อสร้างเหนือตาดฟ้า จะต้องทำการตรวจและเพ่งเล็งตามมุมของช่องเปิดเปิด ตลอดถึงส่วนที่หักมุมของตาดฟ้ารับกำลัง และแผ่นเหล็กตัวเรือบริเวณนั้น และต้องตรวจดูให้แน่ใจว่าวัสดุที่ใช้มาตาดฟ้าอยู่ในสภาพดี

(๑๑) บรรดากระวางสินค้าที่หุ้มฉนวน เพื่อบรรทุกสินค้าแช่เย็น ต้องรื้อแผ่นไม้ปิดข้างเรือ (Limbers) และฝาปิดออก เพื่อตรวจสอบสภาพของแผ่นเหล็กตัวเรือ และกงต่างๆ ตามความจำเป็น

(๑๒) เจ้าพนักงานตรวจเรืออาจจะสั่งให้เจาะ หรือใช้วิธีอื่น ๆ เพื่อวัดความหนาที่แน่นอนของโครงสร้างส่วนใด ๆ ที่ปรากฏร่องรอย เมื่อพบว่าส่วนใดของโครงสร้าง สึกกร่อน ชำรุด ขาดคุณสมบัติ และผิดขนาด จะสั่งให้ทำการซ่อมแซมจนเป็นที่พอใจ

(๑๓) ต้องตรวจสอบ และไซ้สมอ ท่อไซ้สมอ และยุงไซ้ ตลอดถึงที่ยึดปลายไซ้ติดกับตัวเรือ และต้องตรวจว่ามีเชือกผูกเรือ และเชือกพ่วงเรืออยู่ในสภาพดี และจำนวนเพียงพอตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

(๑๔) โครงสร้างและการจัดการเกี่ยวกับการป้องกันเพลิงไหม้ เช่น ผนังช่องทางเดินบริเวณที่อยู่อาศัย ทางหนีภัย อุปกรณ์สำหรับปิดเบตเครื่องระบายอากาศไปยังห้องเครื่องและระวางสินค้า วัสดุที่ใช้ปูพื้นบริเวณที่อยู่อาศัย ซึ่งอยู่เหนือห้องเครื่องและระวางสินค้า ฯลฯ จะต้องมีประสิทธิภาพดี

๘.๒ บรรดาเรือกำปั่นถึงบรรทกน้ำมัน นอกจากต้องตรวจตามที่กำหนดไว้ข้างต้นแล้ว จะต้องตรวจเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๑) ถังน้ำมันทุกถังและคอฟเฟอร์แดม (COFFER-DAM) ต้องทำความสะอาดไล่แก๊สและตรวจภายใน ให้ระมัดระวังเกี่ยวกับอันตรายในระหว่างการตรวจเป็นพิเศษ

(๒) สภาพของแผ่นเหล็กท้องเรือด้านใน ต้องไม่สึกกร่อนเป็นหลุมเกินเกณฑ์

(๓) ให้ถอดปลายท่อทางดูดในถังน้ำมันที่เป็นสินค้าออกตามความจำเป็น เพื่อให้สามารถตรวจสภาพของแผ่นเหล็กตัวเรือ และผนังกันบริเวณปลายท่อทางดูดนั้นได้

(๔) บรรดาผนังกันถังน้ำมันที่ใช้เป็นสินค้าแต่ละถัง ให้ทำการตรวจสอบด้วยวิธีบรรจุน้ำสลัดถึงจนกระทั่งระดับขอบปากถัง การทดสอบดังกล่าว และการตรวจท้องเรือภายใน อาจจะทำในขณะที่เรือลอยน้ำก็ได้

ข้อ ๕ การตรวจพิเศษครั้งที่ ๒ (สำหรับเรือซึ่งมีอายุระหว่าง ๕ ถึง ๑๐ ปี)

ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๒ นอกจากจะต้องทำการตรวจตามที่กำหนดไว้ใน การตรวจพิเศษ ครั้งที่ ๑ แล้ว จะต้องทำการตรวจเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(๑) บรรดาเรือท้องเรือชั้นเดียว ต้องเปิดไม้ปูพื้นท้องเรือออก ให้สามารถตรวจโครงสร้างที่อยู่ใต้ไม้ปูพื้นทั้งหมดได้ บรรดาเรือท้องเรือสองชั้น ต้องเปิดไม้ปูพื้นท้องเรือออกตามความจำเป็น เพื่อให้สามารถตรวจสภาพของแผ่นเหล็กท้องเรือชั้นใน ส่วนล่างของผนังกันเสาอุโมงค์เพลลา กงข้างเรือ และท่อทางต่าง ๆ ได้

(๒) ต้องทำความสะอาดบรรดาลังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้น ถังอื่น ๆ และคอฟเฟอร์แดม (Cofferdam) เพื่อการตรวจภายใน ถังใดที่ใช้บรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงเป็นหลัก (นอกจากถังอับเฉาหัวและท้าย) จะไม่ตรวจภายในหมดทุกถังก็ได้ ถ้าหากว่าได้ทำการตรวจภายนอก และทดลองอัดน้ำแล้ว และได้ทำการตรวจภายในถังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้นถึงหัวถังใดถังหนึ่ง และเลือกตรวจคัพแทงค์ (Deep tank) อื่นอีกหนึ่งถัง ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าอยู่ในสภาพดีพอ สำหรับถ้าน้ำมันหล่อลื่นไม่จำเป็นต้องตรวจภายใน

(๓) ต้องตรวจสอบและไซ้สมอ หากปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของเส้นผ่าศูนย์กลางไซ้สมอที่อนไตส์กร่อนไปจากขนาดที่กำหนดไว้สำหรับเรือนั้น ๆ ตั้งแต่ร้อยละ ๑๐ เป็นต้นไป ให้เปลี่ยนไซ้ที่อนไตส์นั้นใหม่

ข้อ ๑๐ การตรวจพิเศษครั้งที่ ๓ (สำหรับเรือที่มีอายุระหว่าง ๑๐-๑๕ ปี)

การตรวจพิเศษครั้งที่ ๓ นอกจากจะต้องทำการตรวจตามที่กำหนดไว้สำหรับการตรวจพิเศษครั้งที่ ๒ แล้ว จะต้องทำการตรวจเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(๑) ต้องรื้อไม้ปูพื้นระวาง ไม้กั้นข้าง ระวางสินค้า ไม้กั้นยุงถ่านหิน และพนห่องเครื่องออกตามความจำเป็น เพื่อทำการตรวจตัวเรือภายใน เรือที่จะรับการตรวจจะต้องทำความสะอาดให้ปราศจากสนิมทั้งภายนอก ภายใน เพื่อการตรวจแผ่นเหล็ก กง ท่อ ทางออกนอกเรือ ทางน้ำตกจากดาตฟ้า ท่อระบายอากาศ ท่อวัดระดับ และส่วนประกอบต่าง ๆ ที่บนเหล็ก

(๒) ต้องทำความสะอาดบรรดาลังที่อยู่ระหว่าง
ห้องเรือสองชั้น ถังอื่น ๆ และคอฟเฟอร์แดม (Cofferdam) เพื่อการ
ตรวจภายใน ถังใดที่ใช้บรรจุน้ำมันเชื้อเพลิง หรือน้ำมันหล่อลื่นเป็นหลัก
(นอกจากถังอับเฉาหัวและท้าย) จะไม่ตรวจภายในหมดทุกถังก็ได้ ถ้า
หากว่าได้ทำการตรวจภายนอกและทดลองอัดน้ำแล้ว และได้ทำการตรวจ
ภายในถังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้น ถังหัวหนึ่งถึง ถังท้ายหนึ่งถึง และ
ตรวจจุดพังกี้ (Deep tank) อีกหนึ่งถึง ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจเรือ
เห็นว่าอยู่ในสภาพดีพอ

(๓) ให้หรือไมหรือวัสดุอื่น ๆ ทบุงพันคาดฟ้าเหล็ก
ออกตามความจำเป็น เพื่อตรวจแผ่นเหล็กพันคาดฟ้าขมวดที่เหนือข้างเรือ
ในห้องเรือและคาดฟ้าบางส่วนต้องกระเทาะออกตามความจำเป็น เพื่อ
ตรวจสภาพของแผ่นเหล็กตรงส่วนนั้น และส่วนที่อยู่ข้างเคียง

(๔) ให้หรือผู้ากรบริเวณช่องกระจกข้างเรือออก เพื่อ
ตรวจแผ่นเหล็กตัวเรือตามความจำเป็น

(๕) ต้องตรวจสภาพของเสากระโดง เสาเตอร์ค
(Derrick Post) หากเห็นสมควรก็ให้ทำการวัดความหนาของโครงสร้าง
ด้วย

(๖) บรรดาระวางสินค้าที่หุ้มฉนวน เพื่อบรรจุสินค้า
แช่เย็น ต้องรื้อแผ่นไม้บดห้องเรือ (Limbers) และฝาปิดออกตรวจสภาพ
ของแผ่นเหล็กและกวางต่าง ๆ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๑ การตรวจพิเศษครั้งที่ ๔ (สำหรับเรือท่อมอายุระหว่าง ๑๕-๒๐ ปี) นอกจากจะต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับการตรวจพิเศษครั้งที่ ๒ แล้ว จะต้องการตรวจเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(๑) ต้องทำความสะอาดบรรดาดังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้น ถังอ่อนและคอปเฟอร์แดมเพื่อตรวจภายใน ถังใดที่ใช้บรรจุน้ำมันเชอเพลิงหรือน้ำมันหล่อลื่นเป็นหลัก (นอกจากถังอับเฉาหัวและท้าย) จะไม่ตรวจภายในหมดทุกถังก็ได้ ถ้าหากว่าได้ทำการตรวจภายนอก และทดลองอัดน้ำแล้ว และอย่างน้อยได้ทำการตรวจภายในถังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้นที่อยู่กลางลำถึงหนึ่ง หัวเรือถึงหนึ่ง ท้ายเรือถึงหนึ่ง และจำนวนครึ่งหนึ่งของคอปแห่งคท่อมอยู่ ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าอยู่ในสภาพดีพอ ถังต่าง ๆ ที่จะเลือกตรวจภายในเหล่านี้ควรจะต้องเลือกถังที่ยังไม่เคยตรวจภายในมาก่อน

(๒) ให้วัดความหนาส่วนต่าง ๆ ของโครงสร้างตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

ข้อ ๑๒ การตรวจพิเศษครั้งที่ ๕ (สำหรับเรือท่อมอายุระหว่าง ๒๐-๒๕ ปี)

ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๕ นอกจากจะต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับการตรวจพิเศษครั้งที่ ๒ แล้ว จะต้องการตรวจเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(๑) ต้องทำความสะอาดบรรดาดังที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้น ถังอ่อน ๆ และคอปเฟอร์แดมเพื่อตรวจภายในทุกถัง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๒) ให้อัตตความหนาของส่วนประกอบของโครงสร้างตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

ข้อ ๑๓ การตรวจพิเศษครั้งที่ ๖ (สำหรับเรือที่มีอายุเกิน ๒๕ ปี) ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๖ นอกจากจะต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับการตรวจพิเศษครั้งที่ ๓ แล้ว จะต้องทำการตรวจเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

(๑) ต้องทำความสะอาดบรรดากิ่งที่อยู่ระหว่างห้องเรือสองชั้น ถังอื่น ๆ และคอปเฟอร์เดมเพื่อตรวจภายในทุกกิ่ง

(๒) ให้อัตตความหนาของส่วนประกอบของโครงสร้างตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

ข้อ ๑๔ การวัดความหนา

ในการตรวจพิเศษทุกครั้งหลังจากเรือทั่วไปที่มีอายุครบ ๑๕ ปี และเรือน้ำมันที่มีอายุครบ ๑๐ ปี นอกจากต้องทำการวัดความหนาตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อ ๙.๑ (๑๒) สำหรับการตรวจพิเศษครั้งที่ ๑ แล้ว จะต้องทำการวัดเพิ่มเติมดังต่อไปนี้ คือ แผ่นเหล็กตัวเรือ แผ่นเหล็กคาดฟ้ารับกำลัง โครงสร้างส่วนที่รับกำลังในทางยาว โดยวิธีการเจาะหรือวزونไตทเชอถอได้เพื่อทราบความหนาดังต่อไปนี้

๑๔.๑ สำหรับเรือสินค้า

(ก) เรือที่มีอายุระหว่าง ๑๕-๒๐ ปี

ก.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็กตัวเรือทุกสเตรค ที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุกขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที่ สเตรคละ ๒ แห่ง ทง ๒ กราบ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ก.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดฟ้ารับกำลังทุกสเตรค ที่อยู่ระหว่างแนวขอบข้างปากกระวาง กับกราบ
เรือ สเตรคละ ๒ แห่ง ทั้งสองกราบ

การวัดความหนาในข้อ (ก) นี้ ให้
วัดเฉพาะที่อยู่บริเวณ ๐.๕ ของความยาวเรือ ณ กึ่งกลางลำ

(๗) เรือที่มีอายุระหว่าง ๒๐-๒๕ ปี

ข.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือทุกสเตรคของแต่ละกราบ สเตรคละ ๒ แห่ง

ข.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือ ที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุกขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที
ทุกแผ่นในแต่ละสเตรค ทั้ง ๒ กราบ

ข.๓ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดฟ้ารับกำลังทุกแผ่น สำหรับแผ่นเหล็กคาดฟ้า ระหว่างปากกระวาง
ให้ทำการวัดเฉพาะแผ่นที่อยู่ติดกับปากกระวางเท่านั้น

การวัดความหนาในข้อ (ข) นี้ ให้
วัดเฉพาะที่อยู่บริเวณ ๐.๕ ของความยาวเรือ ณ กึ่งกลางลำ

(ค) เรือที่มีอายุเกิน ๒๕ ปี

ค.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือแต่ละกราบทุกสเตรค ๗ ละ ๒ แผ่น เฉพาะที่อยู่บริเวณ ๐.๕ ของ
ความยาวเรือ ณ กึ่งกลางลำ

ค.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุก ขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที
ทุกแผ่นในแต่ละสเตรค ทั้ง ๒ กราบ ตั้งแต่หัวเรือจรดท้ายเรือ

ค.๓ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดพารับกำลังทุกแผ่น ตั้งแต่หัวเรือจรดท้ายเรือ สำหรับแผ่นเหล็ก
คาดพาระหว่างปากระวางให้ทำการวัดเฉพาะแผ่นที่ติดอยู่กับปากระวาง
เท่านั้น

๑๔.๒ สำหรับเรือกำปั่นถึง

(ก) เรือที่มีอายุระหว่าง ๑๐-๑๕ ปี

ก.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือทุกสเตรค ๆ ละ ๒ แห่ง ทั้ง ๒ กราบ

ก.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุกขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที
ทุกแผ่นในแต่ละสเตรคทั้ง ๒ กราบ

ก.๓ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดพารับกำลังแผ่นละ ๓ แห่ง

การวัดความหนาในข้อ (ก) นี้ ให้
วัดเฉพาะบริเวณที่นั่งมนที่อยู่ในบริเวณ ๐.๕ ของความยาวเรือ ณ กึ่ง
กลางลำ

(ข) สำหรับเรือที่มีอายุ ๑๕-๒๐ ปี

ข.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือทุกสเตรค ๆ ละ ๒ แห่ง ทั้ง ๒ กราบ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุกขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที
ทุกแผ่นในแต่ละสเตรค ทั้ง ๒ กราบ

ข.๓ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดฟ้ารับกำลังทุกแผ่น

การวัดความหนาในข้อ (ข) นี้ ให้
วัดเฉพาะบริเวณถึงน้ำมันที่อยู่ในบริเวณ ๐.๕ ของความยาวเรือ ณ กึ่ง
กลางลำ

(ค) สำหรับเรือที่มีอายุ ๒๐-๒๕ ปี

ค.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือทุกสเตรค ๆ ละ ๓ แห่ง ทั้ง ๒ กราบ เฉพาะบริเวณถึงน้ำมันที่อยู่ใน
บริเวณ ๐.๕ ของความยาวเรือ ณ กึ่งกลางลำ

ค.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุกขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที
ทุกแผ่นในแต่ละสเตรคทั้ง ๒ กราบ เฉพาะบริเวณถึงน้ำมัน

ค.๓ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดฟ้ารับกำลังเฉพาะบริเวณถึงน้ำมันทุกแผ่น

(ง) สำหรับเรือที่มีอายุเกิน ๒๕ ปี

ง.๑ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือทุกสเตรค ๆ ละ ๓ แห่ง ทั้ง ๒ กราบ เฉพาะบริเวณถึงน้ำมันที่อยู่ใน
บริเวณ ๐.๕ ของความยาวเรือ ณ กึ่งกลางลำ

๖.๒ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
ตัวเรือที่อยู่ระหว่างแนวน้ำบรรทุก ขณะเรือเบา และแนวน้ำบรรทุกเต็มที
ทุกแผ่นในแต่ละสเตรคทั้งสองกราบ ตั้งแต่หัวเรือจรดท้ายเรือ

๖.๓ ให้ทำการวัดความหนาแผ่นเหล็ก
คาดฟ้ารับกำลังตั้งแต่หัวเรือจรดท้ายเรือทุกแผ่น

๑๔.๓ บรรดาเรือสินค้าที่มีอายุเกิน ๑๕ ปี หรือเรือ
กำปั่นถึงที่มีอายุเกิน ๑๐ ปี ต้องวัดความหนาส่วนที่เป็นตัวรับกำลังใน
ทางยาว เช่น กง ฝาผนัง เกอร์เตอร์ เป็นต้น ตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือ
เห็นว่าจำเป็น

ข้อ ๑๕ การตรวจเครื่องจักรกลประจำปี

(๑) ในการตรวจประจำปีแต่ละครั้ง จะต้องทำการตรวจ
สภาพทั่วไปของเครื่องจักรกล ที่ใช้ขับเคลื่อนใบจักร และเครื่องจักรช่วยที่
สำคัญต่าง ๆ รวมตลอดถึงเครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้าด้วย

เมื่อเจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็นจะสั่งให้
เปิดเครื่องต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อทำการตรวจและสังซ่อมให้อยู่ในสภาพ
ที่ดี

(๒) ส่วนใดของเครื่องจักรกลซึ่งได้เคยถอดเพื่อซ่อมทำ
โดยเจ้าของจัดการเองมาก่อน จะต้องทำการตรวจอีกตามความจำเป็น

(๓) บรรดาเครื่องอัตโนมัติ และเครื่องบังคับจากระยะ
ไกลที่มีไว้สำหรับเครื่องจักรกลที่สำคัญ จะต้องทำการตรวจและทดลอง
เพื่อให้แน่ใจว่าทำงานได้เรียบร้อย

ข้อ ๑๖ ในการตรวจพิเศษสำหรับเครื่องจักรกลจะต้องทำการตรวจ ดังนี้

(๑) ขณะเรื่ออยู่ในอู่แห้ง

ก. บรรดาช่องต่าง ๆ ออกนอกเรื่อรวมทั้งทางน้ำ
สุขา และทางน้ำออกนอกเรื่อในห้องเครื่องจักร และห้องปมตลอดจนลิ้น
และก๊อก จะต้องตรวจทั้งภายในและภายนอก ส่วนประกอบของเครื่อง
ยึดและก๊อกที่ติดกับตัวเรื่อ จะต้องทำการตรวจด้วย

ข. ต้องทำการตรวจตามที่กำหนดไว้ใน (๕) ของ
ข้อ ๗ ด้วย

(๒) ต้องทำการตรวจเพลลาใบจักรทุกท่อนรวมทั้งกันรุน
และตุ๊กตารับเพลลาทุกตัว

(๓) ต้องเปิดฝาครอบเกียร์ออกตรวจเฟืองเกียร์ทุกตัว
เพลลา และตุ๊กตารับเพลลา ตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรื่อเห็นว่าจำเป็น

(๔) เครื่องอัดอากาศรวมทั้งระบบดับความร้อน หม้อ
กรอง เครื่องแยกน้ำมัน เครื่องป้องกันอันตราย และปมต่าง ๆ รวมทั้ง
เครื่องประกอบ จะต้องเปิดออกตรวจตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรื่อเห็นว่า
จำเป็น

(๕) เครื่องถอยห้ายจะต้องทำการตรวจจนเป็นที่แน่ใจว่า
ทำงานได้เรียบร้อยดี หากเจ้าพนักงานตรวจเรื่อเห็นว่าจะสั่งให้เปิด หรือ
ถอดส่วนต่าง ๆ ออกตรวจก็ได้

(๖) กว้านสมอและบรรดาเครื่องกว้านต่าง ๆ ที่ใช้ในการผูกเรือ จะต้องทำการตรวจและทดลอง หากเจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็นจะสั่งให้เบ็ดหรือถอดส่วนต่าง ๆ ออกตรวจก็ได้

(๗) เครื่องกลั่นน้ำจะต้องเปิดออกตรวจภายใน และทำการทดลองลั่นกันอันตรายให้ทำงานตามเกณฑ์ที่กำหนด

(๘) จะต้องตรวจบรรดาสลักยึด และแผ่นรองรับแท่นของเครื่องจักรใหญ่ เครื่องจักรช่วย ห้องเกียร์ กันรุน และตุ้กดาร์รับเพลลา

(๙) จะต้องทำความสะอาด และตรวจบรรดาขวดกำลังต้นสูงต่าง ๆ ทั้งภายใน ภายนอก รวมทั้งฐานรับ และเครื่องป้องกันอันตรายต่าง ๆ หากไม่อาจจะทำการตรวจภายในได้ ให้ทำการทดลองอัดน้ำ ด้วยกำลังต้น ๑.๕ เท่าของกำลังต้นใช้การ

(๑๐) ต้องตรวจปั๊มและระบบท่อทางดังต่อไปนี้

(ก) ระบบสูบน้ำห้องเรือ ลั่น ก๊อก และหม้อกรองในระบบสูบน้ำห้องเรือ รวมทั้งลั่นดูดน้ำห้องเรือฉุกเฉิน ต้องเปิดออกตรวจตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็น และให้ทดลองระบบให้ทำงานตามเกณฑ์ที่กำหนด

(ข) ระบบน้ำมันเชื้อเพลิง ระบบน้ำเลี้ยงระบบน้ำมันหล่อลื่น ทางติดต่อของน้ำถ่วงเรือ และการจัดระบบการปิดเบ็ดไปยังห้องเรือ ซึ่งใช้บรรทุกได้ทั้งสินค้าเป็นของเหลวและสินค้าแห้ง รวมตลอดถึงหม้อกรอง หม้ออุ่น และหม้อดับความร้อนที่สำคัญจะต้องเปิดออกตรวจ และทำการทดลองตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

เห็นว่าจำเป็น และจะต้องตรวจเครื่องป้องกันอันตรายในระบบดังกล่าว
ข้างต้นทั้งหมดด้วย

(ค) บรรดาถังน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งมิได้เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างตัวเรือ จะต้องตรวจทั้งภายในภายนอกตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็น และทำการทดลองอัดน้ำเท่ากำลังตันที่กำหนดไว้สำหรับถังใหม่

ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๑ จะยกเว้นไม่ตรวจภายในถังก็ได้ ถ้าเจ้าพนักงานตรวจเรือได้ตรวจภายนอกแล้ว เห็นว่ามีสภาพดีพอ

บรรดาแท่นและเครื่องยึดอุปกรณ์และเครื่องบังคับจากระยะไกล จะต้องทำการตรวจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

(๑๑) ต้องทำการตรวจสอบบรรดาของอะไหล่ที่กำหนดให้ต้องมีอยู่ในเรือด้วย

(๑๒) บรรดาเครื่องอัตโนมัติ และเครื่องบังคับจากระยะไกล ซึ่งได้ติดตั้งไว้สำหรับเครื่องจักรกลที่สำคัญ จะต้องทดลองการทำงานว่าเรียบร้อยดีหรือไม่

(๑๓) เครื่องจักรไอน้ำจะต้องทำการตรวจดังต่อไปนี้

(ก) สำหรับเครื่องจักรไอน้ำชนิดข้อเสื่อ ข้อต่อ (เครื่องจักรใหญ่ และเครื่องจักรช่วยที่จำเป็น) จะต้องทำการตรวจ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

กระบอกสูบ ฝาสูบ ลูกสูบ ลื่นเลื่อน และส่วนประกอบของลิ้น ก้านสูบ ก้านต่อ ข้อต่อและไกด์ เพลาข้อเสื่อ พร้อมทั้งตุ๊กตารับเพล

(ข) เครื่องกังหันไอน้ำ (เครื่องจักรใหญ่และเครื่องจักรช่วยที่จำเป็น) จะต้องทำการตรวจ บีกกังหัน โรเตอร์ พร้อมทั้งตุ๊กตารับเพล เกล็ดขึงหม้อดับไอน้ำปลิงระหว่างเครื่องกังหันกับเกียร์ ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๑ สำหรับเรือทมิเครื่องกังหันไอน้ำสำหรับขับเพลลาใบจักรเดินหน้าเกินกว่า ๑ เครื่อง จะไม่เปิดฝากรอบเพื่อตรวจภายในเครื่องกังหันก็ได้ ถ้าเจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าเครื่องแสดงความสั่นและเครื่องแสดงตำแหน่งของโรเตอร์ติดตั้งไว้และบันทึกการใช้งานของเครื่องดังกล่าวเป็นที่พอใจ

ลิ้นเปิดเบตไอน้ำที่ฝักัน และลิ้นเปิดเบตไอน้ำเข้าเครื่อง จะต้องทำการเปิดออกตรวจด้วย

(ค) ท่อไอใหญ่ จะต้องทำการตรวจดังนี้

ค.๑ เจ้าพนักงานตรวจเรือต้องเลือกสั่งให้ถอดท่อไอใหญ่จำนวนหนึ่ง เพื่อทำการตรวจภายใน ในกรณีที่ท่อต่อกันโดยวิธีประสานไม่สามารถจะถอดได้ อาจจะใช้วิธีอื่นแทน เช่น ตรวจโดยเครื่องมือตรวจภายในท่อ หรือโดยใช้เครื่องอัลตราโซนิกวัดความหนาของท่อแทนก็ได้ เมื่อใช้วิธีหลังนี้แทน จะต้องทำการตรวจแนวเชื่อมและรอยร้าวตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็น

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ค.๒ ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๓ และ
ครั้งต่อไป ท่อที่จะต้องทำการตรวจภายในจะต้องทำการทดลองอัดน้ำ
ด้วยกำลังดัน ๒ เท่า ของกำลังดันใช้งาน

ค.๓ สำหรับเครื่องที่ใช้กับไอซูปเปอร์ริท
ที่มีอุณหภูมิสูงไม่เกิน ๔๕๐ องศาเซลเซียส ในการตรวจพิเศษครั้งที่ ๑
ไม่ต้องตรวจท่อไอ

(๑๔) เครื่องยนต์ชนิดเผาไหม้ภายใน (เครื่องจักรใหญ่
และเครื่องจักรช่วยที่จำเป็น) จะต้องเปิดเพื่อทำการตรวจดังต่อไปนี้
กระบอกสูบ ฝาสูบ ลิ้นและเครื่องประกอบสูบน้ำมันเชื้อเพลิงและ
อุปกรณ์ สคาเวนจ์ สคาเวนจ์โบลเลอร์และเครื่องขับเทอร์โบชาร์จ
ลูกสูบ ก้านสูบ ข้อต่อไคด์ ก้านต่อ เพลาข้อเสื่อและตุ๊กตารับเพล
สลักยึดห้องแครงค์และอุปกรณ์กันอันตราย เพลาลูกเบียวและเฟืองขับ
ปั้มน้ำมันหล่อลื่น และหม้อดับความร้อนไวนเบรช้นแดมเปอร์ บลันเชอร์
และคัปปลิงเพลลา จะต้องทำการตรวจและแก้ไขให้เพลลาข้อเสื่อได้ศูนย์ด้วย

(๑๕) ต้องตรวจอุปกรณ์ไฟฟ้าดังนี้

(ก) อุปกรณ์ที่แผงเมนสวิทช์ แผงสวิทช์
ประจำภาคและตู้แยก ตลอดจนเครื่องกันกระแสไฟเกินและฟิวส์แต่ละ
วงจรจะต้องตรวจให้ทำหน้าที่ป้องกันได้ถูกต้อง

(ข) ตรวจสายไฟฟ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะตรวจ
ได้โดยไม่ต้องรื้อ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๙

(ค) ทดลองเดินเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและจ่ายกระแสไฟฟ้าในอัตราปกติ ทั้งเดินแยกและขนานกัน ตรวจสอบประสิทธิภาพของกอฟเวอร์เนอร์ และทดลองเครื่องตัดวงจรของเครื่อง เครื่องกำเนิดไฟฟ้า และรีเลย์ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จะทำได้

(ง) วัดค่าฉนวนของเครื่องกำเนิดไฟฟ้า แผงสวิทช์ มอเตอร์ เครื่องทำความร้อนด้วยไฟฟ้า อุปกรณ์แสงสว่าง และสายไฟ และจัดการแก้ไขให้ได้ตามเกณฑ์

(จ) ตรวจสอบทดลองต้นกำลังไฟฟ้าฉุกเฉินพร้อมทั้งอุปกรณ์เพื่อให้แน่ใจว่าทำงานได้เรียบร้อยตลอดทั้งระบบ

(ฉ) ตรวจสอบทดลองไฟนำเครื่องหมายเดินเรือ ระบบสื่อสารภายในเรือที่สำคัญเพื่อให้แน่ใจว่าทำงานได้ถูกต้องเรียบร้อยดี และถ้าเจ้าพนักงานตรวจเรือพิจารณาเห็นว่าจำเป็นจะให้ทำการทดลอง อุปกรณ์หยุดฉุกเฉิน ของมอเตอร์ ป้อนน้ำมันเชื้อเพลิง พัฒลมระบายอากาศอื่น ๆ และโหลดในลักษณะเดียวกัน เครื่องบ่อน้ำมันอันตรายจากการทำงานเกินกำลังของอุปกรณ์ไฟฟ้ามอเตอร์ และเครื่องควบคุมที่สำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าสามารถทำงานได้ถูกต้องเรียบร้อย

(ช) ค่าของฉนวนไฟฟ้าในเรือเมื่อวัดด้วยเมกเกอร์ขนาด ๕๐๐ โวลท์ ไฟตรงต้องไม่ต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในตารางต่อไป

ส่วนที่ต้องวัด	วิธีวัด	ค่าความต่ำสุด
แผงเมนสวิตช์เมื่อปลดเซอร์กิตเบรกเกอร์ปลดสวิตช์จ่ายไฟทุกตัวและปลดสายต่อเข้าเครื่องวัดต่างๆ	วัดระหว่างมีสับราร์ต่างๆ และระหว่างมีสับราร์กับตัวเรือ	๑ เมกโอห์ม
เยนเนอเรเตอร์และมอเตอร์	วัดระหว่างตัวนำทุกตัวกับตัวเรือ	๑,๐๐๐ เพาโอห์ม วัตต์ที่ใช้สำหรับเครื่องนบนเบ็นโอห์ม
สายไฟทุกเส้น วัตต์สวิตช์บอร์ด โดยสับสวิตช์ไฟจากตัวเครื่อง	วัดระหว่างตัวนำทุกตัวและระหว่างตัวนำทุกตัวกับตัวเรือ	๑ เมกกะโอห์ม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๑๖) การตรวจเครื่องทำความเย็น

(ก) เครื่องทำความเย็นที่ติดตั้งในเรือเจ้าพนักงาน

ตรวจเรือจะทำการตรวจและทดสอบ ขดของคอนเดนเซอร์แบบขด ขดทำความเย็น หม้อพัก ตัวทำความเย็น และคอนเดนเซอร์แบบหลอด ด้วยกำลัง ๘๐% ของกำลังตันออกแบบ หรือถึงกำลังตันที่ดงลินผ่นไว้ แล้วแต่จำนวนไอนจะน้อยกว่ากัน แต่ถ้าใช้แก๊สแอมโมเนีย หรือเมทิลคลอไรด์ จะต้องทำการทดสอบทุกครั้งที่ตรวจ การทดสอบดังกล่าวนี้อาจเว้นได้เมื่อเจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าไม่จำเป็น

(ข) ต้องตรวจอุปกรณ์เกี่ยวกับความปลอดภัย เพื่อให้แน่ใจว่าทำงานได้เรียบร้อย

(ค) เครื่องทำความเย็นต้องทำงานได้เรียบร้อยดี และไม่แก๊สรั่ว

(๑๗) การตรวจหม้อน้ำ

(๑) ระยะเวลาการตรวจ

(ก) หม้อหลอดน้ำสำหรับใช้ขับเพลลาใบจักร และเครื่องทำไอสำหรับความอบอุ่นภายในเรือต้องทำการตรวจภายในและภายนอกทุก ๆ ระยะเวลา ๒ ปี เว้นแต่เรือที่หม้อน้ำสำหรับขับเพลลาใบจักรหม้อเดียว ให้ทำการตรวจทุกระยะเวลา ๒ ปี ไปจนครบ ๘ ปี จากนั้นให้ทำการตรวจทุกปี

(ข) หม้อน้ำอื่น ๆ เครื่องทำไอ และอีโคโนไมเซอร์ ซึ่งมีกำลังเกิน ๓.๕ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

และมีผิวสัมผัสความร้อนเกิน ๔.๕ ตารางเมตร ให้ทำการตรวจภายใน และภายนอกทุกกระยะ ๒ ปี ไปจนครบ ๘ ปี หลังจากนั้นให้ทำการตรวจทุกปี

(๒) ส่วนที่ต้องตรวจ

การตรวจตามที่กำหนดไว้ใน (๑) ให้ทำการตรวจหม้อน้ำ หม้อไอซูเปอร์ฮีท อีโคโนไมเซอร์ และห้องอุ่นลม ถ้าเจ้าพนักงานตรวจเรือพิจารณาเห็นว่าจำเป็นจะให้ทำการทดลองอัดน้ำส่วนที่ต้องรับกำลังต้น วัดความหนา ของแผ่นเหล็ก หลอด และวัดขนาดของสะเก็ดก็ได้ ส่วนประกอบที่สำคัญที่ติดอยู่กับหม้อน้ำ หม้อไอซูเปอร์ฮีทและอีโคโนไมเซอร์จะต้องเปิดออกตรวจ ตลอดจนถึง สลักยึดหม้อน้ำและเสดเดอร์ทั้งหมด ต้องทำการตั้งสั่นกันอันตรายให้ทำงานสูงกว่ากำลังต้นใช้การสูงสุดไม่เกิน ๓%

เมื่อมีเครื่องบังคับการเผาไหม้อัตโนมัติ จะต้องตรวจ และทำการทดลองเพื่อให้แน่ใจว่าทำงานได้เรียบร้อย

(๓) ให้ทำการทดลองอัดน้ำด้วยกำลังต้น ต่อไปนี้

ก. ให้ทดลองอัดน้ำในการตรวจประจำปี ด้วยกำลังต้น

๑.๔ เท่าของกำลังต้นใช้การ เมื่อ กำลังต้นใช้การไม่เกิน ๗ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

๑.๕ เท่าของกำลังต้นใช้การบวก ด้วย ๒ เมื่อกำลังต้นใช้การเกิน ๗ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

ฉบับพิเศษ หน้า ๔๔

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข. ให้ทดลองอัดน้ำในการตรวจพิเศษ
ด้วยกำลังดัน

๒ เท่าของกำลังดันใช้การ เมื่อกำลัง
ดันใช้การไม่เกิน ๑ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

๑.๔ เท่าของกำลังดันใช้การบวก
ด้วย ๔ เมื่อกำลังดันใช้การเกิน ๑ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

(๔) เรือที่มีอายุเกิน ๑๒ ปี

ก. ให้ทดลองอัดน้ำในการตรวจประจำปี
ด้วยกำลังดัน

๑.๑๕ เท่าของกำลังดันใช้การ

ข. ให้ทดลองอัดน้ำในการตรวจพิเศษ
ด้วยกำลังดัน

๑.๔ เท่าของกำลังดันใช้การ เมื่อ
กำลังดันใช้การไม่เกิน ๑ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

๑.๒ เท่าของกำลังดันใช้การบวก
ด้วย ๒ เมื่อกำลังดันใช้การเกิน ๑ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

ข้อ ๑๗ การตรวจเพลลาใบจักรและกระบอกรับเพลลาใบจักร

(๑) ระยะเวลาการตรวจ

เพลลาใบจักรและกระบอกรับเพลลาใบจักรชนิดสวม
ปลอกตลอดหรือชนิดใช้น้ำมันหรือชนิดใช้วัสดุที่สึกกร่อนยาก ให้ชักเพลลา
ออกตรวจทุกรอบ ๓ ปี สำหรับเรือเพลลาใบจักรเดี่ยว และทุกรอบ ๔ ปี

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

สำหรับเรือ ๒ เลาใบจักรขึ้นไป เลาชนิดอื่นนอกจากที่กล่าวมาแล้ว ให้ชักเลาออกตรวจในรอบ ๒ ปี

สำหรับเรือเลาใบจักรเดี่ยว เจ้าพนักงานตรวจเรือ อาจผ่อนผันให้ชักเลาทุกรอบ ๔ ปีก็ได้ ถ้าเลาและร่องลึมนั้นได้ออกแบบเป็นพิเศษ ซึ่งพนักงานตรวจเรือเห็นชอบด้วย และการตรวจจะต้องกระทำอย่างละเอียดที่สุด

(๒) ส่วนที่ต้องตรวจ

(ก) ในการตรวจตามระยะเวลาที่ได้กำหนดไว้ใน

(๑) ให้ทำการตรวจเลาหารอยร้าวบริเวณส่วนหน้าของรูปกรวยให้ละเอียด ในกรณีที่ค้ำปลิงเลาเป็นแบบสวม ให้ถอดค้ำปลิงออกตรวจเลาด้วย ปลอกเลาต้องตรวจว่า จับกับเลาแน่นดีถ้าผิวของปลอกเลาขรุขระ ให้กลึงแต่งให้เรียบ

ให้พึงเล็งเป็นพิเศษในการตรวจสภาพของเลาว่า ไม่มีรอยร้าว บริเวณตอนท้ายปลอกเลา

(ข) ระยะห่างระหว่างเลา และกระบอกรับเลา ใบจักร สำหรับเรือเครื่องกลางลำให้ทำการเปลี่ยนกระบอกรับเลาใบจักร เมื่อมีระยะห่างเกิน

ขนาดเลา	ระยะห่าง
ไม่เกิน ๒๓๐ มม.	๖ มม.
ไม่เกิน ๓๐๕ มม.	๘ มม.
เกิน ๓๐๕ มม.	๘.๕ มม.

สำหรับเรือเครื่องท้ายให้ลดระยะห่างลง ๑ ชั้น

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ค) ในการตรวจเพลลาโบจักรทุกครั้ง ให้เปิด ส่วนประกอบเครื่องบังคับพีทช์โบจักรออกตรวจ และทำการทดลองให้ ทำงานได้เรียบร้อยทุกครั้ง

(ง) ให้พิจารณาตัดแปลง แก๊วให้ดีขึ้นได้ตาม กรณี เจ้าพนักงานตรวจเรืออาจพิจารณาขอรับการตัดแปลง แก๊วที่ไม่ เป็นไปตามกำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ถ้าการตัดแปลงแก๊วนั้นทำให้เกิด ผลดีขึ้น

ข้อ ๑๘ ข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับเรือบรรทุกแก๊สเหลว

ในการตรวจเรือประจำปี และการตรวจพิเศษสำหรับเรือ บรรทุกแก๊สเหลว นอกจากต้องทำการตรวจตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ ถึง ข้อ ๑๗ แล้ว จะต้องทำการตรวจเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

๑๘.๑ การตรวจประจำปี

(๑) ถังคาร์โบไค ต้องเลือกตรวจถังใดถังหนึ่ง หรือหลายถังจากการทำความสะอาดและไล่แก๊สแล้ว โดย

ก. ต้องตรวจสภาพภายในและภายนอก ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าถังมีฉนวนหุ้มไว้ เจ้าพนักงานตรวจเรืออาจสั่ง ให้รื้อฉนวนออกตรวจสภาพแผ่นเหล็กของถังได้ตามความจำเป็น

ข. ให้ทำการตรวจสภาพของฉนวนที่ ห่อหุ้มถังด้วย

ค. ต้องตรวจบรรดาแท่นและเครื่องยึด ถังทั้งหมด การซลลงที่คาดฟ้า และถ้าจำเป็นเจ้าพนักงานตรวจเรืออาจสั่ง ให้ทำการรื้อฉนวนออกตรวจโครงสร้างก็ได้

ง. ต้องตรวจสอบสายดินระหว่างถังและตัว

เรือควย

(๒) ลิน่อนกำลังดัน และระบบการถ่ายแก๊ส
ฉุกเฉินต้องทำการตรวจดังต่อไปนี้

ก. ลิน่อนกำลังดัน และลิน่อน

สัญญาณภาคที่ติดอยู่กับถัง ต้องทำงานได้ถูกต้องเรียบร้อย

ข. เครื่องระบายอากาศ ลิน่อน หรือ
ระบบอื่น ๆ ที่จัดไว้สำหรับถ่ายแก๊สฉุกเฉินออกจากช่องว่างระหว่างถัง
คาร์บอกกับเซคกันดารีบารีเออร์ หรือโครงสร้างต้องทำงานได้ถูกต้อง
เรียบร้อย

(๓) เครื่องมือต่าง ๆ เช่น มาตรวัดระดับ
สัญญาณแสดงระดับสูงของแก๊ส มาตรวัดกำลังดัน มาตรวัดอุณหภูมิ
เครื่องตรวจแก๊ส พร้อมทั้งระบบสัญญาณต้องทำงานได้ถูกต้องเรียบร้อย

(๔) ต้องตรวจสอบสภาพของท่อทางและส่วน
ประกอบต่าง ๆ เครื่องกล และอุปกรณ์รวมทั้งระบบควบคุมอัตโนมัติที่ใช้
ในการบรรจุ ขนถ่าย ระบาย อัด ทำความเย็น อุ่น หรือเครื่องมือในการ
ขนถ่ายทั้งหมดจะต้องแน่ใจว่าอยู่ในสภาพที่ดี

(๕) เมื่อมีการเปิดชิ้นส่วนใด ๆ เพื่อบำรุงรักษา
ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจเรือตรวจทุกครั้ง

๑๘.๒ การตรวจพิเศษ

(๑) ถังคาร์โก้

ก. ถังที่จะบรรจุแก๊สต้องได้รับการตรวจตามที่กำหนดไว้ในข้อ (๑) ของข้อ ๑๘.๑ ทั้งหมด

ข. การตรวจรั่วของแก๊สให้ตรวจบันทึกของเครื่องตรวจรั่ว ตั้งแต่การตรวจพิเศษครั้งก่อน ถ้าปรากฏว่าไม่เคยมีการรั่วเลย จะยกเว้นไม่ต้องทำการทดสอบรั่วก็ได้ แต่ถ้าปรากฏว่าเคยมีการรั่ว จะต้องทำการทดสอบรั่วตามวิธีที่เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นชอบด้วย

(๒) ถ้ามีเชกกันคาร์บาริเออร์ติดตั้งไว้ จะต้องทำการตรวจด้วย และเจ้าพนักงานตรวจเรืออาจจะพิจารณาให้รอนนวนเพื่อตรวจโครงสร้างตามที่เห็นว่าจำเป็นก็ได้

(๓) บรรดาถังลอนกำลังดัน และถังลอนสูญญากาศ ซึ่งติดตั้งประจำถังต้องถอดออกตรวจ และปรับแต่งให้ทำงานตามกำลังดันที่กำหนดไว้

(๔) บรรดาเครื่องถ่ายแก๊สฉุกเฉิน เช่น เครื่องระบายอากาศ ถังลอนกำลังดัน และอื่น ๆ ซึ่งจัดไว้เพื่อถ่ายแก๊สฉุกเฉินออกจากที่ว่างระหว่างถังคาร์โก้กับเชกกันคาร์บาริเออร์ หรือโครงสร้างตัวเรือ ต้องเบ็ดออกตรวจตามวิธีที่เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็น

(๕) บรรดาเครื่องวัดต่าง ๆ เช่น เครื่องวัดระดับแก๊สเหลว สัญญาณเตือนเมื่อระดับแก๊สสูง มาตรวัดกำลังดัน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

มาตรฐานอุตสาหกรรม เครื่องตรวจแก๊ส พร้อมทั้งสัญญาณเตือนต้องทดลองจนแน่ใจได้ว่าทำงานถูกต้อง

(๖) ก. อุปกรณ์ในการขนถ่ายแก๊สเหลว เช่น สูบขนถ่าย เครื่องอัดแก๊สพร้อมทั้งเครื่องขับเคลื่อนต้องถอดออกตรวจ บรรดาเครื่องอัตโนมัติ และเครื่องควบคุมจากระยะไกลที่ใช้ในการนี้ ต้องทำการทดลองจนแน่ใจได้ว่าทำงานได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

ข. บรรดาหม้อต้มความร้อน และที่บรรจุแก๊สหรือของเหลว ต้องเปิดออกตรวจภายในและภายนอก ถ้าเปิดออกตรวจภายในไม่ได้ ต้องทำการทดลองด้วยกำลังดัน ๑.๕ เท่ากำลังดันใช้งาน ถัดออกกันอันตรายประจำอุปกรณ์เหล่านี้ ต้องตรวจและปรับแต่งด้วย

ค. ต้องทำการตรวจบรรดาท่อทางขนถ่ายหรือของเหลวพร้อมทั้งอุปกรณ์ หากจำเป็นจะให้ผู้อนุญาตทำการตรวจเพิ่มเติมอีกก็ได้

ง. บรรดาอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ได้ถอดออกเพียงบางส่วนหรือทั้งหมด เมื่อประกอบใหม่ เจ้าพนักงานตรวจเรือจะสั่งให้ทำการทดลองรั่วเท่ากับกำลังดันใช้งาน

จ. บรรดาสายดิน จะต้องอยู่ในสภาพที่ดี

(๗) บรรดาอุปกรณ์เกี่ยวกับเครื่องทำความเย็นซึ่งติดตั้งไว้สำหรับใช้ลดอุณหภูมิของแก๊สเหลว หรือใช้ทำให้กลับเป็นแก๊สเหลวต้องทำการตรวจดังนี้

ก. บรรดาเครื่องอัดแก๊ส โบล์เวอร์สำหรับแก๊สเหลว หรือรีฟริจเแรนท์ พร้อมทั้งเครื่องยนต์ขับเคลื่อนตรวจสอบ บรรดาเครื่องอัตโนมัติ และเครื่องควบคุมระยะไกล ต้องทำการทดลองจนเป็นที่แน่ใจว่าทำงานได้ถูกต้อง

ข. บรรดาหม้อบรรจุที่มีกำลังดัน และหม้อดับความร้อนสำหรับสินค้า หรือรีฟริจเแรนท์ ต้องเปิดออกตรวจภายในและภายนอก ถ้าตรวจภายในไม่ได้ให้ทดลองอัดด้วยกำลังดันสูง ๑.๕ เท่าของกำลังดันใช้งาน

บรรดาลิ้นอ่อนกันอันตราย และอุปกรณ์อ่อนกำลังดันต่าง ๆ ต้องทำการทดลองจนเป็นที่แน่ใจว่าอยู่ในสภาพเรียบร้อย

ค. บรรดาท่อรับส่งแก๊ส หรือรีฟริจเแรนท์ พร้อมทั้งลิ้นอ่อนกันอันตรายต่าง ๆ ที่ใช้ในวงจรต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าอยู่ในสภาพดี

ง. บรรดาอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ได้ถอดออกเพียงบางส่วนหรือทั้งหมด เมื่อประกอบใหม่ เจ้าพนักงานตรวจเรือจะสั่งให้ทำการทดลองร่วเท่ากับกำลังดันใช้งาน

(๘) บรรดาอุปกรณ์เกี่ยวกับการไฟฟ้า ต้องทำการตรวจดังต่อไปนี้

ก. บรรดาอุปกรณ์กันการระเบิด ต้องตรวจตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือพิจารณาเห็นว่าจำเป็น

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๕

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข. บรรดาฉนวนต่าง ๆ จะทำการวัดเป็น
บางส่วน หรือทั้งระบบตามที่เจ้าพนักงานตรวจเรือเห็นว่าจำเป็นก็ได้

ค. บรรดาเครื่องอินเตอรืลลอคเกี่ยวกับ
ความปลอดภัยในการใช้งานของอุปกรณ์ต่าง ๆ ต้องทำการตรวจสอบให้
อยู่ในสภาพที่มีประสิทธิภาพดี

(๙) บรรดาส่วนต่าง ๆ ซึ่งได้ถอดออกเพื่อ
ทำการซ่อมแซม ต้องให้เจ้าพนักงานตรวจเรือตรวจทุกครั้ง

(๑๐) การตรวจต่อเนื่อง

เจ้าของเรืออาจขออนุญาตให้ทำการตรวจ
ต่อเนื่อง แทนการตรวจพิเศษต่อเจ้าพนักงานตรวจเรือก็ได้ การตรวจ
ต่อเนื่องจะต้องกระทำให้เสร็จสมบูรณ์ภายในกำหนด ๕ ปี และส่วน
สำคัญต่าง ๆ จะต้องทำการตรวจทุกรอบไม่เกินกว่า ๕ ปี

ข้อ ๑๕ การตรวจเรือเพื่อจดทะเบียนเป็นเรือไทยครั้งแรก สำหรับ
เรือที่มีขนาดตั้งแต่ ๓๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป ให้ทำการตรวจตามที่กำหนดไว้ใน
ข้อ ๕ และข้อ ๑ ของหมวดนี้ การยกเว้นไม่ปฏิบัติตามข้อนี้ให้อธิบดี
เป็นผู้พิจารณาอนุมัติ

ข้อ ๒๐ เรือที่ใช้ในกิจการพิเศษ หรือเรืออื่น ๆ ซึ่งมีลักษณะ
และรายละเอียดไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหมวด ค. และไม่มีความ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อบังคับที่กำหนดไว้โดยเฉพาะสำหรับเรื่องนี้ ๆ ให้นำข้อกำหนดในกฎข้อบังคับหมวด ค. มาใช้โดยอนุโลม และให้เป็นไปตามข้อบังคับดังกล่าวให้มากที่สุด สำหรับกำหนดการเข้าผู้ให้กรมเจ้าท่าพิจารณากำหนดได้ตามความเหมาะสม

หมวด ง.

เครื่องใช้และอุปกรณ์ประจำเรือ

- ข้อ ๑ เครื่องใช้และอุปกรณ์ประจำเรือมีดังนี้
- (๑) เข็มทิศและเครื่องมือเดินเรือ
 - (๒) เรือชูชีพ เรือบดและเครื่องชูชีพ
 - (๓) เชือกและลวด
 - (๔) สมอและสายโซ่
 - (๕) ลูกตั้งและสายตั้ง
 - (๖) โคมไฟสัญญาณการเดินเรือ
 - (๗) พลุ ดอกไม้ไฟและเครื่องส่งสัญญาณ
 - (๘) เครื่องสูบน้ำห้องเรือ
 - (๙) เครื่องมอดับเพลิง

ข้อ ๒ เรือเดินทะเลทุกลำอย่างน้อยต้องมีเข็มทิศและเครื่องมือเดินเรือตามตารางต่อไปนี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๑

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

รายการ	ขนาด ตั้งแต่ ๕๐๐ ตันกรอสส์ ขึ้นไป	ขนาด ตั้งแต่ ๖๐ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์	ขนาด ตั้งแต่ ๑๐ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์	หมายเหตุ
เข็มทิศ อัน โครโนมิเตอร์.....อัน นาฬิกา..... เรือน บาโรมิเตอร์.....อัน เทอร์โมมิเตอร์.....อัน เครื่องวัดแดด.....อัน กล้องส่องตา..... กล้อง แมกกะโฟน.....ตัว แผนที่มาตรฐานาบรรณสาร ประกาศาร.....ชุด	๒ ๑ ๒ ๒ ๒ ๑ ๒ ๒ ๑	๑ ๑ ๑ ๑ ๑ - ๑ ๑ ๑	๑ - ๑ - - ๑ ๑ ๑	
ขอบังคับสำหรับป้องกันเรือ โตนกันทะเล.....เล่ม ไม้บรรทัดขนาดอัน วงเวียนวัดระยะอัน	๑ ๒ ๒	๑ ๑ ๑	๑ ๑ ๑	ตามเขตการ เดินเรือ

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๘

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๓ เรือโดยสารและเรือสินค้าที่เดินระหว่างประเทศต้องมีเรือชูชีพและเครื่องชูชีพตามที่กำหนดไว้ในกฎข้อบังคับแห่งอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล

ข้อ ๔ เรือกลเดินทะเลทุกลำที่ไม่ได้เดินระหว่างประเทศยกเว้นเรือประมงอย่างน้อยมีเรือชูชีพ เรือใบและเครื่องชูชีพตามรายละเอียดต่อไปนี้

๔.๑ เรือกลเดินทะเลขนาดต่ำกว่า ๓๐ ตันกรอสส์

พวงชูชีพ ๒ พวง

เสื้อชูชีพเท่าจำนวนคน

๔.๒ เรือกลเดินทะเลขนาดตั้งแต่ ๓๐ แต่ต่ำกว่า ๖๐

ตันกรอสส์

พวงชูชีพ ๔ พวง

เสื้อชูชีพเท่าจำนวนคน

๔.๓ เรือกลเดินทะเลขนาดตั้งแต่ ๖๐ แต่ต่ำกว่า ๒๕๐

ตันกรอสส์

พวงชูชีพ ๔ พวง

เสื้อชูชีพเท่าจำนวนคน

เรือใบ ๑ ลำ หรือแพชูชีพ ๑ แพ ที่สามารถ

บรรทุกคนได้ทั้งหมดที่มอยู่บนเรือ

๔.๔ เรือกลเดินทะเลขนาดตั้งแต่ ๒๕๐ แต่ต่ำกว่า ๕๐๐

ตันกรอสส์

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๕

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

พวงชมพู ๖ พวง

เสื่อชมพูเท่าจำนวนคน

เรือใบ ๑ ลำ หรือแพชมพู ๑ แพ ที่สามารถ

บรรทุกคนได้ทั้งหมดอยู่บนเรือ

๔.๕ เรือกลัดเดินทะเลขนาดตั้งแต่ ๕๐๐ แต่ต่ำกว่า

๑,๖๐๐ ตันกรอสส์

พวงชมพู ๘ พวง

เสื่อชมพูเท่าจำนวนคน ๕%

เรือใบ ๑ ลำ ที่สามารถ

บรรทุกคนได้ทั้งหมดอยู่บนเรือ หรือแพชมพู ๒ แพ แต่ละแพสามารถ

บรรทุกคนได้ทั้งหมดอยู่บนเรือ

๔.๖ เรือกลัดเดินทะเลขนาดตั้งแต่ ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์

ขึ้นไป

พวงชมพู ๘ พวง

เสื่อชมพูเท่าจำนวนคน ๕%

เรือชมพู ๒ ลำ และแพชมพู ๑ แพ หรือ

เรือชมพู ๑ ลำ และแพชมพู ๒ แพ

ข้อ ๕ สำหรับเรือกลัดเดินทะเลขนาดตั้งแต่ ๕๐๐ ไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ ที่กำหนดไว้ในตารางใหม่เรือใบ ๒ ลำนั้น ถ้ามีเรือใบเพียง ๑ ลำ ต้องเพิ่มแพชมพูอีก ๑ แพ ซึ่งมีขนาดสามารถบรรทุกคนที่อยู่บนเรือทั้งหมดได้แทนเรือใบลำที่ขาดไป

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๖ เรือกลัดหินทะเลขนาดตั้งแต่ ๖๐ ตันกรอสส์ ขึ้นไป
ขนาดของแพทกำหนดใหม่ ๑ แพ ตามตารางนี้ ต้องสามารถบรรทุกได้
ไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนคนหมอยุบนเรือทั้งหมด

ข้อ ๗ ขนาดเรือชูชีพ เรือตและแพชูชีพบรรทุกได้รวมกัน
ทั้งหมด สำหรับเรือกลัดหินทะเลต้องไม่น้อยกว่า ๒ เท่า จำนวนคนหม
อยู่บนเรือทั้งหมด

ข้อ ๘ เรือประมงทุกลำที่ใช้ในทะเลอย่างน้อยต้องมีเรือชูชีพ
เรือตและเครื่องชูชีพตามตารางต่อไปนี้

ขนาดยาว เป็นเมตร	ตั้งแต่ ๕๐ ขึ้นไป	ตั้งแต่ ๒๘ ไม่เกิน ๕๐	ตั้งแต่ ๑๕ ไม่เกิน ๒๘	ต่ำกว่า ๑๕
เรือชูชีพ	๒	—	—	—
เรือต	—	๑	—	—
แพชูชีพ	๒	๒	๒	๑
พวงชูชีพ	๘	๘	๒	๒
เสื่อชูชีพ	เท่าจำนวนคนหมอยุบนเรือทั้งหมดกับอีก ๕ เปอร์เซ็นต์ของจำนวนคนหมอยุบนเรือทั้งหมด			

ข้อ ๙ ขนาดของเรือชูชีพ เรือตและแพชูชีพ สำหรับเรือก
ประมงต้องสามารถบรรทุกได้รวมกันไม่น้อยกว่าสองเท่าของจำนวนคนหม
อยู่บนเรือ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๐ เรือเดินทะเลที่มีเรือกลขนาดตั้งแต่ ๖๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป อย่างน้อยต้องมีพวงชูชีพ ๒ พวง และเสื้อชูชีพเท่าจำนวนคนที่อยู่บนเรือ

ข้อ ๑๑ เรือกลลำน้ำทุกลำ ต้องมีพวงชูชีพอย่างน้อย ๒ พวง และเครื่องลอยน้ำให้เพียงพอสำหรับทุกคนที่อยู่บนเรือ

อุปกรณ์ประจำเรือชูชีพ

ข้อ ๑๒ อุปกรณ์ประจำเรือชูชีพ สำหรับเรือเดินทะเล

ก. อุปกรณ์ประจำเรือชูชีพ ตามปกติต้องประกอบด้วย

(๑) กระจเขยงที่ลอยน้ำได้ชนิดใช้กับเรือชูชีพตามอัตราเต็มทของคนประจำเรือชูชีพ กระจเขยงสำรองที่ลอยน้ำได้ ๒ เล่ม กระจเขยงสำหรับค้ำท้ายที่ลอยน้ำได้ ๑ เล่ม หลักกระจเขยง ๑ ชุดซึ่งผูกติดกับเรือชูชีพด้วยเชือกหรือโซ่ พร้อมด้วยขอตะเพรา ๑ ต้ำม

(๒) จุกอุดรู ๒ จุกต่อรูปลอยน้ำ ๑ รู ผูกติดกับเรือชูชีพโดยเชือกหรือโซ่ (ไม่ต้องมีจุกหากติดคลื่นอัตโนมัติไว้) ถังวัดน้ำ ๑ ใบ ทิวัดน้ำ ๒ อันซึ่งทำด้วยวัสดุที่ไดรับอนุมัติแล้ว

(๓) หางเสื้อซึ่งผูกติดกับเรือชูชีพ พร้อมห่วงพั้งา ๑ ชุด

(๔) ขวาน ๒ เล่ม เก็บไว้หัวเรือ ๑ เล่ม ท้ายเรือ ๑ เล่ม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๕) ตะเกียง ๑ ดวงพร้อมทั้งน้ำมันพอที่จะใช้จุดได้นานต่อเนื่องกันถึง ๑๒ ชั่วโมง ไม้ขีดไฟ ๒ กลั๊กบรรจุไว้ในกล่องผนึกกันน้ำ

(๖) เส้าใบ ๑ เส้า หรือหลายเส้าพร้อมด้วยลวดยึดเส้า และใบเรือ (สี่ส้อม)

(๗) เข็มทิศที่ใช้การได้ดีพร้อมกล่องบรรจุเข็มทิศ ๑ ชุด มีพรายน้ำ หรือติดเครื่องส่องสว่างให้เห็นได้ในเวลากลางคืน

(๘) เชือกชีวิต ๑ เส้น ต้องติดไว้รอบลำเรือด้านนอก

(๙) สมอทะเลขนาดที่ได้รับอนุมัติ ๑ ชุด

(๑๐) เชือก ๒ เส้น ยาวพอสมควรเส้นหนึ่ง ให้ผูกติดกับหัวเรือชูชีพโดยทำเป็นห่วง และมีสลักยึดเพื่อใช้ปลดโดยวิธีปลดสลักออกได้ง่าย ๆ อีกเส้นหนึ่ง ให้ผูกติดกับทวนหัวของเรือชูชีพอย่างมั่นคงพร้อมที่จะใช้การได้เสมอ

(๑๑) ภาชนะขนาดจุก ๔ ลิตร (๑ แกลลอน) บรรจุน้ำมันพืช น้ำมันปลา หรือน้ำมันสัตว์เติมภาชนะนั้น ต้องออกแบบให้น้ำมันที่บรรจุอยู่ภายในสามารถกระจายออกปกคลุมพ่นน้ำทะเลได้ง่าย และให้สามารถผูกติดกับสมอทะเลได้ด้วย

(๑๒) เสบียงกรัง ตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดใหม่ไว้สำหรับผู้โดยสารเรือชูชีพทุกคน ตามอัตราที่ได้รับอนุญาตให้บรรทุกได้ เสบียงกรังเหล่านี้ต้องบรรจุไว้ในภาชนะผนึกกันอากาศ และเก็บไว้ในที่เก็บซึ่งผนึกกันน้ำมิให้เขาได้ด้วย

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๑๓) ถังน้ำจืดหลาย ๆ ใบซึ่งผนึกกันน้ำเข้าได้ด้วย
บรรจุน้ำจืดไว้สำหรับดื่มตามอัตราคนละ ๓ ลิตร (หรือ ๖ ไพนส์) บรรจุ
ไว้ให้พอต่อจำนวนคนที่ได้รับอนุญาตให้บรรทุกได้ หรือมีถังชนิดดังกล่าว
บรรจุน้ำจืดไว้สำหรับผู้โดยสารตามอัตราคนละ ๒ ลิตร (หรือ ๔ ไพนส์)
พร้อมทั้งมีเครื่องเปลี่ยนน้ำเค็มเป็นน้ำจืดตามแบบที่ได้รับอนุมัติ ซึ่ง
สามารถทำน้ำจืดเพิ่มขึ้นให้พอดื่มได้อีกคนละ ๑ ลิตร (หรือ ๒ ไพนส์)
และต้องจัดให้มีกระบวยตักน้ำซึ่งไม่เป็นสนิมผูกเชือกติดไว้กับถังด้วย ๑
กระบวย พร้อมทั้งมีถ้วยสำหรับตมน้ำที่ไม่เป็นสนิม และมีขีดแบ่งความจุ
ไว้บนถ้วย จำนวน ๑ ใบ

(๑๔) พลุสัญญาณชนิดมีร่มชูชีพตามแบบที่ได้รับ
อนุมัติจำนวน ๔ ดอก พลุสัญญาณดังกล่าวต้องสามารถให้แสงสีแดง
แจ่มกระจ่างในระยะสูงได้ กับต้องมีดอกไม้เพลิงตามแบบที่ได้รับอนุมัติ
อีกจำนวน ๔ ดอก ดอกไม้เพลิงนี้ให้แสงสีแดงแจ่มกระจ่างเช่นกัน

(๑๕) เครื่องส่งสัญญาณคว้นชนิดที่ลอยน้ำได้ตาม
แบบที่ได้รับอนุมัติ จำนวน ๒ เครื่อง (สำหรับใช้เวลากลางวัน) แต่ละ
เครื่องสามารถให้กลุ่มคว้นสัญญาณสี่สีมิได้หนึ่งกลุ่ม

(๑๖) ที่สำหรับให้คนเกาะกับเรือชูชีพหากเรือคว่ำลง
และต้องเป็นแบบที่ได้รับอนุมัติด้วย มีรูปลักษณะเป็นกระดุกงูปัก
หรือราวจับใต้ท้องเรือ รวมทั้งมีเชือกสำหรับเกาะโดยผูกติดกับกราบเรือ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

กรวบน้ำล้างมือได้กระตุกไปผูกติดกับอีกกรวบน้ำ หรือจะทำอย่างอื่นตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่อนุมัติได้

(๑๗) เครื่องปฐมพยาบาลที่บรรจุอยู่ในหีบผนักกันน้ำจำนวน ๑ ชุด

(๑๘) ไฟฉายเดินทางชนิดผนักกันน้ำ จำนวน ๑ กระบอก ให้เหมาะสำหรับใช้ส่งสัญญาณรหัสมือสได้ พร้อมทั้งมีถ่านไฟฉายสำรองและหลอดสำรองด้วย ๑ ชุด บรรจุไว้ในหีบที่ผนักกันน้ำได้

(๑๙) กระจกสำหรับส่งสัญญาณเวลากลางวันตามแบบที่ได้รับอนุมัติ จำนวน ๑ บาน

(๒๐) มัดพับซึ่งมีที่เบ็ดกระป๋องด้วย จำนวน ๑ เล่ม ผูกติดไว้กับเรือชูชีพด้วยเชือก

(๒๑) เชือกเบา ๆ ที่ลอยน้ำได้สำหรับลากจูง จำนวน ๒ เส้น

(๒๒) เครื่องสูบน้ำชนิดใช้มือตามแบบที่ได้รับอนุมัติ จำนวน ๑ เครื่อง

(๒๓) หีบเก็บของที่เหมาะสำหรับเก็บเครื่องอุปกรณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ จำนวน ๑ หีบ

(๒๔) นกหวีดหรือเครื่องส่งสัญญาณเสียงที่ให้ผลทัดเทียมกัน จำนวน ๑ อัน

(๒๕) เบ็ดตกปลา จำนวน ๑ ชุด

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๒๖) ประทุนที่มีสีแลเห็นได้ง่ายตามแบบที่ได้รับอนุมัติ จำนวน ๑ ผืน สำหรับใช้บ่งกั้นผู้ที่อาศัยอยู่ภายในมิให้ได้รับอันตรายจากสภาพอากาศภายนอก

(๒๗) หนังสือภาพคู่มือแสดงวิธีการส่งสัญญาณติดต่อในการช่วยชีวิตตามความบังคับของอนุสัญญาว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล ค.ศ. ๑๙๗๔ บทที่ ๕ ข้อ ๑๖ จำนวน ๑ เล่ม

ข. สำหรับเรือที่เดินเรือโดยมีกำหนดระยะเวลาเดินทาง ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเห็นว่าบรรดาส่งของที่ต้องมีตามอนุวรรค (๖)(๗)(๑๘)(๒๐) และ (๒๕) ของวรรค ก. แห่งกฎข้อบังคับ ขอนี้ไม่มีความจำเป็น พนักงานเจ้าหน้าที่อาจผ่อนผันให้ไม่ต้องมีก็ได้

ค. แม้จะมีบทบังคับของวรรค ก. แห่งกฎข้อบังคับ ขอนี้ไว้แล้วก็ตาม เรือยนต์ชูชีพหรือเรือชูชีพที่ขับเคลื่อนด้วยกลไกอย่างอื่นซึ่งได้รับอนุมัติแล้ว จะไม่มีเสาใบ หรือใบเรือ หรือไม่มีกระเชียงเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนกระเชียงก็ได้ แต่จะต้องมีขอตะเพราไว้จำนวน ๒ อัน

ง. เรือชูชีพทุกลำต้องติดตั้งที่เหมาะสมเพื่อให้คนที่อยู่ในน้ำสามารถไต่ขึ้นเรือชูชีพได้

จ. เรือยนต์ชูชีพทุกลำต้องมีเครื่องมือดับเพลิงชนิดเคลื่อนที่ได้ตามแบบที่ได้รับอนุมัติ ซึ่งใช้ฟีนอลหรือฟีนสารอน และเหมาะสมสำหรับใช้ดับไฟที่เกิดจากน้ำมันได้

อุปกรณ์ประจำแพชูชีพ

ข้อ ๑๓ อุปกรณ์ประจำแพชูชีพชนิดพองลม และแพชูชีพชนิด
ทำด้วยวัสดุแข็ง

ก. อุปกรณ์ประจำแพชูชีพประจำเรือเดินระหว่าง
ประเทศตามปกติต้องประกอบด้วย

(๑) พวงชูชีพ ๑ พวง ผู้ติดกับเชือกที่ลอยน้ำได้
ยาวไม่ต่ำกว่า ๓๐ เมตร

(๒) สำหรับแพชูชีพที่บรรทุกคนได้ไม่เกินกว่า
๑๒ คน ต้องมีมัด ๑ เล่ม และถังต้มน้ำ ๑ ใบ สำหรับแพชูชีพที่บรรทุก
คนได้ตั้งแต่ ๑๓ คนขึ้นไป ให้มีมัด ๒ เล่ม และถังต้มน้ำ ๒ ใบ

(๓) ฟองน้ำ ๒ อัน

(๔) สมอทะเล ๒ ตัว โดยตัวหนึ่งผูกติดประจำไว้
กับแพชูชีพ อีกตัวหนึ่งไว้สำรองใช้

(๕) พาย ๒ เล่ม

(๖) เครื่องมือสำหรับซ่อมทำปรอยรั่วห้องลอย

๑ ชุด

(๗) อุปกรณ์ชนิดทำงานด้วยมือ หรืออุปกรณ์
ใช้เท้าเหยียบ จำนวน ๑ ชุด เว้นแต่แพชูชีพนั้นเป็นแพชูชีพตามกฎ
ข้อบังคับ ข้อ ๕๖ แห่งหมวดนี้

(๘) ที่เบ็ดกระป๋อง ๓ อัน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๕) เครื่องปฐมพยาบาล ๑ ชุด บรรจุไว้ในหีบ
ผนักกันน้ำเข้า

(๑๐) ถ้วยสำหรับดื่ม น้ำที่ไม่เป็นสนิม และมีขีด
แบ่งความจุไว้บนถ้วย จำนวน ๑ ใบ

(๑๑) ไฟฉายเดินทางชนิดกันน้ำซึ่งเหมาะแก่การใช้
ส่งสัญญาณระหัดม้อส จำนวน ๑ กระบอก พร้อมทั้งมีถ่านไฟฉายสำรอง
และหลอดไฟสำรองด้วย จำนวน ๑ ชุด เก็บไว้ในที่เก็บซึ่งกันน้ำได้

(๑๒) กระจกสำหรับส่งสัญญาณในเวลากลางวัน ๑
บาน และนกหวีดสัญญาณ ๑ ตัว

(๑๓) พลุสัญญาณแจ้งเหตุอัชจนตามแบบที่ได้รับ
อนุมัติ สามารถส่องแสงสีแดงแจ่มกระจ่างในระยะสูงได้ จำนวน ๒ ดอก

(๑๔) ดอกไม้เพลิงตามแบบที่ได้รับอนุมัติ สามารถ
ส่องแสงสีแดงแจ่มกระจ่างได้จำนวน ๖ ดอก

(๑๕) เบ็ดตกปลา จำนวน ๑ ชุด

(๑๖) เสบียงกรังตามอัตราที่กำหนดโดย พนักงาน
เจ้าหน้าที่ให้ครบทุกคน ตามจำนวนคนทั้งหมดในเรือ

(๑๗) ถังน้ำจืดชนิดมีฝาผนึกแน่น บรรจุน้ำจืดไว้
สำหรับดื่มตามอัตราคนละ $๑ \frac{๑}{๒}$ ลิตร (๓ ไพนส์) โดยบรรจุไว้ให้พอต่อ
จำนวนคนที่ได้รับอนุญาตให้บรรทุกได้ หรือมีจำนวนถังน้ำจืดชนิดดังกล่าว
ให้พอที่จะบรรจุน้ำจืดสำหรับดื่มตามอัตราคนละ $\frac{๑}{๒}$ ลิตร (๑ ไพนส์)
แทนก็ได้ หากมีเครื่องเปลี่ยนน้ำเค็มให้เป็นน้ำจืดซึ่งสามารถทำน้ำจืดเพิ่ม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ขึ้นให้พอดำได้เท่ากับจำนวนน้ำจืดสำหรับดื่มตามอัตราที่กำหนดในตอนต้นของอนุวรรคน

(๑๘) ยากันแมลงวัน จำนวน ๖ เม็ดต่อคน ครอบ
จำนวนผู้โดยสารที่บรรทุกไว้

(๑๙) สมุดคู่มือแนะนำการยังชีพในแพชูชีพ

(๒๐) หนังสือภาพคู่มือแสดงวิธีการส่งสัญญาณ
ติดต่อในการช่วยชีวิตตามความบังคับของอนุสัญญาว่าด้วยความปลอดภัย
แห่งชีวิตในทะเล ค.ศ. ๑๙๗๔ บทที่ ๕ ข้อ ๑๖ จำนวน ๑ เล่ม

ข. สำหรับเรือโดยสารที่ใช้เดินระหว่างประเทศระยะไกลโดยมีระยะเวลาการเดินทางซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเห็นว่าอุปกรณ์ต้องมีตามรายการทั้งหมดในวรรค ก. แห่งกฎข้อบังคับข้อนี้ ไม่มีความจำเป็นที่พนักงานเจ้าหน้าที่อาจผ่อนผันอนุญาตให้แพชูชีพใด หรือหลายแพได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามดังกล่าวก็ได้ แต่ทั้งนี้เมื่อนำขึ้นใจจะต้องมีแพชูชีพจำนวนไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๖ ของแพชูชีพทั้งหมดที่บังคับไว้ นั้น ยังคงต้องมีอุปกรณ์ประจำแพชูชีพตามรายการ (๑) ถึง (๗) รายการ (๑๑) และรายการ (๑๕) ของวรรค ก. แห่งกฎข้อบังคับข้อนี้ พร้อมทั้งมีอุปกรณ์ตามรายการ (๑๓) และรายการ (๑๔) อีกครั้งหนึ่งของที่กำหนดไว้ในวรรคนั้นด้วย และแพชูชีพที่เหลือให้มีอุปกรณ์เพียงตามรายการ (๑) ถึง (๗) และรายการ (๑๕) ในวรรค ก. แห่งกฎข้อบังคับข้อนี้เท่านั้นก็พอ

ค. อุปกรณ์ประจำแพชูชีพสำหรับเรือที่มิได้เดินระหว่างประเทศ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๑) พวงชูชีพ ๑ พวง ผูกติดกับเชือกที่ลอยน้ำได้ ยาวไม่ต่ำกว่า ๓๐ เมตร

(๒) สำหรับแพชูชีพที่บรรทุกคนได้ไม่เกินกว่า ๑๒ คน ต้องมีมัต ๑ เล่ม และถังต้มน้ำ ๑ ใบ สำหรับแพชูชีพที่บรรทุกคนได้ตั้งแต่ ๑๓ คนขึ้นไป ให้มีมัต ๒ เล่ม และถังต้มน้ำ ๒ ใบ

(๓) ฟองน้ำ ๒ อัน

(๔) สมอทะเล ๒ ตัว โดยตัวหนึ่งผูกติดประจำไว้กับแพชูชีพ อีกตัวหนึ่งไว้สำรองไว้

(๕) พาย ๒ เล่ม

(๖) เครื่องมือสำหรับซ่อมทำปะรอยรั่วห้องลอย

๑ ชุด

(๑) สุปลมชนิดทำงานด้วยมือ หรือสุปลมชนิดใช้เท้าเหยียบ จำนวน ๑ สุป เว้นแต่แพชูชีพนั้น เป็นแพชูชีพตามกฎหมายข้อบังคับ ข้อ ๕๖ แห่งหมวดนี้

(๒) พลุสัญญาณแจ้งเหตุอัศจรรย์ตามแบบที่ได้รับอนุมัติ สามารถส่องแสงสีแดงแจ่มกระจ่างในระยะสูงได้ จำนวน ๑ ดอก

(๓) ดอกไม้เพลิงตามแบบที่ได้รับอนุมัติ สามารถส่องแสงสีแดงแจ่มกระจ่างได้ จำนวน ๓ ดอก

(๑๐) สมุดคู่มือแนะนำการยังชีพในแพชูชีพ

(๑๑) หนังสือภาพคู่มือแสดงวิธีการส่งสัญญาณติดต่อในการช่วยชีวิตตามความบังคับของอนุสัญญาว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล ค.ศ. ๑๙๗๔ บทที่ ๕ ข้อ ๑๖ จำนวน ๑ เล่ม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อกำหนดสำหรับเรือชูชีพ

ข้อ ๑๔ เรือชูชีพทุกลำที่ใช้ในเรือเดินทะเล ต้องได้รับการอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๑๕ เรือชูชีพทุกลำ ต้องต่อให้มั่นคงแข็งแรง

ข้อ ๑๖ เรือชูชีพทุกลำหลังคาแข็ง ต้องทำให้สามารถเปิดประตูเข้าออกได้ทั้งจากภายใน และภายนอก กับทังไม้กีดขวางการขึ้น-ลงเรือชูชีพ หรือ การชักเรือชูชีพขึ้น และปล่อยเรือชูชีพลงน้ำ

ข้อ ๑๗ เรือชูชีพทุกลำที่ต่อด้วยวัสดุอย่างอื่นนอกจากไม้ ต้องมีสัมประสิทธิ์ความจุ ไม่นต่ำกว่า ๐.๖๕

ข้อ ๑๘ เรือชูชีพทุกลำ ต้องมีอัตราส่วนของรูปเรือซึ่งจะให้อาการทรงตัวได้อย่างดีเมื่อเรืออยู่ในทะเล และมีระยະกราบพินน้ำมากพอเมื่อบรรทุกคนเต็มที พร้อมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ครบครัน

ข้อ ๑๙ เรือชูชีพทุกลำ ต้องสร้างให้สามารถมีค่าความทรงตัวเป็นบวกตลอดเวลาเมื่ออยู่ในทะเล และบรรทุกคนเต็มที พร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ครบครัน

ข้อ ๒๐ เรือชูชีพทุกลำ ต้องสร้างให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่จะใช้ มีความแข็งแรงพอสำหรับการหย่อนเรือเมื่อบรรทุกเต็มทีพร้อมอุปกรณ์ครบครัน และจะต้องไม่เกิดการเสียหายใด ๆ เมื่อบรรทุกคนเกินอัตราอย่างน้อย ๒๕ เปอร์เซ็นต์

ข้อ ๒๑ เรือชูชีพทุกลำ ต้องมีความยาวไม่น้อยกว่า ๑๖ ฟุต

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๒๒ เรือชูชีพทุกลำ เมื่อบรรทุกคนเต็มที (คิดว่าคนหนักคนละ ๑๖๕ ปอนด์) พร้อมทั้งอุปกรณ์ครบครัน ต้องมีน้ำหนักไม่เกิน ๒๐ ตัน

ข้อ ๒๓ เรือชูชีพทุกลำ ต้องทำหนังให้ต่ำสุดเท่าที่จะทำได้

ข้อ ๒๔ เรือชูชีพทุกลำ ต้องมีค่าความงอนเฉลี่ยของกราบเรืออย่างน้อย ๔ เปอร์เซ็นต์ ของความยาวและความงอนของกราบเรือต้องเป็นรูปพาราโบลิก

ข้อ ๒๕. เรือชูชีพทุกลำ ต้องมีเครื่องลอยน้ำอยู่ภายใน ซึ่งควรจะเป็นห้องลอย หรือวัสดุลอยน้ำอื่น ๆ ซึ่งทนต่อน้ำมัน หรือผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน

ข้อ ๒๖ เรือชูชีพทุกลำ ต้องมีห้องลอย หรือวัสดุลอยน้ำอื่น ๆ ให้มีปริมาตรอย่างน้อยเท่ากับผลบวกของ

ก. ทำให้เรือชูชีพสามารถลอยน้ำอยู่ได้โดยมีช่องกรรเชียงกลางลำ ไม่จมน้ำเมื่อเรือชูชีพลำนับบรรทุกเต็มที และมีน้ำหนักเข้าเต็มลำ กับ

ข. ไม่น้อยกว่า ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ของขนาดความจุของเรือชูชีพนั้น

ข้อ ๒๗ ในกรณีเรือชูชีพบรรทุกได้ตั้งแต่ ๑๐๐ คนขึ้นไป ปริมาตรของเครื่องลอยน้ำตามข้อ ๒๖ ข. ต้องเพิ่มขนาดดังนี้

สำหรับเรือที่บรรทุกได้ ๑๐๐ คนถึง ๑๓๐ คน ต้องเพิ่มอีกตามที่คำนวณได้จากวิธีบัญญัติไตรยางค์ จาก ๐ เมอ ๑๐๐ คนกับ ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ เมื่อบรรทุก ๑๓๐ คน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

สำหรับเรือที่บรรทุกได้เกิน ๑๓๐ คน ต้องเพิ่มอีก ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ ของขนาดความจุของเรือชูชีพ

ข้อ ๒๘ ขนาดความจุที่กล่าวมาแล้วในข้อก่อน ให้คำนวณได้จากกฎของสเตอร์ริงดังต่อไปนี้ ขนาดความจุ = $\frac{y}{0.2} (4g + 2x + 4c)$

เมื่อ y = ความยาวของเรือเป็นฟุต วัดจากหลังทวนหัวถึงแกนหางเสือ ถ้าเป็นเรือท้ายตัดให้วัดถึงท้ายสุด

g = พื้นที่หน้าตัดของเรือ ณ จุด $\frac{0}{2}$ ของความยาวของเรือ วัดจากหัวเรือเป็น ตารางฟุต

x = พื้นที่หน้าตัดของเรือ ณ จุดกึ่งกลางลำเป็นตารางฟุต

c = พื้นที่หน้าตัดของเรือ ณ จุด $\frac{0}{2}$ ของความยาวของเรือ วัดจากหัวเรือเป็น ตารางฟุต

g x c หาได้โดยใช้กฎซิมสัน โดยคิดความลึกจากช่องกรรเชิงที่ต่ำสุดถึงท้องเรือ ออกเป็น ๕ ส่วน

สำหรับเรือท้ายตัด ใช้คิดเช่นเดียวกับเรือท้ายแหลม

ข้อ ๒๙ สำหรับเรือที่มความงอนที่กราบเรือ ซึ่งวัดระหว่างจุดที่ห่างกัน $\frac{0}{2}$ ของความยาวเรือได้เกิน ๑ เปอร์เซ็นต์ของความยาวเรือ ความลึกของพื้นที่หน้าตัดที่จุด g และ จุด c ให้คิดจากความลึกกลางลำบวก ๑ เปอร์เซ็นต์ของความยาวเรือ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ในกรณีที่ความลึกกึ่งกลางลำ เกินกว่า ๔๕ เปอร์เซ็นต์ของความกว้างของเรือ ความลึกที่ใช้คำนวณหาพื้นที่จุด ข ให้คิดเพียง ๔๕ เปอร์เซ็นต์ของความกว้างของเรือ และความลึกที่ใช้คำนวณหาพื้นที่จุด ก และจุด ค ให้เพิ่มความลึกที่ใช้คำนวณได้อีก ๑ เปอร์เซ็นต์ของความยาวของเรือ

แต่อย่างไรก็ตามความลึกที่ใช้คำนวณจะต้องไม่ลึกเกินกว่าความลึกตรงหัววัดได้จุดนั้น ๆ

ข้อ ๓๐ การคำนวณขนาดความจุของเรือชุกพออาจใช้วิธีดังต่อไปนี้
 ขนาดความจุ = กว้าง × ยาว × ลึก × ๐.๖ ลูกบาศก์ฟุต
 เมื่อกว้าง วัดจากกราบนอกถึงกราบนอกบริเวณกึ่งกลางลำตรงท่อกว้างที่สุด

ยาว วัดจากหลังทวนหัวถึงแกนหางเสือ ถ้าบนเรือท้ายตัดวัดถึงท้ายสุด

ลึก วัดตรงบริเวณกึ่งกลางลำจากพื้นเรือด้านในติดกับกระดูกงูถึงระดับช่องกรรเขียงที่ต่ำสุด แต่ต้องไม่เกิน ๔๕ เปอร์เซ็นต์ของความกว้าง

ข้อ ๓๑ ขนาดความจุของเรือยนต์ชูชีพ หรือเรือชูชีพที่มีใบจักรขับเคลื่อนแรงอย่างใด ๆ ก็ตาม หาได้จากการคำนวณหาความจุเป็นตันกรอสส์ คือเอาความจุที่คำนวณได้ ลบด้วยปริมาตรที่ใช้สำหรับเครื่องยนต์ และอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งกระปุกแก๊ส และอุปกรณ์อื่นๆ ซึ่งต้องมีประจำเรือตามข้อบังคับ

เครื่องยนต์สำหรับเรือยนต์ชูชีพ

ข้อ ๓๒ เครื่องยนต์สำหรับเรือยนต์ชูชีพต้องสามารถเดินได้ทุกสภาวะอากาศ

ข้อ ๓๓ เครื่องยนต์ต้องเดินอยู่ได้เมื่อเรือเอียงกราบใด ๆ ๑๐ องศา หรือหัว และท้ายเรือระดับต่างกัน ๑๐ องศา ระบบน้ำหล่อดับความร้อนต้องเป็นแบบไพร้มิ่งโดยอัตโนมัติ

ข้อ ๓๔ ระบบตัวเครื่องยนต์ และอุปกรณ์ รวมทั้งถังน้ำมัน เชื้อเพลิง ท่อทาง และอุปกรณ์ ต้องมีการป้องกันให้สามารถทำงานได้ในทุกสภาวะที่อาจเกิดขึ้นในทะเลได้ ฝาครอบเครื่องต้องทนไฟและสำหรับเครื่องที่ดับความร้อนด้วยอากาศ ต้องออกแบบฝาครอบให้อากาศสำหรับดับความร้อนผ่านเข้าออกได้โดยสะดวก

ข้อ ๓๕ ต้องมีเครื่องป้องกันน้ำมันไม่ให้กระจายออกไปตามส่วนต่าง ๆ ของเรือ เรือที่ต่อด้วยไม้ต้องมีภาตโลหะรองรับน้ำมันอยู่ใต้เครื่อง

ข้อ ๓๖ ถังน้ำมันเชื้อเพลิง ต้องทำให้แข็งแรง และมีทศยึดอยู่กับที่อย่างแน่นหนา มีภาตโลหะรองรับน้ำมันอยู่ใต้ถัง มีทางเติมน้ำมันที่เหมาะสม มีทางระบายอากาศ และล้นผ่านกำลังดันถังน้ำมัน และท่อทางติดต่อต่าง ๆ ต้องไม่บัดกรีด้วยตะกั่ว และถึงทำด้วยเหล็กให้เคลือบภายนอกเพื่อกันการสึกกร่อนจากน้ำทะเล ถังและทางติดต่อต้องทนกำลังน้ำที่บรรจุได้สูงอย่างน้อย ๑.๕ ฟุต และมีล้นปิด - เปิดที่ปลายของท่อทางน้ำมันทุกปลาย

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๓๑ เผลาใบจักร และส่วนเคลื่อนไหวต่างๆ ต้องมีทบองกัน เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายแก่คนในเรือได้

เครื่องกลสำหรับขับเพลาใบจักรเรือชูชีพ

ข้อ ๓๘ เครื่องกลสำหรับขับเพลาใบจักรเรือชูชีพ ต้องทำให้ใช้ได้ง่ายและรวดเร็ว กับทั้งไม่กีดขวางการลงเรือชูชีพอย่างรีบด่วน

ข้อ ๓๙ เครื่องกลขับเพลาใบจักรทำงานด้วยแรงคน ต้องสามารถใช้ได้โดยคนที่ไม่ได้รับการฝึกมาก่อน และต้องสามารถใช้ได้เมื่อน้ำเข้าเต็มลำเรือด้วย

ข้อ ๔๐ เครื่องกลขับเพลาใบจักรที่ใช้ ต้องเป็นแบบที่ไม่ต้องปรับแต่งเพื่อให้คนที่มีขนาดต่างๆ กันใช้ และสามารถใช้ได้ไม่ว่าจะมีคนบางส่วนหรือมีคนเต็มที

ข้อ ๔๑ เครื่องกลขับเพลาใบจักร ต้องทำให้มั่นคงแข็งแรง และติดตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ ๔๒ เครื่องกลขับเพลาใบจักร ต้องมีกำลังขับเพียงพอที่จะขับเรือชูชีพเมื่อบรรทุกเต็มที ต้องมีความเร็วเดินทางอย่างน้อย ๓.๕ น็อต ในทะเลเรียบเป็นระยะทางไม่ต่ำกว่า $\frac{1}{4}$ ไมล์

ข้อ ๔๓ เครื่องกลขับเพลาใบจักร ต้องมีเครื่องเปลี่ยนจากเดินหน้าเป็นถอยหลัง หรือในทางกลับกันได้ตามที่ต้องการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๖

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อกำหนดสำหรับเรือบด

ข้อ ๔๔ บรรดาเรือบดทุกลำ ต้องเป็นเรือบดตาดฟ้าเปิดที่ต่ออย่างมั่นคงแข็งแรง

ข้อ ๔๕ ตัวเรือต้องต่อตามสัดส่วนที่จะเกิดอาการทรงตัวอย่างดีเมื่ออยู่ในทะเล และเมื่อบรรทุกเต็มตามที่ตามข้อบังคับ จะต้องมีระยะกราบพื่นนามากพอ

ข้อ ๔๖ ความยาวของเรือบดที่ใช้ในเรือเดินทะเลขนาดต่าง ๆ ให้ใช้ตามตารางกำหนดข้างล่างนี้ โดยกำหนดให้ขนาดความจุ ๑๐ ลบ. ฟุต บรรทุกคนได้ ๑ คน

ขนาดของเรือเป็นตันกรอสส์	ความยาวต่ำสุดเป็นฟุต
ตั้งแต่ ๖๐ ไม่เกิน ๒๐๐	๑๒ ฟุต (๓.๖ เมตร)
ตั้งแต่ ๒๐๐ ไม่เกิน ๕๐๐	๑๔ ฟุต (๔.๓ เมตร)

หมายเหตุ ขนาดเรือตั้งแต่ ๕๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป ความยาวของเรือบดให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล

ข้อ ๔๗ หนั้งข้างกราบเรือ และที่กระหงต้องทำให้ต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ และต้องมีไม้ปู้ทองเรือด้วย

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๔๘ เรือบรรทุกมีท้ายตัด และต้องมีความอนของกราบเรือ อย่างน้อยเท่ากับ ๕ เปอร์เซ็นต์ ของความยาวเรือ

ข้อ ๔๙ เรือบรรทุกมีเครื่องลอยน้ำติดตั้งไว้อย่างมั่นคงแข็งแรง และมีอาการทรงตัวของเรือคเมื่อบรรทุกเต็มทีตามข้อบังคับไม่ว่าทะเลจะมี สภาพเป็นอย่างไร

ข้อ ๕๐ ปริมาตรรวมของเครื่องลอยน้ำอย่างน้อยต้องเท่ากับ ผลบวกของ

(ก) ปริมาตรที่ต้องการเพื่อให้เรือลอยอยู่ได้โดยช่อง กรรเชิงที่ต่ำสุดไม่จมน้ำเมื่อเรือบรรทุกเต็มที และมีน้ำเข้าเต็มลำเรือกับ

(ข) ปริมาตรอีก ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ ของปริมาตรของเรือ ที่คำนวณได้ตามข้อบังคับ

ข้อกำหนดสำหรับแพชูษพนัดพองลม

ข้อ ๕๑ แพชูษพนัดพองลมที่ใช้ในเรือเดินทะเลต้องได้รับอนุมัติ จากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๕๒ แพชูษพนัดพองลมที่ใช้ในเรือต้องได้รับการตรวจ ทดลองโดยผู้ผลิต หรือสถานบริการที่ได้รับอนุมัติทุก ๆ รอบ ๑๒ เดือน หากจำเป็นอนุญาตให้ขยายเวลาการตรวจทดลองออกไปได้อีกไม่เกิน ๓ เดือน

ข้อ ๕๓ บรรดาแพชูษพนัดพองลมที่ใช้กับเรือกลเดินทะเล ระหว่างประเทศต้องเป็นไปตามข้อกำหนดต่อไปนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ก) ต้องทำให้มีอาคารทรงตัวอยู่ในทะเลได้ดีเมื่อพองเต็มที่พร้อมทั้งทางประทุนด้วย

(ข) แพชูชีพต้องทำให้สามารถทิ้งจากที่สูง ๑๘ เมตร ลงไปในน้ำได้โดยตัวแพและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในแพไม่ชำรุดเสียหาย

(ค) ตัวแพชูชีพและประทุนต้องมีสีที่เห็นได้ง่ายและต้องกางออกได้โดยอัตโนมัติ เมื่อแพชูชีพพองตัวประทุนต้องสามารถป้องกันอันตรายอันเกิดจากธรรมชาติได้ มีเครื่องร่อนน้ำฝน มีไฟแสงสว่างซึ่งเกิดจากเซลล์ทำปฏิกิริยากับน้ำทะเล และต้องมีไฟแสงสว่างเช่นว่านี้ อยู่ภายในแพอกดวงหนึ่งด้วย

(ง) แพชูชีพต้องมีเชือกพ่วงและมีเชือกชีวิตผูกอยู่รอบๆ แพทั้งภายนอกและภายใน

(จ) แพชูชีพต้องมีน้ำหนักเบาพอที่คน ๆ เดียวสามารถพลิกแพให้หงายขึ้นได้เมื่อแพกางเต็มที่

(ฉ) แพชูชีพต้องมีเครื่องสำหรับให้คนได้ขึ้นแพได้ตามช่องที่เปิดไว้สำหรับให้คนเข้าไปอยู่ในแพ

(ช) แพชูชีพต้องบรรจุอยู่ในที่เก็บโดยเฉพาะ หรือภาชนะที่มความแข็งแรงลยน้ำได้ และทนต่อการสักร่อนจากทุกสภาพของทะเล

(ซ) ห้องลยของแพชูชีพต้องแบ่งออกเป็นช่อง ๆ และมีจำนวนเป็นเลขคู่ ครึ่งหนึ่งของจำนวนช่องทั้งหมดต้องสามารถรับน้ำหนักของจำนวนคนทั้งหมดที่อนุญาตให้แพชูชีพนั้นบรรทุกได้ ลอยพ้นน้ำสูง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

พอสมควร หรือโดยวิธีอื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพเท่าเทียมกันเมื่อแพรรอ
บางส่วนของห้องลอยชำระต้องไม่ทำให้แน่นจนมีดน้ำ

(ณ) น้ำหนักทั้งหมดของแพชชูฟรวมทั้งวัสดุห่อหุ้มต้อง
ไม่เกิน ๑๕๐ กิโลกรัม

(ญ) จำนวนคนที่แพชชูฟบรรทุกได้ทำได้ดังนี้

(๑) จำนวนคนที่บรรทุกได้มากที่สุดเท่ากับปริมาตรรวม
ของห้องลอย (ไม่รวมกระถงและเสาประทุน) เมื่อแพกางเต็มที่บน
ลูกบาศก์เดซิเมตรหารด้วย ๕๖ หรือ

(๒) จำนวนคนที่บรรทุกได้มากที่สุดเท่ากับพื้นที่ของพื้น
แพ เมื่อแพกางเต็มที่ (รวมทั้งกระถงถ้ำ) เป็นตารางเซนติเมตรหารด้วย
๓๗๒๐ และให้ใช้จำนวนที่น้อยที่สุดที่ได้จากวิธีทั้งสองข้างต้น

(ก) พื้นของแพต้องกันน้ำและสามารถกันอากาศหนาว
ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยวิธี

(๑) โดยมีห้องลอยห้องหนึ่งหรือหลายห้องซึ่ง
สามารถสูบลมเข้าได้ โดยผู้อาศัยหรือกางโดยอัตโนมัติแล้วสามารถ
ปล่อยลมออก และสูบลมเข้าได้โดยผู้อาศัยหรือ

(๒) โดยวิธีอื่นใดซึ่งมิใช่วิธีพองลม

(ก) แก๊สที่ใช้สำหรับอัดแพชชูฟให้พองต้องไม่เป็น
อันตรายต่อผู้อาศัย และต้องอัดลมเข้าแพเองโดยอัตโนมัติโดยสายดึง
หรือวิธีอื่นซึ่งให้ผลและประสิทธิภาพเท่าเทียมกัน และต้องสามารถใช้
สูบลมสูบลมเพิ่มหรือรักษากำลังต้นได้

ฉบับพิเศษ หน้า ๘๐

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ข) แพชูชีพต้องทำด้วยวัสดุและฝีมือที่ดีสามารถทนลอยอยู่ในทะเลได้ทุกสภาพท้องทะเลได้นานถึง ๓๐ วัน

(ค) แพชูชีพที่ออกแบบไว้สำหรับใช้กับเครื่องหย่อนลงน้ำต้องทำให้สามารถใช้ได้ตามวัตถุประสงค์และมีความมั่นคงแข็งแรงพอที่จะหย่อนแพลงน้ำได้ในขณะที่แปบริกทุกคนและอุปกรณ์เต็มตามที่ตามข้อบังคับนี้ได้โดยปลอดภัย

(ค) แพชูชีพต้องบรรจุทุกคนตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ได้ไม่ต่ำกว่า ๖ คน และไม่เกิน ๒๕ คน

(ค) แพชูชีพต้องใช้งานได้ดีในอุณหภูมิตั้งแต่ลบ ๓๐ องศาเซลเซียส ถึง ๖๖ องศาเซลเซียส

(ค) แพชูชีพต้องมีที่สำหรับพร้อมที่จะทำการพ่วงได้

(ค) แพชูชีพต้องมีเครื่องรับ - ส่งวิทยุกระเป๋าทตามข้อบังคับ

ข้อ ๕๔ แพชูชีพสำหรับใช้กับเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขตที่มีความยาวไม่เกิน ๒๑ เมตรให้เปลี่ยนแปลงข้อกำหนดในข้อกำหนดสำหรับเรือกลเดินทะเลระหว่างประเทศดังนี้

(ก) ข้อกำหนดที่กำหนดให้แพชูชีพพร้อมทั้งอุปกรณ์ต้องไม่ชำรุดเสียหายเมื่อทิ้งจากความสูง ๑๘ เมตรลงสู่ทะเลให้ลดลงเหลือเท่ากับความสูงที่แพชูชีพจะติดตั้งแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๖ เมตร

(ข) ไม่ต้องมีทรงน้ำฝนตามที่กำหนดไว้

(ค) ไม่ต้องมีวชิรป้องกันอากาศหนาวตามที่กำหนดไว้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ง) ข้อกำหนดที่กำหนดให้แพชชู์พบรทุกได้ไม่ต่ำกว่า ๖ คน ให้ลดลงเหลือ ๔ คน แต่จะใช้เวลาในข้อนี้ได้เมอบนเรือใหญ่มี คนไม่ถึง ๖ คนเท่านั้น

(จ) ข้อกำหนดที่กำหนดให้แพชชู์ต้องทำงานได้เมื่อ อยู่ในอุณหภูมิต่ำถึงลบ ๓๐ องศาเซลเซียสนั้นให้ลดลงเหลือลบ ๑๘ องศาเซลเซียส

(ฉ) ไม่ต้องมีพ่วงตามที่กำหนดไว้

ข้อ ๕๕ แพชชู์พท์ใช้กับเรือประมงและเรือกลเดินทะเลเฉพาะ เขตที่มีขนาดเกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์ ให้เปลี่ยนแปลงข้อกำหนดสำหรับ เรือกลเดินทะเลระหว่างประเทศดังนี้

ข้อกำหนดที่กำหนดให้แพชชู์พบรทุกคนได้ไม่ต่ำกว่า ๖ คน ให้ลดลงเหลือ ๔ คน แต่จะใช้เวลาในข้อนี้ได้ เมอบนเรือใหญ่ มีคนไม่ถึง ๖ คนเท่านั้น

ข้อกำหนดสำหรับแพชชู์พชนิตคงรูป

ข้อ ๕๖ แพชชู์พชนิตคงรูปทุกแพท์ใช้ในเรือเดินทะเลต้องได้รับ อนุมัติจากกรมเจ้าท่า ให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๕๗ แพชชู์พชนิตคงรูปต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังนี้

(ก) แพชชู์พชนิตคงรูปต้องสร้างให้มีความมั่นคงแข็งแรง ดีพอที่จะทนจากที่เก็บลงไปสู่น้ำได้ โดยตัวแพชชู์พและอุปกรณ์ไม่เกิด การชำรุดเสียหาย

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ข) แพชชีพชนิดคงรูปที่ออกแบบไว้ใช้กับเครื่องหย่อน
ลงน้ำ ต้องสามารถหย่อนลงน้ำในขณะที่บรรทุกคนเต็มพร้อมทั้งอุปกรณ์
ตามข้อบังคับโดยไม่เกิดการชำรุดเสียหาย

(ค) แพชชีพชนิดคงรูปต้องมีห้องลอยหรือวัสดุที่จะทำ
ให้พลอยน้ำอยู่ใกล้กับขอบแพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

(ง) พื้นแพต้องอยู่ภายในส่วนที่มีเครื่องป้องกันผู้อาศัย
ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และจะต้องสามารถรับน้ำหนักของผู้อาศัยได้

(จ) แพชชีพชนิดคงรูปต้องมีประตูที่มีส่วเห็นได้ง่าย
และสามารถป้องกันอันตรายผู้อยู่อาศัยได้ไม่ว่าด้านใดของแพชชีพจะลอย
ขึ้นข้างบน

(ฉ) อุปกรณ์ประจำแพชชีพต้องสามารถหยิบใช้ได้
ไม่ว่าด้านใดของแพจะลอยขึ้นข้างบน

(ช) น้ำหนักของแพชชีพรวมทั้งอุปกรณ์สำหรับแพชชีพ
ที่ใช้กับเรือโดยสารต้องไม่เกิน ๑๘๐ กิโลกรัม สำหรับเรือสินค้าอาจจะ
เกิน ๑๘๐ กิโลกรัมก็ได้ถ้าสามารถปล่อยลงน้ำได้ไม่ว่ากราบใด ๆ หรือ
มีเครื่องปล่อยลงน้ำได้ไม่ว่ากราบใด ๆ โดยเครื่องกล

(ซ) แพชชีพต้องมีความมั่นคงแข็งแรงและมีประสิทธิ
ภาพดีไม่ว่าจะลอยทางด้านใดขึ้นข้างบน

(ณ) จำนวนคนที่แพชชีพบรรทุกได้คำนวณได้ดังนี้

(๑) ปริมาตรของห้องลอยหรือวัสดุสำหรับทำให้
พลอยน้ำได้เป็นลูกบาศก์เดซิเมตรหารด้วย ๘๖ หรือ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(๒) พนักอาศัยเป็นตารางชนิดเมตรหารด้วย ๓๗๒๐ ให้ใช้จำนวนที่น้อยที่สุดที่คำนวณได้จากวิธีทั้งสองข้างบนนี้

(ก) แพชชูปต้องมีเชือกพ่วงผูกติดไว้ ๑ เส้น และเชือกชีวิตผูกติดไว้ทั้งภายนอกและที่ตรงช่องเปิดประทุนแต่ละช่องของแพชชูพ ต้องจัดใหม่สำหรับให้คนที่อยู่ในน้ำสามารถไต่ขึ้นแพชชูพได้

(ข) แพชชูพต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่เปลี่ยนสภาพเมื่อถูกน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์ของน้ำมัน

(ค) แพชชูพต้องมีที่สำหรับใช้พ่วงได้ทันที

(ง) แพชชูพต้องเก็บไว้ในลักษณะที่สามารถจะหลุดลอยน้ำบนอิสระในกรณีเรือใหญ่จม

(จ) แพชชูพ ต้องมีเครื่องรับ - ส่งวิทยุกระเป๋าคือหัวตามข้อบังคับ

ข้อกำหนดสำหรับเครื่องลอยน้ำ

ข้อ ๕๔ เครื่องชูชีพชนิดลอยน้ำทุกชนิดที่ใช้ในเรือต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่า ให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๕๕ เครื่องลอยน้ำต้องสามารถคงรูปและคุณสมบัติอยู่ได้เมื่อเก็บไว้บนดาดฟ้าใบต และเมื่ออยู่ในน้ำทะเลเครื่องลอยน้ำนั้นต้องสามารถใช้ได้ทันทีโดยไม่ต้องมีการปรับแต่งก่อนใช้

ข้อ ๖๐ เครื่องลอยน้ำต้องสามารถทนทานต่อการทดลองปล่อยลงน้ำจากที่สูงเท่ากับที่จะติดตั้งบนเรือใหญ่ในขณะที่เรือเบา แต่ต้องสูงไม่น้อยกว่าเกณฑ์ดังนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

เรือโดยสารระหว่างประเทศไม่น้อยกว่า ๑๘ เมตร

เรืออื่นๆ ต้องไม่น้อยกว่า ๖ เมตร

ข้อ ๖๑ เครื่องลอยน้ำต้องสามารถใช้งานได้และมีความแข็งแรงมั่นคงไม่ว่าด้านใดจะลอยชนข้างบน และในขณะที่เปลอยน้ำเมื่อเอาเหล็กที่มีน้ำหนัก ๖.๖๐ กิโลกรัม (๑๕ ปอนด์) แขนงรอบๆ ห่างกัน ๓๐ เซนติเมตร (๑ ฟุต) (ต้องใช้เหล็กทั้งหมดไม่น้อยกว่า ๒๘.๖ กิโลกรัม หรือ ๖๔ ปอนด์) จะต้องไม่ทำให้ส่วนบนของเครื่องลอยน้ำนั้น ณ จุดใดๆ จมน้ำ

ข้อ ๖๒ ห้องลอยผืนอากาศหรือเครื่องลอยน้ำอื่นๆ ต้องให้อยู่ใกล้กับขอบให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเครื่องลอยน้ำนั้นต้องไม่ใช่ชนิดที่ต้องทำให้พองลมก่อนใช้ วัสดุที่ใช้ทำเครื่องลอยน้ำนั้น ต้องไม่เปลี่ยนสภาพเมื่อถูกน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน

ข้อ ๖๓ ต้องมีห่วงเชือกสำหรับให้คนเกาะอยู่รอบๆ เครื่องลอยน้ำ และต้องมีจำนวนห่วงเชือกเท่ากับจำนวนคนทีเครื่องลอยน้ำนั้นจะรับได้ และที่ห่วงเชือกสำหรับเกาะทุกๆ ห่วงต้องมีไม้ก๊อกหรือไม้เบาๆ ลอยอยู่ และระยะตกท้องข้างของห่วงนั้นเมื่อเบยกน้ำต้องไม่น้อยกว่า ๑๕ เซนติเมตร แต่ไม่เกิน ๒๐ เซนติเมตร

สำหรับเครื่องลอยน้ำที่มีความสูงเกินกว่า ๓๐ เซนติเมตร ให้มีห่วงสำหรับคนเกาะได้ ๒ แถว แถวหนึ่งให้อยู่ใกล้กับขอบบนของห้องลอยอกแถวหนึ่งอยู่ใกล้กับขอบล่างของห้องลอย และให้อยู่ใกล้กับขอบของห้องลอยให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สำหรับเครื่องลอยน้ำที่มีความสูงไม่เกิน ๓๐ เซนติเมตร ให้ติดห่วงไว้ตรงแนววงกลางความสูง

ฉบับพิเศษ หน้า ๘๕

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๒๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

เชือกที่ใช้ทำห่วงสำหรับเกาะต้องมีขนาดเส้นรอบวงไม่น้อยกว่า ๔.๕ เซนติเมตร เชือกดังกล่าวนี้ ให้ร้อยผ่านรูที่ขอบ และผูกไขว้ไว้สำหรับกันเลื่อน หรือใช้ลวดเหล็กเส้นเล็ก ๆ ผูกยึดติดกับเครื่องลอยน้ำแล้วแต่วิธีไหนจะแข็งแรงพอที่จะยกเครื่องลอยน้ำนั้น โดยยกที่ห่วงสำหรับเกาะนี้ได้

ข้อ ๖๔ เครื่องลอยน้ำต้องมีเชือกสำหรับพ่วงผูกไว้

ข้อ ๖๕ เครื่องลอยน้ำต้องมีน้ำหนักไม่เกิน ๑๘๐ กิโลกรัม (๔๐๐ ปอนด์) เว้นแต่จะมีเครื่องปล่อยลงน้ำที่ไม่ต้องใช้คนยก สำหรับเครื่องลอยน้ำที่น้ำหนักเกิน ๑๓๕ กิโลกรัม (๓๐๐ ปอนด์) ต้องมีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า ๑.๐๖ เมตร (๓ ฟุต ๖ นิ้ว)

ข้อกำหนดสำหรับพวงชูชีพ

ข้อ ๖๖ พวงชูชีพทุกพวงที่ใช้ในเรือต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๖๗ พวงชูชีพต้องทำด้วยแท่งไม้ก๊อก และทำให้เรียบยึดติดกันด้วยสลักให้แน่น หรือวัสดุลอยน้ำอื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพเท่าเทียมกัน และต้องไม่เปลี่ยนสภาพเมื่อถูกน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน สามารถลอยอยู่ในน้ำจืดโดยมีเหล็กหนัก ๑๔.๕ กิโลกรัม (๓๒ ปอนด์) ถ่วงอยู่ได้ไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง

ข้อ ๖๘ พวงชูชีพที่ทำจากพลาสติกหรือวัสดุที่ประกอบขึ้นจากสารประกอบทางเคมีต้องคงคุณสมบัติในการลอยน้ำอยู่ได้ และมีความ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ทนทานดเมอลอยอยู่ในทะเล เมื่อถูกน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน
เมื่ออยู่ในอุณหภูมิที่เปลี่ยนแปลงไป หรือลมฟ้าอากาศที่เปลี่ยนแปลงเมื่อ
อยู่ในทะเลเปิด

ข้อ ๖๕ พวงชูชีพต้องไม่ทำจากพขหรือเศษไม้ก๊อกที่เป็นชิ้นเล็ก ๆ
หรือสิ่งของที่หลุดลุ่ยได้และต้องใช้ได้โดยไม่จำเป็นต้องอัดลมก่อนใช้

ข้อ ๖๐ พวงชูชีพต้องมีขนาดดังนี้

เส้นผ่าศูนย์กลางภายใน ๔๕ เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางภายนอก ๖๕ เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางหน้าตัดของพวงชูชีพด้านใหญ่ ๑๕

เซนติเมตร

เส้นผ่าศูนย์กลางหน้าตัดของพวงชูชีพด้านเล็ก ๑๐

เซนติเมตร

ข้อ ๖๑ พวงชูชีพต้องมีสีที่เห็นได้ง่าย

ข้อ ๖๒ พวงชูชีพทุกพวงต้องเขียนชื่อเรือใหญ่ และเมืองท่า
ชัดเจนด้วยตัวอักษรอารบิกตัวพิมพ์ใหญ่ พวงชูชีพที่ทำจากวัสดุ
อย่างอื่นนอกจากไม้ก๊อกต้องมีชื่อผู้ทำพวงชูชีพนั้นติดไว้อย่างถาวร

ข้อ ๖๓ พวงชูชีพทุกพวงต้องมีห่วงเชือกสำหรับเกาะ เชือกนั้น
ต้องไม่แตกเป็นเส้น และต้องผูกยึดไว้เป็นระยะห่างเท่า ๆ กัน ๔ จุด
ซึ่งทำให้เกิดเป็นห่วง ๔ ห่วง แต่ละห่วงต้องมีความยาวไม่น้อยกว่า ๗๐

เซนติเมตร

ข้อ ๖๔ น้ำหนักของพวงชูชีพ เมื่อทำเสร็จใหม่ ๆ ต้องไม่เกิน
๖ กิโลกรัม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อกำหนดสำหรับเสื่อชูชีพ

ข้อ ๑๕ เสื่อชูชีพที่ใช้ในเรือต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๑๖ เสื่อชูชีพสำหรับผู้ใหญ่ ซึ่งมีน้ำหนักตั้งแต่ ๓๕ กิโลกรัมขึ้นไปต้องสามารถพองเหล็กหนัก ๑.๕ กิโลกรัม ในน้ำจืดได้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง

ข้อ ๑๗ เสื่อชูชีพต้องเป็นไปตามกำหนดดังนี้

(ก) ต้องทำให้เกิดอันตรายน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ในเมื่อผู้โดยสารไม่ถูกฉีกร และต้องสามารถสวมกลับเอาตัวในออกได้ด้วย

(ข) เมื่อผู้สวมอยู่ในน้ำหนึ่งในลักษณะยื่นตรงเสื่อชูชีพนั้น ต้องทำให้ผู้สวมพลิกกลับไปอยู่ในลักษณะเอนหงายหลังและมทรองรับศีรษะผู้สวมใส่ได้ภายใน ๕ วินาที ไม่ว่าผู้สวมจะมีสติอยู่หรือหมดสติก็ตาม และต้องให้ปากของผู้สวมอยู่สูงพ้นระดับน้ำ

(ค) เสื่อชูชีพต้องไม่เปลี่ยนสภาพและคุณสมบัติเมื่อถูกน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน

(ง) เสื่อชูชีพต้องมีสีที่เห็นได้ง่าย

(จ) เสื่อชูชีพต้องมีห่วงหรืออุปกรณ์ที่คล้ายคลึงกันที่มกำลังพอสำหรับช่วยชีวิตให้สะดวก

(ฉ) เสื่อชูชีพต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่ไวไฟ และผ้าที่เย็บเป็นตัวยึดต้องไม่ฝืดเปื่อยง่าย

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ข) ต้องมีน้ำหนักผูกติดไว้ด้วยเชือกอย่างแน่นหนาเป็น
ประจำ

(ข) แถบผ้าสำหรับรัดเสื่อชูชีพต้องสามารถทนกำลังได้
ถึง ๕๐ กิโลกรัม ต้องมีวิธีต่ออย่างง่าย ๆ และพร้อมที่จะใช้ได้ทันที
ถ้าใช้โลหะเป็นแถบรัดต้องให้มีขนาดและรับกำลัง
ได้ตามที่กำหนดสำหรับแถบผ้า และต้องเป็นโลหะที่ไม่เป็นสนิม

(ค) เมื่อคนสวมเสื่อชูชีพกระโดดจากที่สูง ๖ เมตร
ลงไปในน้ำต้องไม่มีอันตรายหรือหลุดไปจากเสื่อชูชีพ

ข้อ ๑๘ เสื่อชูชีพต้องทำจากนุ่นหรือวัสดุอื่นใดที่ให้ผลทางลอยตัว
เท่าเทียมกัน

ข้อ ๑๙ เสื่อชูชีพที่ทำจากนุ่นนอกจากต้องเป็นไปตามข้อกำหนด
ข้างบนแล้วต้องเป็นไปตามข้อกำหนด ดังนี้

(ก) ต้องใช้นุ่นไม่น้อยกว่า ๑ กิโลกรัม

(ข) นุ่นที่ใช้ต้องมีคุณภาพในการลอยตัวดีเป็นปุยดี
อัดให้แน่นปราศจากเมล็ดหรือวัสดุอื่นเจือปน

(ค) นุ่นที่ใช้ในเสื่อชูชีพต้องมีเครื่องป้องกันน้ำมันหรือ
ผลิตภัณฑ์จากน้ำมันซึ่งจะทำให้คุณสมบัติในการลอยตัวของนุ่นเสียไปโดย
ให้ทำการทดลองดังนี้ คือ เอน้ำมันผสมกับน้ำมันเบนซินให้มึนน้ำมันลอยอยู่
หนา ๓ มิลลิเมตร ให้นำหนักถ่วงเสื่อชูชีพเท่ากับครึ่งหนึ่งของน้ำหนักที่
กำหนดไว้สำหรับใช้กับเสื่อชูชีพนั้น แช่อยู่ในน้ำและน้ำมันนาน ๔๘
ชั่วโมง กำลังลอยตัวของเสื่อชูชีพต้องไม่ลดลงเกินกว่า ๒ เปอร์เซ็นต์ของ
กำลังลอยตัวก่อนทดลอง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

(ง) ผ้าที่ใช้ทำเสื่อชูชีพต้องชักน้ำให้หดตัวเข้าที่ก่อนนำมาเย็บเป็นเสื่อชูชีพ เนื้อผ้าต้องปราศจากกาวหรือแป้งสำหรับลงผ้าหรือวัสดุอื่นใด

ผ้าที่เย็บเสื่อชูชีพต้องมีคุณภาพไม่ต่ำกว่าผ้าหลอด

เบอร์ ๒๕ เอ

ข้อ ๘๐ เสื่อชูชีพทำจากวัสดุอื่น ๆ ทั่วไปนั้นนอกจากจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้นแล้ว ต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังนี้

(ก) วัสดุนั้นต้องมีน้ำหนักไม่เกิน ๑๕๘ กิโลกรัมต่อลูกบาศก์เมตร และต้องมีคุณสมบัติและสะอาด ถ้าวัสดุนี้เป็นขน ๆ ขนาดของแต่ละชั้นต้องไม่เล็กกว่า ๑๖๔ ลูกบาศก์เมตร เว้นแต่วัสดุนี้เป็นขน ๆ และอัดแน่นติดกันด้วยกาวชนิดพิเศษ

(ข) วัสดุนั้นต้องไม่เกิดปฏิกิริยาทางเคมี

ข้อ ๘๑ บรรดาเสื่อชูชีพชนิดพองลมซึ่งอนุมัติให้ใช้ได้สำหรับลูกเรือของเรือทมิฬเรือโดยสารและเรือแท็กซี่เกอร์ นอกจากต้องเป็นไปตาม ข้อ ๗๗ แล้วต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังนี้

(ก) มีห้องลอย ๒ ห้องแยกจากกันโดย

(๑) ห้องหนึ่งมีกำลังลอยตัวสามารถพยุงเหล็กหนักอย่างน้อย ๕ กิโลกรัม และอีกห้องหนึ่งอย่างน้อย ๖ กิโลกรัม หรือ

(๒) ห้องลอย ๒ ห้อง เท่ากันมีกำลังลอยตัวสามารถพยุงเหล็กหนักอย่างน้อยห้องละ ๑.๕ กิโลกรัม

(ข) ทำเครื่องหมายด้วยตัวอักษรไทยขนาดไม่ต่ำกว่า ๒.๕๔ เซนติเมตรทง ๒ ข้าง ด้วยข้อความว่า "สำหรับลูกเรือใช้เท่านั้น"

(ค) พองลมได้ทั้งโดยเครื่องกล และโดยใช้ปากเป่า

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อกำหนดสำหรับเข็มทิศเรือชูชีพ

ข้อ ๘๒ บรรดาเข็มทิศที่ใช้ในเรือชูชีพต้องเป็นชนิดอยู่ในของเหลวซึ่งมีความถ่วงจำเพาะ ๐.๘๓ ที่ ๖๐° ฟ. ต้องใสไม่มีตะกอนไม่มีผ้าและสิ่งสกปรกเจือปน เข็มทิศจะต้องทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในอุณหภูมิระหว่าง - ๑๐° ฟ. ถึง ๑๒๐° ฟ.

ข้อ ๘๓ แม่เหล็กที่ใช้ในเข็มทิศต้องมีกำลังแรงพอที่จะหันเข็มที่ผิดไป ๔๐ องศา ให้หันตรงได้ภายในเวลา ๑๘ ถึง ๒๒ วินาที ในอุณหภูมิ ๖๐° ฟ.

ข้อ ๘๔ ขนาดหน้าปัดต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางโตพอที่จะอ่านได้ง่าย และหน้าปัดต้องเรืองแสง หรือจัดให้มีเครื่องส่องแสงที่เหมาะสม

ข้อ ๘๕ ตัวเรือนต้องทำให้มิดชิดสำหรับให้ของเหลวขยายตัวจาก - ๑๐° ฟ. ถึง ๑๒๐° ฟ. ได้ และต้องผนึกกันรั่วได้ด้วย

ข้อ ๘๖ วัสดุและฝีมือในการทำต้องดีและปรารถนาคสามารถใช้ในทะเลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อกำหนดสำหรับสมอทะเลประจำเรือชูชีพ

ข้อ ๘๗ สมอทะเลประจำเรือชูชีพต้องมีลักษณะดังนี้
(ก) ต้องทำด้วยผ้าใบอย่างดี หรือวัสดุอื่นที่เหมาะสม
(ข) ต้องเย็บผ้าใบให้แข็งแรงดี และเจาะรูตาไก่สำหรับผูกเชือกขนาดโต $\frac{5}{8}$ นิ้ว ปลายของเชือกนอกด้านหนึ่งผูกรวมกันติดกับห่วงสำหรับเกี่ยวกับประแจกลของเชือกพวง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

- (ค) เชือกพ่วงต้องมีความยาวเท่าของความยาวเรือบด
- (ง) ต้องมีเชือกเก็บอึกเส้นหนึ่งยาวกว่าเชือกพ่วง ๑๒

ฟุต

ข้อ ๘๘ ขนาดของสมอทะเลสำหรับเรือทุ้พขนาดต่าง ๆ ต้อง
เป็นดังนี้

- (ก) สำหรับเรือที่มีความยาวเกิน ๓๐ ฟุต

สมอทะเลชนิดปากสี่เหลี่ยม ขอบบนยาว ๓๐ นิ้ว

ขอบล่าง ๒๗ นิ้ว

ขอบด้านข้าง ๒๗ นิ้ว

ความยาวของถุงผ้าใบ ๔ ฟุต ๖ นิ้ว

เชือกพ่วงขนาด ๓ นิ้ว

เชือกเก็บขนาด ๒ นิ้ว

- (ข) สำหรับเรือที่มีความยาวเกิน ๒๒ ฟุต แต่ไม่เกิน

๓๐ ฟุต สมอทะเลชนิดปากกลมมีเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๗ นิ้ว สมอทะเล

ชนิดปากสี่เหลี่ยมขอบยาวด้านละ ๒๔ นิ้ว ความยาวของถุงผ้าใบ ๔ ฟุต

เชือกพ่วงขนาด ๓ นิ้ว

เชือกเก็บขนาด ๒ นิ้ว

- (ค) สำหรับเรือที่มีความยาวไม่เกิน ๒๒ ฟุต

สมอทะเลชนิดปากกลมเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๔ นิ้ว

สมอทะเลชนิดปากเหลี่ยมขอบยาวด้านละ ๒๑ นิ้ว

๘
นิ้ว

ความยาวของถู่ผ้าใบ ๑ ฟุต ๖ นิ้ว

เชือกพ่วงขนาด ๒ นิ้ว

เชือกเก็บขนาด ๑ นิ้ว

ข้อกำหนดสำหรับพลุ สัญญาณประจำเรือชูชีพและแพชูชีพ

ข้อ ๘๘ พลุสัญญาณที่ใช้ในเรือชูชีพและแพชูชีพต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๘๙ พลุสัญญาณต้องสามารถยิงออกเป็นดวงไฟสีแดงแจ่มกระจ่าง ๑ พวง ให้ได้ความสูงเพียงพอ จะทำให้ดวงไฟสีแดงแจ่มกระจ่างซึ่งติดอยู่กับร่มชูชีพตกลงสู่พื้นดินด้วยความเร็วเฉลี่ย ๑๕ ฟุตต่อวินาที พลุสัญญาณต้องมีระบบจุดระเบิดอยู่ภายในตัวเองโดยใช้มัลติเพล็กซ์ขึ้นไปจากเรือหรือแพชูชีพได้โดยไม่มีอันตรายต่อผู้อยู่ในเรือหรือแพชูชีพนั้น

ข้อ ๙๐ เมื่อยิงพลุสัญญาณขึ้นไปในแนวเกือบตั้งฉากกับแนวระดับดวงไฟและร่มชูชีพจะต้องหลุดออกจากพลุ ณ จุดสูงสุดหรือก่อนเล็กน้อย และมีความสูงไม่น้อยกว่า ๖๐๐ ฟุต พลุสัญญาณดังกล่าวเมื่อยิงในมุม ๔๕ องศา กับแนวระดับจะต้องทำงานได้ดีด้วย

ข้อ ๙๑ ดวงไฟต้องให้แสงสว่างไม่น้อยกว่า ๑๕,๐๐๐ แสงเทียนเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓๐ วินาที และต้องไหม้หมดก่อนตกถึงพื้นท้องทะเล ณ ระดับสูงไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ฟุต

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๕๓ รมที่ใช้กับดวงไฟต้องมีขนาดเหมาะสมที่จะสามารถควบคุมความเร็วในการตกของดวงไฟที่กำลังลุกไหม้ได้และต้องมีสายผูกดวงไฟกับรมชูพจนิตกันไฟได้

ข้อ ๕๔ พลุสัญญาณต้องเป็นชนิดกันน้ำ เมื่อนำไปจุ่มน้ำนาน ๑ นาที แล้วนำมายิงต้องทำงานได้ถูกต้อง

ข้อ ๕๕ อุปกรณ์และส่วนประกอบต่างๆ ต้องมีคุณภาพดีสามารถเก็บไว้ได้นานไม่น้อยกว่า ๒ ปี โดยไม่เสื่อมคุณภาพ

ข้อ ๕๖ พลุสัญญาณ ต้องเก็บไว้ในภาชนะที่ผนึกน้ำ ถ้าทำด้วยโลหะต้องชุบหรือเคลือบเพื่อกันการผุกร่อนได้อย่างดี

ข้อ ๕๗ ต้องแสดงวันที่ผลิตพลุสัญญาณติดไว้ที่ตัวพลุ และภาชนะบรรจุ

ข้อ ๕๘ ต้องมีคำแนะนำในการใช้พลุสัญญาณติดไว้ที่ภาชนะบรรจุด้วย

ข้อกำหนดสำหรับดอกไม้เพลิงประจำเรือชูชีพและแพชูชีพ

ข้อ ๕๙ ดอกไม้เพลิงที่ใช้ในเรือชูชีพและแพชูชีพต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๑๐๐ ดอกไม้เพลิงที่ใช้ในเรือชูชีพและแพชูชีพต้องมีระบบจุดไฟอยู่ในตัวเองโดยไม่ต้องใช้ไฟจากภายนอกและเมื่อใช้มอดลงในขณะจุดอยู่ในเรือชูชีพหรือแพชูชีพต้องไม่เป็นอันตราย ต่อคนที่อยู่ในเรือหรือแพชูชีพนั้น

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๐๑ ดอกไม้เพลิงที่ใช้ในแพชูชีพ เมื่อจุดไฟต้องไม่มีลูกไฟร่วงลงมาจากดอกไม้เพลิงซึ่งอาจจะทำให้เกิดการชำรุดเสียหายแก่แพชูชีพได้

ข้อ ๑๐๒ ดอกไม้เพลิงต้องให้แสงสว่างได้ไม่น้อยกว่า ๑๕,๐๐๐ แรงเทียนเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕๔ วินาที

ข้อ ๑๐๓ ดอกไม้เพลิงต้องกันน้ำได้ เมื่อนำไปจุ่มน้ำนาน ๑ นาที แล้วนำมาใช้ต้องทำงานได้ถูกต้อง

ข้อ ๑๐๔ อุปกรณ์และส่วนต่าง ๆ ต้องคุณภาพดีสามารถเก็บไว้ได้นานไม่น้อยกว่า ๒ ปี โดยไม่เสื่อมคุณภาพ

ข้อ ๑๐๕ ต้องแสดงวันที่ผลิตดอกไม้เพลิงไว้ที่ตัวดอกไม้เพลิง และภาชนะบรรจุ

ข้อ ๑๐๖ ต้องมีคำแนะนำการใช้ดอกไม้เพลิงติดไว้ที่ภาชนะบรรจุด้วย

ข้อกำหนดสำหรับทุ่นควั่นลอยน้ำประจำเรือชูชีพ

ข้อ ๑๐๗ ทุ่นควั่นลอยน้ำประจำเรือชูชีพต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๑๐๘ ทุ่นควั่นลอยน้ำประจำเรือชูชีพต้องมีระบบติดไฟอยู่ในตัวเอง

ข้อ ๑๐๙ ต้องสามารถให้ควั่นสี่สัปดาห์ ที่มีความหนาแน่นในขณะที่ย่อยน้ำอยู่ได้นานไม่น้อยกว่า ๒ นาที แต่ไม่เกิน ๔ นาที

ข้อ ๑๑๐ ทุ่นควั่นลอยน้ำต้องกันน้ำเมื่อนำไปจุ่มน้ำนาน ๑ นาที แล้วนำมาใช้ต้องทำงานได้ถูกต้อง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๑๑ อุปกรณ์และส่วนประกอบต่าง ๆ ต้องมีคุณภาพดี สามารถเก็บไว้ได้นานไม่น้อยกว่า ๒ ปี โดยไม่เสื่อมคุณภาพ

ข้อ ๑๑๒ ต้องแสดงวันที่ผลิตหุ่นควีนลอยน้ำไว้ที่ตัวหุ่นควีน

ข้อ ๑๑๓ ต้องมีคำแนะนำการใช้หุ่นควีนลอยน้ำติดไว้ที่ตัวหุ่นควีนด้วย

ข้อกำหนดสำหรับสูบลมประจำเรือชูชีพ

ข้อ ๑๑๔ สูบลมประจำเรือชูชีพต้องมีคุณสมบัติดังนี้

(๑) เมื่อหมุนเครื่องด้วยความเร็ว ๖๐ รอบ ต่อนาที และเมื่อทางดูดสูง ๔ ฟุต จะต้องสามารถสูบน้ำได้

(ก) ๑ แกลลอนต่อนาที สำหรับเรือหมความยาวตั้งแต่ ๒๔ ฟุตขึ้นไป

(ข) ๕ แกลลอนต่อนาที สำหรับเรือหมความยาวไม่เกิน ๒๔ ฟุต

(๒) ต้องสูบน้ำหมทางดูดสูง ๔ ฟุต ได้โดยไม่ต้องใช้น้ำล่อ

(๓) ทุกส่วนของสูบต้องทำด้วยวัสดุที่ทนต่อการถูกร่อนที่เกิดจากน้ำทะเลได้

(๔) ต้องสามารถทำความสะอาดชิ้นส่วนภายในของสูบได้ในกรณีฉุกเฉิน ฝาครอบเปิดออกได้โดยไม่ต้องใช้ประแจเลื่อนหรือเครื่องมือพิเศษใด ๆ

(๕) ทางส่งต้องสามารถต่อกับสายยางหมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางภายในอย่างน้อย ๑ ๕ นิ้ว

ข้อ ๑๑๕ ระเบียบวิธีในทะเลและลำน้ำอย่างน้อยต้องมีเรือและลวดตามตารางต่อไปนี้

ขนาดรอบเมตรของลวด	เรือ		ลวด	
	ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางมิลลิเมตร	ยาวเมตร	ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางมิลลิเมตร	ยาวเมตร
ต่ำกว่า ๓๐	๑๐	๒๐	-	-
ตั้งแต่ ๓๐-ไม่เกิน ๓๐	๑๓.๕	๕๐	-	-
ตั้งแต่ ๓๐-ไม่เกิน ๖๐	๑๖	๑๐๐	-	-
ตั้งแต่ ๖๐-ไม่เกิน ๙๐	๑๖	๑๒๐	-	-
ตั้งแต่ ๙๐-ไม่เกิน ๑๒๐	๑๙	๑๒๐	-	-
ตั้งแต่ ๑๒๐-ไม่เกิน ๑๕๐	๒๐	๑๒๐	-	-
ตั้งแต่ ๑๕๐-ไม่เกิน ๒๐๐	๒๒	๑๔๐	-	-
ตั้งแต่ ๒๐๐-ไม่เกิน ๒๕๐	๒๔	๑๖๐	๑๐	๑๖๐
ตั้งแต่ ๒๕๐-ไม่เกิน ๓๐๐	๒๖	๑๖๐	๑๓	๑๖๐

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๑

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

	เชือก			ลวด		
	ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางมิลลิเมตร	ยาวเมตร	จำนวนเส้น	ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางมิลลิเมตร	ยาวเมตร	จำนวนเส้น
ขนาดเรือเบ็ดตกปลา						
ตั้งแต่ ๓๐๐-ไม่เกิน ๔๐๐	๒๘	๑๖๐	๒	๑๓	๑๖๐	๒
	๒๘	๑๐๐	๒	-	-	-
ตั้งแต่ ๔๐๐-ไม่เกิน ๕๐๐	๓๒	๑๘๐	๒	๑๓	๑๖๐	๒
	๓๒	๑๐๐	๒	-	-	-
ตั้งแต่ ๕๐๐-ไม่เกิน ๑,๐๐๐	๕๐	๑๘๐	๒	๑๕	๑๖๐	๒
	๕๐	๑๐๐	๒	-	-	-
ตั้งแต่ ๑,๐๐๐ ขึ้นไป	๕๕	๑๘๐	๒	๑๘	๑๖๐	๒
	๕๕	๑๐๐	๒	-	-	-

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๘

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๑๖ เรือเดินทะเลทุกลำ อย่างน้อยต้องมีสมอและโซ่สมอ ดังต่อไปนี้

ขนาดเรือเป็น ตันกรอสส์	สมอ			โซ่สมอ	
	ใช้การ ตัว	อะไหล่ ตัว	ขนาด น้ำหนัก ตัน	ยาว เมตร	ขนาดโต ม.ม.
ต่ำกว่า ๓๐	๑	—	๐.๑	๖๐	๑๐
ตั้งแต่ ๓๐—ไม่เกิน ๖๐	๒	—	๐.๑๕	๑๖๐	๑๒
ตั้งแต่ ๖๐—ไม่เกิน ๙๐	๒	—	๐.๑๖	๒๐๐	๑๔
ตั้งแต่ ๙๐—ไม่เกิน ๑๕๐	๒	—	๐.๒๑	๒๔๐	๑๕
ตั้งแต่ ๑๕๐—ไม่เกิน ๓๐๐	๒	๑	๐.๓๒	๓๖๐	๒๐
ตั้งแต่ ๓๐๐—ไม่เกิน ๕๐๐	๒	๑	๐.๕๐	๓๖๐	๒๖
ตั้งแต่ ๕๐๐—ไม่เกิน ๑,๐๐๐	๒	๑	๐.๕๒	๔๒๐	๓๖
ตั้งแต่ ๑,๐๐๐—ไม่เกิน ๓,๐๐๐	๒	๑	๑.๘๕	๔๔๐	๓๖
ตั้งแต่ ๓,๐๐๐—ไม่เกิน ๕,๐๐๐	๒	๑	๒.๒๕	๔๔๐	๓๖
ตั้งแต่ ๕,๐๐๐ ขึ้นไป	๒	๑	๒.๕๐	๔๖๐	๓๘

ลูกดิ่งและสาย

ข้อ ๑๑๗ บรรดาเรือกลเดินทะเลทุกลำ ต้องมีลูกดิ่งและสายพร้อม ดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ก. บรรดาเรือกลเดินทะเลทุกลำที่เดินระหว่างประเทศ
ต้องมี

๑. ดิ่งน้ำลึก อย่างน้อย ๒ ลูก หนักลูกละไม่
น้อยกว่า ๑๒.๕ กิโลกรัม สำหรับเรือที่มีเครื่องหยั่งน้ำอาจมีดิ่งน้ำลึกเพียง
ลูกเดียวก็ได้

๒. สายดิ่งน้ำลึก ยาวไม่น้อยกว่าสายละ ๒๔๐
เมตร

๓. ดิ่งน้ำตื้น มีน้ำหนักไม่น้อยกว่า ๓.๑๒ กิโลกรัม
อย่างน้อย ๔ ลูก

๔. สายดิ่งน้ำตื้น ยาวไม่น้อยกว่าสายละ ๕๐ เมตร
อย่างน้อย ๔ สาย

ข. เรือกลเดินทะเลที่มีได้เดินระหว่างประเทศ ต้องมี

๑. ดิ่งน้ำตื้นที่มีน้ำหนักไม่น้อยกว่า ๓.๑๒ กิโลกรัม
อย่างน้อย ๒ ลูก

๒. สายดิ่งน้ำตื้น ยาวไม่น้อยกว่าสายละ ๕๐
เมตรอย่างน้อย ๒ สาย

โคมไฟสัญญาณการเดินเรือ

ข้อ ๑๑๘ บรรดาเรือเดินทะเลทุกลำ ต้องมีโคมไฟสัญญาณและ
หุ่นเครื่องหมายการเดินเรือ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติบอกกันเรือ
โตนกัน

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๑๕ บรรดาเรือกลเดินทะเลทุกลำ ต้องติดแตร หูด และไซเรนไว้หน้าปล่องสูงกว่าดาดฟ้าไม่น้อยกว่า ๑.๘๐ เมตร

พลุดอกไม้ไฟ

ข้อ ๑๒๐ บรรดาเรือกลเดินทะเลทุกลำ ที่มีขนาดตั้งแต่ ๕ ตันกรอสขึ้นไป ต้องมีพลุสัญญาณอย่างน้อย ๖ ดอก ดอกไม้ไฟ ๑๒ ดอก และธงสัญญาณฉุกเฉินซึ่งใช้ในระหว่างนานาชาติ

ข้อกำหนดสำหรับพลุสัญญาณประจำเรือใหญ่

ข้อ ๑๒๑ พลุสัญญาณประจำเรือใหญ่ ต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๑๒๒ พลุสัญญาณประจำเรือใหญ่ ต้องสามารถยิงออกเป็นดวงไฟสีแดงแจ่มกระจ่าง ๑ ดวง ซึ่งยิงขึ้นไปอยู่ในระดับสูงที่ต้องการ โดยพลุและดวงไฟสีแดงแจ่มกระจ่างนั้น ต้องลุกไหม้ในขณะที่ตกลงมาสู่พื้น ความเร็วในการตกต้องควบคุมโดยรมชูชีพ เพื่อให้ดวงโคมตกลงสู่พื้นด้วยความเร็ว ๑.๕ ฟุตต่อวินาที

ข้อ ๑๒๓ เมื่อพลุยิงขึ้นในแนวใกล้เคียงกับแนวตั้งฉากกับพื้นระดับ ดวงโคมต้องหลุดออกจากพลุ ณ จุดสูงสุด หรือจุดใกล้เคียง ณ ความสูงไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ฟุต นอกจากนั้นพลุสัญญาณต้องทำหน้าที่ได้ดีเมื่อยังด้วยมุม ๔๕ องศาจากพื้นระดับ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๒๔ ดวงโคมต้องมีความสว่างไม่น้อยกว่า ๓๐,๐๐๐ แรงเทียน เป็นเวลานานกว่า ๔๐ วินาที และต้องใหม่หมดก่อนตกถึงพื้น ท้องทะเลไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ฟุต

ข้อ ๑๒๕ พลุต้องมีระบบจุดไฟที่เหมาะสม ถ้าใช้ระบบจุดไฟ จากภายนอกต้องมีชนวนชนิดกันอันตราย

ข้อ ๑๒๖ เมื่อนำพลูไปจุ่มนานาน ๑ นาที แล้วนำมาสลัดน้ำออก พลุต้องสามารถทำหน้าที่ได้ถูกต้อง

ข้อ ๑๒๗ อุปกรณ์และส่วนประกอบต่างๆ ต้องมีคุณภาพดี สามารถเก็บไว้ได้ไม่น้อยกว่า ๒ ปี โดยไม่เสื่อมคุณภาพ

ข้อ ๑๒๘ พลุสัญญาณต้องเก็บไว้ในภาชนะที่มิดความคงทน และมีประสิทธิภาพในการผนึกน้ำ ถ้าทำด้วยโลหะต้องมีกรรมวิธีป้องกันสนิม หรือการผุกร่อนที่อาจเกิดขึ้นจากน้ำทะเล

ข้อ ๑๒๙ ต้องแสดงวันที่ผลิตพลุสัญญาณ ติดไว้ที่ตัวพลุและ ภาชนะบรรจุ

ข้อ ๑๓๐ ต้องมีคำแนะนำการใช้พลุสัญญาณ ติดไว้ที่ภาชนะ บรรจุด้วย

ข้อ ๑๓๑ พลุสัญญาณและตอกไม้ไฟ ซึ่งต้องมีประจำเรือ ต้อง ได้รับการตรวจเป็นประจำทุกปี ถ้าปรากฏว่ามีการชำรุด เช่น ฉีกขาดหรือ มีกลิ่นเหม็น หรือเป็ดยกขึ้น ต้องเปลี่ยนใหม่ อย่างไรก็ตามพลุสัญญาณ และตอกไม้ไฟ จะต้องเปลี่ยนใหม่เมื่อมีอายุครบ ๓ ปีนับจากวันผลิต หรือ เมื่อครบอายุตามที่ผู้ผลิตบ่งไว้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๓๒ ในการเก็บพลุสัญญาณและดอกไม้ไฟ จะต้องแยกกันเก็บไว้ในภาชนะและปิดผนึกอย่างดี ตามชนิดดังนี้

๑. ดินปืน หรือลูกปืน
๒. พลุและดอกไม้ไฟชนิดต่างๆ
๓. เครื่องส่งแสงสัญญาณบนตาตฟ้าและท่อนไฟ

สัญญาณ

เครื่องสูบน้ำท้องเรือ

ข้อ ๑๓๓ เรือกลเดินทะเลทุกลำที่เดินระหว่างประเทศ ต้องมีเครื่องสูบน้ำท้องเรือ ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล

ข้อ ๑๓๔ เรือกลทุกลำที่มีขนาดตั้งแต่ ๖๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป ที่มิได้เดินระหว่างประเทศ ต้องมีเครื่องสูบน้ำท้องเรือด้วยแรงเครื่องจักรกลอย่างน้อย ๑ เครื่อง ซึ่งสามารถสูบน้ำท้องเรือได้ทุกตอนในเรือ และให้มีสับโยกหรือหมุนด้วยมือ ซึ่งสามารถสูบน้ำท้องเรือได้ทุกตอนอีก ๑ เครื่อง หรือสูบน้ำชนิดอื่นที่ interchangeable

ข้อ ๑๓๕ เรือกลที่มีขนาดตั้งแต่ ๓ ตันกรอสส์ขึ้นไป แต่ต่ำกว่า ๖๐ ตันกรอสส์ ต้องมีสับโยกหรือหมุนด้วยมือ ซึ่งสามารถสูบน้ำท้องเรือได้ทุกตอน ๑ เครื่อง หรือสูบน้ำชนิดอื่นที่ interchangeable

ข้อ ๑๓๖ เรือกลที่มีขนาดต่ำกว่า ๓ ตันกรอสส์ ต้องมีภาชนะสำหรับตักน้ำท้องเรือ ๒ อัน

เครื่องมือดับเพลิง

ข้อ ๑๓๗ เครื่องมือดับเพลิงทุกชนิดที่ใช้ในเรือ ต้องได้รับอนุมัติจากกรมเจ้าท่าให้ใช้ในเรือได้

ข้อ ๑๓๘ เรือโดยสารและเรือสินค้าที่เดินระหว่างประเทศทุกลำ ต้องมีการป้องกันเพลิงไหม้และเครื่องมือดับเพลิง ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับแห่งอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล

ข้อ ๑๓๙ เรือเดินทะเลทุกลำ ต้องมีหัวต่อน้ำสำหรับดับเพลิงอยู่ตามท่าต่าง ๆ เพียงพอ ซึ่งเมื่อต่อสายสูบลแล้ว มีปริมาณและกำลังดันน้ำพอแก่การใช้ดับเพลิงได้ทั่วทุกแห่งในลำเรือ

ข้อ ๑๔๐ ในห้องเครื่องที่ใช้ น้ำมันเบนเชอเพลิง ต้องมีหัวต่อสายสูบลและหัวฉีด พร้อมที่จะฉีดน้ำได้ทันทีอย่างน้อย ๒ หัว

ข้อ ๑๔๑ เรือเดินทะเลทุกลำ ต้องมีเครื่องสูบน้ำดับเพลิง หัวฉีด และสายสูบลตามตารางต่อไปนี้

ขนาดเรือเบ็ดตกสัตว์	จำนวนเครื่อง สูบน้ำ	รวมความเง เครื่องสูบน้ำ แยกตอน/นาที	จำนวนหัวฉีดขนาด			ขนาดสายสับโต อย่างต่ำเบ็ด (มม.)
			๑"	๑ ๑/๒"	๑ ๑/๔"	
ตั้งแต่ ๐ - ไม่เกิน ๑๐๐	๑	๓๐	—	—	—	๑ (๒๕ มม.)
ตั้งแต่ ๑๐๐ - ไม่เกิน ๒๕๐	๑	๒๐๐	๓	—	—	๑ (๓๓.๕ มม.)
ตั้งแต่ ๒๕๐ - ไม่เกิน ๑,๕๐๐	๒	๔๐๐	๖	—	—	๑ (๓๓.๕ มม.)
ตั้งแต่ ๑,๕๐๐ - ไม่เกิน ๔,๐๐๐	๒	๖๐๐	—	—	๔	๑ (๓๓.๕ มม.)
ตั้งแต่ ๔,๐๐๐ ขึ้นไป	๓	๘๐๐	—	—	๕	๒ (๖๔ มม.)

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๔๒ ปลายสายสูบต้องมีหัวต่อตัวเมียข้างหนึ่งและตัวผู้ก
ข้างหนึ่ง

ข้อ ๑๔๓ สายสูบที่ใช้ในบริเวณที่อยู่อาศัย ต้องเป็นแบบผ้าใบ
ไม่เคลือบยาง ยาวเส้นละ ๕๐ ฟุตต่อหัวต่อ ๑ หัว และต้องมีอะไหล่เก็บ
ไว้ในกระชับอีก ๒๕ เปอร์เซนต์ ของจำนวนสายสูบทั้งหมดในเรือ
แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๒ เส้น และไม่เกิน ๖ เส้น

ข้อ ๑๔๔ สายสูบที่ใช้บนดาดฟ้า หรือในบริเวณอื่นที่มีใช้บริเวณ
ที่อยู่อาศัย ต้องใช้สายสูบผ้าใบเคลือบยางยาวเส้นละ ๕๐ ฟุต พร้อม
ทั้งประแจและหัวฉีด ติดตั้งไว้ในที่เข้าถึงได้ง่าย

ข้อ ๑๔๕ สายสูบที่ใช้ในห้องเครื่องจักร และห้องหม้อน้ำ ต้อง
ใช้สายสูบยางยาวเส้นละ ๕๐ ฟุต

ข้อ ๑๔๖ สายสูบในเรือไม่ว่าจะใช้เพื่อสูบน้ำดับเพลิง สูบน้ำ
ล้างเรือ หรือสูบน้ำเพื่อการอื่น ๆ ต้องใช้เกลียวตามมาตรฐานสายสูบ
ดับเพลิงนานาชาติ และหัวต่อทั้งหมดต้องใช้เกลียวแบบเดียวกัน และ
ต่อกันได้ หากจำเป็นจะใช้ข้อต่อลดหรือเพิ่มก็ได้ และจะต้องมีหัวต่อซึ่ง
ใช้ต่อกับหัวต่อน้ำดับเพลิงบนฝั่งได้ด้วย

ข้อ ๑๔๗ เครื่องสูบน้ำดับเพลิง ต้องติดตั้งผ่นกำลังตันใช้การ
๒๕ ปอนด์ต่อตารางนิ้ว และต้องมีมาตรวัดกำลังตันไว้ที่ท่อทางส่งด้วย

ข้อ ๑๔๘ เครื่องสูบน้ำดับเพลิงอาจใช้ในกิจการอื่น ๆ ด้วยได้
แต่ต้องมีเครื่องสูบน้ำอย่างน้อย ๑ เครื่อง พร้อมทั้งใช้ดับเพลิงได้ทันที
ทุกโอกาส

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๔๙ ในกรณีที่มีเครื่องสูบน้ำดับเพลิงเกิน ๒ เครื่อง ให้ติดตั้งเครื่องสูบน้ำดับเพลิงแยกไว้คนละห้อง อย่างน้อย ๑ เครื่อง

ข้อ ๑๕๐ เครื่องสูบน้ำดับเพลิงทุกเครื่องที่ใช้ในเรือ ต้องเป็นแบบไฟรมังด้วยตัวเอง

ข้อ ๑๕๑ เรือที่มีขนาดเกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป ต้องมีระบบสมอหรือธงอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๑. ใอน้ำ
๒. คาร์บอนไดออกไซด์
๓. ฟองเคมี
๔. ฝอยน้ำอัดโนมิต

ข้อ ๑๕๒ ระบบสมอหรือธงที่ติดตั้งไว้ประจำที่ ให้ใช้ดังต่อไปนี้

สำหรับระวางบริการ

๑. ห้องเก็บฟิล์ม ใช้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์
๒. ห้องเก็บวัสดุไวไฟ ใช้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์ หรือระบบฝอยน้ำอัดโนมิต
๓. ห้องเก็บพัสดุไปรษณีย์ ใช้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์หรือระบบฝอยน้ำอัดโนมิต
๔. ห้องกระชับและห้องเก็บกระเป๋าเดินทาง ใช้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์หรือระบบฝอยน้ำอัดโนมิต แต่ถ้าห้องนั้นสามารถเปิดเข้าไปได้ในระหว่างที่เรือเดินจะไม่ติดระบบสมอหรือธงก็ได้

๕. ห้องเย็นใช้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์ หรือระบบ
ฝอยน้ำอัดโนมิต

สำหรับระวางสินค้า

๑. ระวางที่เบ็ดเข้าไปไม่ได้ในระหว่างที่เรือเดิน ใช้
ระบบคาร์บอนไดออกไซด์ หรือระบบไอน้ำ
๒. ห้องเย็นที่เบ็ดเข้าไปไม่ได้ในระหว่างที่เรือเดิน ให้
ใช้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์ หรือระบบฝอยน้ำอัดโนมิต
๓. ระวางที่เบ็ดเข้าไปได้ในระหว่างที่เรือเดิน ใช้
ระบบฝอยน้ำอัดโนมิต
๔. ระวางบรรทุกยานยนต์ที่เบ็ดเข้าไปได้ในระหว่าง
เรือเดิน ใช้ระบบฝอยน้ำอัดโนมิต
๕. ท่อทางเดินเข้าไปสู่ระวางสินค้า ใช้ระบบคาร์
บอนไดออกไซด์หรือ ระบบไอน้ำ

สำหรับห้องเครื่องจักร

๑. ระวางเก็บถ่านหิน ใช้ระบบไอน้ำ หรือระบบ
ฝอยน้ำอัดโนมิต
๒. ห้องหมอนาซึ่งใช้น้ำมันเตา ใช้ระบบคาร์บอนได
ออกไซด์ หรือระบบฟองเคมี
๓. ห้องเครื่องยนต์ขับเคลื่อนใบจักร ใช้ระบบคาร์บอน
ไดออกไซด์

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

๔. ห้องเครื่องไฟฟ้าที่มีระบบระบายอากาศเป็นวงจร
ปิด ให้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์

๕. ห้องเครื่องจักรช่วย ซึ่งใช้น้ำมันเบนซิน หรือ
น้ำมันดีเซล ให้ระบบคาร์บอนไดออกไซด์

ระบบสมอรรถของที่ใช้ไอน้ำ

ข้อ ๑๕๓ ระบบสมอรรถของซึ่งใช้ไอน้ำ จะใช้ได้ต่อเมื่อในเรือ
นั้น มีหม้อน้ำที่เหมาะสมและมีไอน้ำตลอดเวลาที่เรือใช้งานอยู่ และ
หม้อน้ำนั้นต้องมีพื้นผิวที่ได้รับความร้อนอย่างน้อย ๑ ตารางฟุตต่อปริมาตร
๑๒ ลูกบาศก์ฟุตของระวางสินค้าที่ใหญ่ที่สุด

ข้อ ๑๕๔ หม้อน้ำที่ใช้ต้องสามารถทำไอน้ำได้เพียงพอที่จะรักษา
กำลังดันของไอน้ำในระบบสมอรรถของให้คงอยู่ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ปอนด์
ต่อตารางนิ้วตลอดเวลา

ข้อ ๑๕๕ ท่อไอน้ำที่ใช้ต้องหุ้มด้วยฉนวนกันความร้อนอย่างดี

ข้อ ๑๕๖ ท่อไอน้ำที่ใช้ในระวางสินค้า ต้องมีขนาดเส้นผ่า
ศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า ๑ นิ้ว ระวางอื่นๆ ต้องใช้ท่อขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง
ไม่ต่ำกว่า $\frac{๓}{๔}$ นิ้ว อย่างไรก็ตามท่อไอน้ำที่ใช้ในระวางต่าง ๆ ต้องมีขนาด
เส้นผ่าศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า $\frac{๑}{๒}$ นิ้ว ถ้าปริมาณไอน้ำไม่เพียงพอให้ใช้ท่อ
หลาย ๆ ท่อแทน

ระบบสมอเทอร์่งที่ใช้คาร์บอนไดออกไซด์

ข้อ ๑๕๗ (๑) เมื่อใช้คาร์บอนไดออกไซด์เป็นตัวดับเพลิงใน
ระหว่างสินค้า จะต้องมีปริมาณของแก๊สเมือกขยายตัวเต็มที่ คิดเป็นปริมาตร
ไม่น้อยกว่า ๓๐ เปอร์เซ็นต์ของปริมาตรทั้งหมดของระหว่างสินค้าที่ใหญ่
ที่สุด ซึ่งระหว่างนั้นสามารถบดผนึกได้

(๒) เมื่อใช้คาร์บอนไดออกไซด์เป็นตัวดับเพลิงใน
ห้องหม้อน้ำหรือห้องเครื่องยนต์ชนิดเผาไหม้ภายใน จะต้องมีปริมาณของ
แก๊สคิดเป็นปริมาตรไม่น้อยกว่าจำนวนที่มากที่สุดที่หาได้จากหัวข้อต่อไป

ก. ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของปริมาตรรวมของห้องที่
ใหญ่ที่สุด ซึ่งปริมาตรนี้คิดรวมถึงปริมาตรที่วางส่วนที่อยู่เหนือห้องหม้อน้ำ
ขึ้นไป ถึงระดับซึ่งมีพื้นที่ทางระดับเท่ากับ ๕๐ เปอร์เซ็นต์หรือน้อยกว่า
ของพื้นที่ห้อง ๆ นั้น

ข. ๓๕ เปอร์เซ็นต์ของปริมาตรทั้งหมด รวมถึง
ปริมาตรที่วางส่วนที่อยู่เหนือห้องหม้อน้ำ ข้อกำหนดดังกล่าวอาจจะลดลง
เหลือ ๓๕ เปอร์เซ็นต์ และ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ สำหรับเรือสินค้า
ที่มีขนาดต่ำกว่า ๒,๐๐๐ ตันกรอสส์ และสำหรับเรือที่มีห้องหม้อน้ำหรือ
ห้องเครื่องยนต์ชนิดเผาไหม้ภายในตั้งแต่ ๒ ห้องขึ้นไป ซึ่งมีได้แยกจาก
กันโดยเด็ดขาด ให้คิดรวมเป็นห้องเดียวกัน

(๓) เมื่อใช้คาร์บอนไดออกไซด์เป็นตัวดับเพลิง
สำหรับห้องหม้อน้ำหรือห้องเครื่องยนต์ชนิดเผาไหม้ภายใน ปริมาณของ
แก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ ไม่จำเป็นต้องมีเกินกว่าปริมาณสูงสุดของแก๊ส

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

คาร์บอนไดออกไซด์ที่กำหนดให้ต้องมี เมื่อดับเพลิงในระวางสินค้าที่ใหญ่ที่สุดหรือระวางเครื่องจักร

(๔) ตามที่ได้กล่าวถึงในวรรคนี้ การคำนวณปริมาตรของแก๊สให้คิดปริมาตร ๐.๕๖ ลูกบาศก์เมตรเท่ากับ ๑ กิโลกรัม (หรือ ๕ ลูกบาศก์ฟุต เท่ากับ ๑ ปอนด์)

(๕) ถ้าใช้คาร์บอนไดออกไซด์เป็นตัวดับเพลิงในห้องหม้อน้ำและห้องเครื่องยนต์ชนิดเผาไหม้ภายใน การติดตั้งระบบท่อทางแก๊สดับเพลิง ต้องสามารถย้ายแก๊สดับเพลิงในห้องนั้นได้ปริมาตร ๘๕ เปอร์เซ็นต์ ภายในเวลา ๒ นาที

ข้อ ๑๕๘ ท่อทางที่ใช้ในระบบคาร์บอนไดออกไซด์สำหรับบริการและระวางสินค้า ต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่า $\frac{3}{4}$ นิ้ว

ข้อ ๑๕๙ ท่อทางที่ใช้ในระบบคาร์บอนไดออกไซด์สำหรับห้องเครื่องจักร ต้องมีพื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่า ๐.๐๐๒ ตารางนิ้ว ต่อคาร์บอนไดออกไซด์ที่ต้องการ ๑ ปอนด์ แต่ต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่า $\frac{3}{4}$ นิ้ว

ระบบพองเคมี

ข้อ ๑๖๐ ระบบสมอเทอร์ริงที่ใช้พองเคมี ต้องมีปริมาณและการออกแบบซึ่งสามารถใช้ได้รวดเร็วและสม่ำเสมอ โดยสามารถฉีดไปยังตาตฟ้า หรือหลังถังในระวางที่ใหญ่ที่สุด ให้ใช้พื้นที่ ๑๐๐ ตารางฟุต

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

มีเฟรมหนา ๖ นิ้ว ใน ๑ นาที และฉดฟองเคมีได้ไม่น้อยกว่านาทีละ ๑๗ ลูกบาศก์ฟุต

ข้อ ๑๖๑ เครื่องฉดฟองเคมีต้องติดตั้งไว้ในห้องที่เข้าถึงได้ง่าย โดยปกติให้ติดไว้ใกล้ ๆ ห้องเครื่องจักรและไม่ให้ใช้ฟองเคมีในห้องนั้น

ข้อ ๑๖๒ จำนวนน้ำยาฟองเคมีที่ต้องมียกบนเรือ ต้องไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ปอนด์ต่อ ๑๐๐ ตารางฟุตของพื้นที่ระวางที่ใหญ่ที่สุด

ข้อ ๑๖๓ จำนวนผงเคมีที่ต้องมียกบนเรือ ต้องไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ปอนด์ต่อ ๑๐๐ ตารางฟุตของพื้นที่ระวางที่ใหญ่ที่สุด

ข้อ ๑๖๔ จำนวนน้ำที่ใช้ในการทำฟองเคมี ต้องไม่น้อยกว่านาทีละ ๑๗ แกลลอนต่อ ๑๐๐ ตารางฟุตของพื้นที่ระวางที่ใหญ่ที่สุด และกำลังดันน้ำที่เหมาะสมควรมีกำลังดัน ๑๐๐ ปอนด์ต่อตารางนิ้ว แต่ต้องไม่ต่ำกว่า ๕๐ ปอนด์ต่อตารางนิ้ว

ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ

ข้อ ๑๖๕ ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ อนุญาตให้ใช้ได้สำหรับระวางที่เก็บวัตถุไวไฟ เช่น ฟลัม พลาสติกไปรษณีย์ กระเป๋าเดินทาง ระวางสินค้า และระวางถ่านหิน เมื่อในระวางเหล่านั้นไม่มีระบบสมอเทอร์ริงอย่างอื่นติดตั้งอยู่

ข้อ ๑๖๖ ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ และเครื่องป้องกันเพลิงไหม้อื่น ๆ ที่ใช้ระบบสมอเทอร์ริง ต้องเป็นแบบที่เหมาะสมสำหรับใช้ในเรือ และได้รับอนุญาตให้ใช้ในเรือได้ และต้องมีแบบแปลนการติดตั้งขงได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตรวจเรือแล้ว

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๖๗ ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ ต้องเป็นแบบที่มีน้ำอยู่ในท่อเสมอ และต้องมีหัวฉีดอยู่เป็นระยะห่างกันพอที่จะฉีดน้ำให้ทั่วบริเวณได้โดยอัตโนมัติ

ข้อ ๑๖๘ ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ ต้องมีน้ำพร้อมที่จะใช้ได้ทันที อยู่ในถังกำลังดันสูง ซึ่งมีปริมาณมากพอ และสามารถรักษากำลังดันของน้ำอยู่ได้ตลอดเวลา และต้องมีเครื่องสูบน้ำอัตโนมัติที่จะสูบน้ำขึ้นมาในถังกำลังดันตามต้องการอยู่เสมอ หรือใช้สูบน้ำใช้กำลังคน โดยมีสัญญาณเสียงติดตั้งไว้ในห้องเครื่อง เพื่อให้ทราบว่าการกำลังดันในถังน้ำในระบบลดต่ำกว่าเกณฑ์ สำหรับระบบที่ใช้เครื่องสูบน้ำที่ขับเคลื่อนด้วยกำลังไฟฟ้า ต้องมีระบบทางไฟฟ้าจากเครื่องไฟฟ้าฉุกเฉินมาใช้ขับเครื่องสูบน้ำได้น้ำที่อยู่ในถังกำลังดันสูงเพื่อใช้ดับเพลิงในตอนแรก ต้องเป็นน้ำจืดสำหรับกรณีที่ใช้ร่วมกับระบบน้ำทะเล ต้องมีลมนับถักน้ำทะเลเข้าถึงไว้ด้วย

ข้อ ๑๖๙ ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ ต้องแบ่งเป็นภาคและต้องมีสัญญาณเตือน ซึ่งสามารถทราบได้ง่ายโดยนายเรือหรือลูกเรือที่อยู่ในสถานควบคุมการดับเพลิง ในเมื่อมีน้ำไหลออกจากระบบ

ข้อ ๑๗๐ เจ้าพนักงานตรวจเรืออาจจะอนุญาตให้ใช้ระบบฝอยน้ำอัตโนมัติ ที่ไม่มีน้ำอยู่ในท่อตลอดเวลาได้

ข้อ ๑๗๑ ต้องมีแบบแปลนรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ การระวังรักษา และการตรวจสอบ ตลอดถึงตำแหน่งที่ตั้งเครื่องมื่อต่างๆ และของอะไหล่ของระบบดังต่อไปนี้ ใส่กรอบแขวนไว้ในที่เห็นได้ง่ายในห้องควบคุมการดับเพลิงคือ

๑. ระบบนำดับเพลิง (สูบน้ำ ท่อทางน้ำ หัวต่อ สายสูบ และหัวฉีด ฯลฯ)

๒. ระบบสมอหรือเครื่อง

๓. ระบบฝอยน้ำดับเพลิงอัตโนมัติ

ข้อ ๑๑๒ ระบบนำดับเพลิง ต้องได้รับการตรวจจากเจ้าพนักงานตรวจเรือเป็นประจำทุกปี หากมีการชำรุดต้องซ่อมแซมให้เรียบร้อย

ข้อ ๑๑๓ เครื่องดับเพลิงทุกชนิด ต้องทำการตรวจโดยเจ้าหน้าที่ของเรือทุก ๓ เดือน และต้องจดผลการตรวจลงในปูมเรือด้วย

ข้อ ๑๑๔ ระบบสมอหรือเครื่อง เมื่อติดตั้งเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องทดลองอัตโนมัติ ด้วยกำลังตัน ๑.๕ เท่า ของกำลังตันใช้งานสูงสุด

ข้อ ๑๑๕ ระบบสมอหรือเครื่อง ต้องทำการทดลองด้วยกำลังตันที่ทำให้ลิ้นฝอยน้ำดับเพลิงเปิดเป็นประจำทุกปี

ข้อ ๑๑๖ สายสูบน้ำดับเพลิง ต้องไม่นำไปใช้เพื่อกิจการอื่น ๆ นอกจากเพื่อการตรวจ การฝึกดับเพลิง และใช้ดับเพลิง หลังจากใช้ดังกล่าวแล้วต้องทำให้แห้ง และนำเข้าติดตั้งประจำตามที

ข้อ ๑๑๗ ท่อทางในระบบสมอหรือเครื่อง ต้องทำการตรวจเพื่อหารอยรั่ว อดตัน หรือสึกกร่อนเป็นประจำทุกปี

ข้อ ๑๑๘ ท่อทางในระบบสมอหรือเครื่อง ต้องทำการทดลองอัตโนมัติด้วยน้ำหนักหรือน้ำ ด้วยกำลังตันอย่างน้อย ๕๐ ปอนด์ ต่อตารางนิ้ว จนถึงกำลังตันใช้การเป็นประจำทุกปี

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๑๕ ขวดคาร์บอนไดออกไซด์ ไม่ว่าจะเป็นชนิดประจำที่หรือชนิดหัวไปใช้ได้ ต้องทำการชั่งเป็นประจำทุกเดือน ถ้าน้ำหนักลดลง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ต้องบรรจุใหม่

ข้อ ๑๑๖ ขวดคาร์บอนไดออกไซด์ทุกขวด ถ้าปรากฏว่ามีสารสกปรกภายนอก ต้องนำขึ้นไปทำการทดลองอัดน้ำ

ข้อ ๑๑๗ เครื่องดับเพลิงชนิดหัวเคลื่อนที่ได้ ต้องมีน้ำหนักไม่เกิน ๕๕ ปอนด์

ข้อ ๑๑๘ ขวดบรรจุน้ำยาดับเพลิงชนิดหัวเคลื่อนที่ได้ ต้องมีป้ายติดบอกรายการ ประเภทของไฟที่ใช้ดับได้ ขนาดและชนิดน้ำยาดับไฟ

ข้อ ๑๑๙ ชนิดและวิธีใช้เครื่องดับเพลิงชนิดหัวเคลื่อนที่ได้ ในกฎข้อบังคับนี้แบ่งเป็นดังนี้

ประเภทเครื่องมือดับเพลิง	ชนิด	วิธีใช้	ต้นกำลัง
เอ-๑	โซดาแอซิด ๒๕ แกลลอน โฟม ๒๕ แกลลอน	คว่ำขวด	ปฏิกิริยาทางเคมี
เอ-๒	โฟม ๑๕-๑๕ แกลลอน	คว่ำขวด	ปฏิกิริยาทางเคมี
บี-๑	โฟม ๒๕ แกลลอน	คว่ำขวด	ปฏิกิริยาทางเคมี
บี-๒	โฟม ๑๕-๑๕ แกลลอน คาร์บอนไดออกไซด์ ๑, ๑๕, ๑๕, ๒ ควอต Co๒ ๒๕, ๑๐, ๑๕ ปอนด์ Co๒ ๒๕, ๑๐, ๑๕ ปอนด์	คว่ำขวด ปลดล็อกและ ไขหมอก " "	กำลังอัดภายใน ไขหมอก
ซี-๑	Co๒ ๒๕, ๑๐, ๑๕ ปอนด์	เบตสัน	กำลังอัดอยู่ภายใน
ซี-๒	Co๒ ๑, ๑๕, ๑๕, ๒ ควอต	ปลดล็อกและ ไขหมอก	กำลังอัดภายใน ไขหมอก

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

หมายเหตุ ชั้นของไฟแบ่งออกเป็น

ชั้น เอ. หมายถึงไฟที่ใหม่วัสดุทั่วไป เช่น ไม้ กระดาษ

ฯลฯ

ชั้น บี. หมายถึงไฟที่ใหม่น้ำมันต่าง ๆ

ชั้น ซี. หมายถึงไฟที่ใหม่อุปกรณ์ไฟฟ้าต่าง ๆ ซึ่ง

ต้องใช้สายที่เป็นฉนวนไฟฟ้า

ข้อ ๑๘๔ เรือทุกลำ อย่างน้อยต้องมีเครื่องดับเพลิงแบบหัว
เคลื่อนที่ได้ ประเภท เอ.-๑ ขนาด ๒๖ แกลลอน ตามตารางต่อไปนี้

จำนวนขวด	ขนาดเรือเป็นตันกรอสส์
๑	เกิน ๑๕ แต่ไม่เกิน ๕๐
๒	เกิน ๕๐ แต่ไม่เกิน ๑๐๐
๓	เกิน ๑๐๐ แต่ไม่เกิน ๕๐๐
๔	เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป

ข้อ ๑๘๕ นอกจากต้องมีเครื่องดับเพลิงชนิดหัวเคลื่อนที่ได้ตาม
ข้อ ๑๘๔ แล้ว ต้องมีเครื่องดับเพลิงชนิดหัวเคลื่อนที่ได้เพิ่มเติมอีกตาม
ตารางดังต่อไปนี้

สถานที่	ประเภท	จำนวนและตำแหน่งติดตั้ง
ที่อยู่อาศัย ห้องบันไดและช่องทางขนลง ทางเข้าออกติดต่อกับอาคาร สถานที่ใช้ร่วมกัน	เอ-๑	๑ ขวดต่อบันไดหรือช่องทาง ขนลง ๑ ขวดต่อประตู ๑ ขวดต่อทุก ๆ พื้นที่ ๒,๕๐๐ ตารางฟุต

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๑๑

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

สถานที่	ประเภท	จำนวนและตำแหน่งติดตั้ง
<u>ห้องใช้งาน</u>		
ห้องควบคุม	เอ-๑	อย่างละ ๑ เขตทบบริเวณทาง
	และ ซี-๑	เข้าออก
ห้องครัวและห้องเตรียม	บ-๑ หรือ	๑ เขตทุกๆ พื้นที่ ๕๐๐ ตารางฟุต
อาหาร	ซี-๑	ตามชนิดของไฟ
ห้องเก็บฟิล์ม	เอ-๑	๑ เขตทบบริเวณทางเข้าออก
ห้องเก็บวัตถุไวไฟ	บ-๑	๑ เขตทบบริเวณทางเข้าออก
ห้องกระชับและห้องเก็บ		
กระเป๋าเดินทาง	เอ-๑	๑ เขตทบบริเวณทางเข้าออก
ห้องเย็น	เอ-๑	๑ เขตทบบริเวณทางเข้าออก
<u>ระวางสินค้า</u>		
ระวางที่เข้าออกได้ใน	เอ-๑	๑ เขตต่อทุก ๆ พื้นที่ ๑,๒๐๐
ขณะเรือเดิน		ตารางฟุต
<u>ห้องเครื่องจักร</u>		
ห้องเก็บถ่านหินใช้	เอ-๑	๒ เขตทบบริเวณประตูห้อง
สำหรับหม้อนา		
ห้องหม้อนาที่ใช้ น้ำมัน	บ-๑	๒ เขตและไฟม้ออีก ๔๐ แกลลอน
เชื้อเพลิง		หรือคาร์บอนไดออกไซด์อีก
		๑๐๐ ปอนด์ สำหรับเรือหม
		ขนาดเกิน ๑,๐๐๐ ตันกรอสส์

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๑๘

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

สถานที่	ประเภท	จำนวนและตำแหน่งติดตั้ง
ห้องเครื่องยนต์ขับเคลื่อน ใบจักร	บ-๑	หรือโฝมอก ๒๐ แกลลอน หรือคาร์บอนไดออกไซด์อีก ๕๐ ปอนด์ สำหรับเรือที่มีขนาด ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ตันกรอสส์ ๒-๖ ขวด (๑ ขวดต่อ ๑,๐๐๐ แรงม้า เบรคของเครื่องจักร ใหญ่) และโฝมหรือ คาร์บอนไดออกไซด์ขนาด ๑๒ แกลลอนอีก ๑ ขวด
มอเตอร์ขับเคลื่อนใบจักร หรือเครื่องกำเนิด ไฟฟ้า	ช-๑	๑ ขวดต่อ ๑ เครื่อง
ห้องเครื่องจักรช่วยที่ใช้ เครื่องยนต์	บ-๑ หรือ	๑ ขวดตามชนิดของไฟ
ห้องเครื่องจักรช่วยขับเคลื่อน ด้วยมอเตอร์หรือ เครื่องกำเนิดไฟฟ้า	ช-๑	๑ ขวดบริเวณทางเข้าออก

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๑๕

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๘๖ เครื่องดับเพลิงที่หิ้วเคลื่อนที่ได้ ต้องมีขนาดใหญ่ไม่เกิน

๒๕ กิโลกรัม

ข้อ ๑๘๗ เรือกลัดเดินทะเลที่มีขนาดไม่เกิน ๑๐๐ ตันกรอสส์ ต้องมีเครื่องดับไฟประเภท บี-๒ จำนวน ๑ ขวด ติดตั้งไว้ในที่หยิบใช้ได้ง่าย

ข้อ ๑๘๘ ขวดน้ำยาดับเพลิงที่ติดตั้งไว้ตามท่าต่าง ๆ ต้องเอาออกจากที่ติดตั้งได้ง่าย

ข้อ ๑๘๙ น้ำยาดับเพลิงต้องมีอยู่เต็มตลอดเวลา

ทรายดับเพลิง

ข้อ ๑๙๐ เรือกลัดเดินทะเลที่มีขนาดเกิน ๑,๐๐๐ ตันกรอสส์ ซึ่งห้องหม้อน้ำใช้น้ำมันเบนโซเพลิง ต้องมีถังใส่ทรายหรือขี้เถ้าผสมโซดา หรือวัสดุอื่น ๆ ที่อนุญาตให้ใช้ได้ ไว้ในห้องหม้อน้ำอย่างน้อยห้องละ ๑๐ ลูกบาศก์ฟุต

ข้อ ๑๙๑ เรือกลัดเดินทะเลที่มีขนาดไม่เกิน ๑,๐๐๐ ตันกรอสส์ ซึ่งห้องหม้อน้ำใช้น้ำมันเบนโซเพลิง ต้องมีถังใส่ทรายหรือขี้เถ้าผสมโซดา หรือวัสดุอื่น ๆ ที่อนุญาตให้ใช้ได้ ไว้ในห้องหม้อน้ำอย่างน้อยห้องละ ๕ ลูกบาศก์ฟุต

ขบวนการดับเพลิง

ข้อ ๑๕๒ เรือกกลเดินทะเลทุกลำ ต้องมีขบวนการดับเพลิงตามตาราง
ดังต่อไปนี้

จำนวนขบวนการดับเพลิง	ขนาดตันกรอสส์	
	ตั้งแต่	ไม่เกิน
๑	—	๑๐
๒	๑๐	๒๕
๒	๒๕	๕๐
๒	๕๐	๑๐๐
๒	๑๐๐	๒๐๐
๓	๒๐๐	๕๐๐
๔	๕๐๐	๑,๐๐๐
๕	๑,๐๐๐	๑๐,๐๐๐

ข้อ ๑๕๓ ขบวนการดับเพลิง ต้องคิดไว้ในที่ซึ่งสามารถหยิบใช้ได้ง่าย
และห้ามนำไปใช้เพื่อการอื่น ๆ

หมวด จ.

ว่าด้วยอุบัติเหตุต่าง ๆ และความเสียหาย

ข้อ ๑ เมื่อรถลำใดได้รับความเสียหายจากอุบัติเหตุใด ๆ หรือจากเหตุอื่น ๆ กิด ซึ่งทำให้รถยนต์นั้นไม่มีความมั่นคงสมประกอบ พอที่จะใช้การได้ต่อไปโดยปลอดภัย ให้เจ้าของรถหรือผู้แทนเจ้าของรถ แจ้งความแก่กรมเจ้าท่าโดยพลัน เพื่อให้เจ้าพนักงานตรวจเรือทำการตรวจความเสียหายนั้น ๆ ว่ามากน้อยเพียงใด ในการตรวจนั้นให้เจ้าพนักงานตรวจเรือระมัดระวังอย่าให้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือขยับขยายสิ่งใด ๆ ในรถยนต์นั้น ซึ่งจะได้ไว้เป็นหลักฐานสำหรับการได้สวนต่อไปถ้าจำเป็น

ข้อ ๒ การตรวจเจ้าพนักงานผู้ตรวจ ต้องทำรายงานมีรูปวาดอย่างคร่าว ๆ ให้เห็นแห่งที่เสียหายในท้องต่าง ๆ นั้น เสนอต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือเพื่อทราบด้วย และต้องรายงานชี้แจงด้วยว่าลำเรือหรือเครื่องจักรกลของเรือลำนั้นจะสมประกอบแก่การเดินเรือหรือไม่ และให้ออกความเห็น ว่า ควรขจัดเข้าไปสำคัญรับรองการตรวจเรือ และอนุญาตให้ใช้รถยนต์นั้นเสียทีเดียว หรือให้ขจัดไว้แต่เพียงชั่วคราว และเป็นข้อสำคัญจะต้องตรวจเรือลำนั้น และทำรายงานเสนอต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

ข้อ ๓ ถ้ามีเหตุเรือเรือโดนกัน ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจ ตรวจโคมไฟ และหีบขี้แสงในรถยนต์นั้น แล้วให้ทำรายงานต่างหากอีกฉบับหนึ่ง เสนอต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ ชี้แจงขนาดโคม ที่วางโคม

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ไม่บังแสงไฟซึ่งในขณะนั้นเป็นอย่างไรบ้าง กับต้องขแจ้งว่าเรอล้านนม เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับเรอลูกต้องตามข้อบังคับหรือไม่ และสิ่งใดที่ยังขาดอยู่บ้าง เจ้าพนักงานผู้ตรวจต้องระวังให้มาก เมื่อจะเขียนรายงานเรื่องโคมไฟ และไม่บังแสงไฟ ซึ่งเป็นข้อสำคัญสำหรับการได้ส่วนที่ศาล

ข้อ ๔ ถ้ามีอุบัติเหตุอย่างใด ๆ เกิดขึ้นแก่เรอหรือถ้าเป็นเหตุอย่างอื่น ๆ เจ้าพนักงานผู้ตรวจเห็นว่าจำเป็นจะต้องให้เอาเรอเข้าอู่ เพื่อทำการตรวจลำเรอ ก็ให้ทำรายงานขแจ้งต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรอ ทราบด้วย

ข้อ ๕ เว้นแต่เมื่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรอ จะมีคำสั่งไม่ให้ทำเช่นนั้น ก็ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจเรียกใบสำคัญรับรองการตรวจเรอ และใบอนุญาตใช้เรอนั้นมาด้วย ตลอดเวลาที่ซ่อมแซมอยู่นอกจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจจะเห็นว่าความเสียหายนั้นสมควรจะต้องขจัดมาใบสำคัญรับรองการตรวจเรอ และใบอนุญาตใช้เรอนั้น ก็ให้เสนอใบสำคัญรับรองการตรวจเรอและใบอนุญาตใช้เรอต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรอ พร้อมกับรายงานด้วย ถ้าในเรื่องใด ๆ ได้มีความเสียหายมาก ก็ให้ส่งคืนใบสำคัญรับรองการตรวจเรอและใบอนุญาตใช้เรอนั้น ต่อกรมเจ้าท่าเพื่อยกเลิกถ้านายเรอหรือเจ้าของเรอไม่ยอมคืนใบสำคัญรับรองการตรวจเรอ และใบอนุญาตใช้เรอก็ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจแจ้งความต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรอ ให้ทราบโดยพลัน เพื่อจะได้ยกเลิกใบสำคัญนั้นเสียถ้าเป็น

การจำเป็น แต่ต้องให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจทำตามคำสั่งโดยระมัดระวัง คือ ให้ทำรายงานทั้งหมดทางเรื่อง เสนอต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้อ ๖ ถ้าเรือนั้นสมประกอบพอแก่การที่จะใช้เดินเรือได้ โดยลำเรือและเครื่องจักรปกติทุกอย่าง ซึ่งเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานผู้ตรวจแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจเขียนหมายเหตุลงไว้ในใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ และใบอนุญาตใช้เรือซึ่งยังมีใช้ขจัดมา โดยชี้แจงว่าได้จัดทำสิ่งที่เสียหายนั้นดีแล้ว พอใช้การได้ตลอดกำหนดอายุของใบสำคัญ และให้นำใบสำคัญนั้นเสนอต่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ โดยให้ชี้แจงการจัดทำว่ามาน้อยเพียงใด ซึ่งเป็นกรจำเป็นกับให้ทำสำเนาหมายเหตุนั้นเสนอผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ ด้วย

ข้อ ๗ เมื่อผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ ได้มีคำสั่งให้เรียกใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ และใบอนุญาตใช้เรือจากเจ้าของเรือหรือนายเรือทุก ๆ รายที่พ้นกำหนดอายุตามข้อ ๖ หรือขจัดมาหรือเรียกคนกัก ให้เจ้าของเรือหรือนายเรือทำตามคำสั่งโดยเร็ว ถ้าแม่เจ้าของเรือหรือนายเรือเพิกเฉยเสีย ก็ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจทำรายงานยื่นโดยทันที

หมวด ๓

การวัดลำเรือ และคำนวณระวางบรรทุก

ข้อ ๑ ขนาดตันกรอสส์ของเรือทุก ๆ ลำที่จะต้องจดทะเบียนนั้น ให้คิดตามวิธีที่จะกล่าวต่อไปสำหรับเรือแต่ละชนิด ขนาดระวางบรรทุก

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ของเรือ ๑ ตันกรอสส์เท่ากับ ๒.๘๓ ลูกบาศก์เมตร หรือเท่ากับ ๑๐๐ ลูกบาศก์ฟุต

การวัดลำเรือและคำนวณระวางบรรทุกของเรือกลเดินทะเล

ข้อ ๒ ส่วนยาว คือส่วนยาว ๕๖ เปอร์เซ็นต์ของความยาวแนวหน้า ณ ระดับ ๘๕ เปอร์เซ็นต์ของความลึกวัดจากส่วนบนของกระดูกงูขึ้นมา หรือความยาววัดจากด้านนอกของทวนหัวถึงกึ่งกลางของแกนหางเสือ แล้วแต่ความยาวใดจะมากกว่ากัน ให้ใช้ความยาวนั้น สำหรับเรือทึบแนวกระดูกงูลาดเอียงแนวหน้าที่วัดความยาวนี้ จะต้องเป็นแนวหน้าขนานกับแนวหน้าออกแบบ

ข้อ ๓ ส่วนกว้าง คือส่วนกว้างสุดของเรือวัดที่กึ่งกลางลำ โดยวัดจากขอบบนสุดเส้นขอบนอกของกง ถึงเส้นขอบนอกกงตรงข้าม สำหรับเรือที่ต่อด้วยโลหะ และสำหรับเรือที่ต่อด้วยวัสดุอย่างอื่นวัดจากขอบบนสุดของเส้นขอบนอกผิวเปลือกเรือ ถึงขอบบนสุดของเส้นขอบนอกผิวเปลือกเรือตรงข้าม

ข้อ ๔ ส่วนลึก หาได้โดย

ก. ส่วนลึก คือระยะทางตั้งวัดจากส่วนบนกระดูกงูขึ้นไป ถึงใต้คาน้ำ สำหรับเรือที่ต่อด้วยไม้ หรือวัสดุผสมไม้วัดจากส่วนล่างของกระดูกงู และสำหรับเรือที่รูปร่างเรือตรงกลางลำเป็นรูปเว้า หรือ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

เวลาที่แผ่นเปลือกเรอแนวที่ต่อจากแผ่นกระดูกงูหนามาก ให้วัดจากจุดที่
เส้นระดับท้องเรอตัดกับด้านข้างของกระดูกงู

ข. สำหรับเรอที่มีขอบกราบเรอโค้ง การวัดความลึกโดย
วัดจากจุดตัดของเส้นคาดพากับเส้นเปลือกเรอด้านข้าง เช่นเดียวกับเรอ
ที่มีขอบกราบแบนมม

ค. สำหรับเรอที่มีคาดพabenzen และคาดพาทึบเป็น
ชั้น ๆ นั้นคลุมจุดวัดความลึก ให้วัดความลึกจากเส้นขนานที่ต่อออกมา
จากส่วนล่างของคาดพา

ข้อ ๕ ขนาดของเรอเป็นต้นกรอสส์ หาได้จากสูตร

$$\text{ต้นกรอสส์} = K_0 \times B$$

$$(GT = K_1 V)$$

$$K_0 (K_1) = \text{ตัวคูณมีค่าเท่ากับ } 0.2 + 0.02 \text{ Log}_{10} B$$

(หรือตามตารางแนบท้าย)

$$B (V) = \text{ปริมาตรส่วนที่ปลัดกันทั้งหมดของเรอเป็น}$$

ลูกบาศก์เมตร

ข้อ ๖ ขนาดของเรอเป็นต้นเนต (NT) หาได้จากสูตร

$$\text{ต้นเนต} = K_2 \times B \left(\frac{\alpha \cdot N_1}{\sigma \cdot L} \right)^2 + K_3 \left(N_1 + \frac{N_2}{10} \right)$$

$$NT = K_2 V_c \left(\frac{4d}{3D} \right)^2 + K_3 \left(N_1 + \frac{N_2}{10} \right)$$

จากสูตรข้างต้น

๑. ผลลัพธ์ ของ $\left(\frac{\alpha \cdot l_0}{\sigma \cdot l}\right)^2$ จะต้องไม่มากกว่า ๑

๒. ค่าของ $K_2 \times B_0 \left(\frac{\alpha \cdot l_0}{\sigma \cdot l}\right)^2$ จะต้องไม่น้อยกว่า ๐.๒๕ ต้นกรอสส์

๓. ต้นเน็ต (NT) จะต้องไม่น้อยกว่า ๐.๓๐ ต้นกรอสส์

บ. $(V_0) =$ ปริมาตรของระวางบรรทุกทุกสินค้าเป็นลูกบาศก์เมตร

$K_2 (K_2) =$ ตัวคูณมีค่าเท่ากับ $0.2 + 0.02 \text{ Log } 10B_0$
(หรือตามตารางแนบท้าย)

$K_3 (K_3) = 0.25 \times \frac{\text{ต้นกรอสส์} + 10,000}{10,000}$

ล (D) = ส่วนลึกของเรือกลางลำเป็นเมตร

ล. (d) = กินน้ำลึกตรงกลางลำเป็นเมตร

ผ. (N₁) = จำนวนคนโดยสารในห้องไม่เกิน ๘ คน

ผ. (N₂) = จำนวนคนโดยสารอื่นๆ

$\Sigma + \Sigma =$ จำนวนผู้โดยสารในเรือที่บรรทุกได้ตาม
ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ ถ้าจำนวน
 $\Sigma + \Sigma$ น้อยกว่า ๑๓ คนให้คิด Σ
และ Σ เท่ากับศูนย์

การวัดลำเรือและการคำนวณระวางบรรทุกของเรือประมง และเรืออื่น ๆ

ข้อ ๗ ส่วนยาว ส่วนยาวของเรือให้วัดบนดาดฟ้าชั้นบนสุดจาก
ด้านหลังของทวนหัว ถึงด้านหลังของทวนท้าย ถ้าไม่มีทวนท้าย หรือ
ทวนท้ายมีไต้ยนพื้นชนมาถึงดาดฟ้าชั้นบน ความยาวจะต้องวัดถึงตอนหน้า
ของแกนหางเสือ

ข้อ ๘ ส่วนกว้าง หาได้โดยการวัดตอนที่กว้างที่สุดบนดาดฟ้า
ชั้นบนสุด ถึงข้างเรือภายนอก การสอบเข้าของกราบเรือ ถ้ามีให้ทำการ
วัดโดยใช้ลูกตั้งหรือสังอื่นใดก็ได้ ผลรวมของความกว้างและส่วนที่สอบ
เข้าทั้งสองข้าง จะเป็นส่วนภายนอกสุดที่ต้องการ เหล็กกันครูดที่ข้างเรือ
มิให้นำมารวมในความกว้างนี้

ข้อ ๙ ส่วนลึก ให้วัดระยะส่วนลึกตามทางตั้งตรงที่วัดส่วนกว้าง
ตั้งแต่ใต้พื้นดาดฟ้ากลางลำเรือลงไป ถึงด้านบนของแผ่นท้องเรือ

ข้อ ๑๐ อ้อมท้องเรือ ทำการวัดโดยใช้โซ่คล้องลอดรอบนอก
ลำเรือ ตรงจุดที่ได้วัดความกว้างภายนอกสุด โซ่ต้องดึงให้ตึงตึงมากที่สุด

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

แนวกระดูกงู และให้ทำเครื่องหมายที่โช้ตรงจุดตัวเรือตอนบนของคาค้ำ
ชั้นบนสุดทั้งสองกราบ อ้อมท้องเรือก็จะหาได้เมื่อวัดระยะทางไปตามโช้
ระหว่างจุดที่ได้หมายไว้บนโช้นั้น หรือถ้าไม่สามารถจะวัดได้ ให้ใช้กฎ
ต่อไปนี้เป็นวิธีหาความยาวของอ้อมท้องเรือ

$$o = (ก + ๒ ล) \times ๐.๘๕$$

สำหรับเรือท้องกลมใช้ ๐.๘๕ เป็นตัวคูณและใช้ ๐.๘ เป็นตัวคูณ
ถ้าเป็นเรือท้องแบน

o = ความยาวของอ้อมท้องเรือ

ก = ส่วนกว้าง

ล = ส่วนลึก

ขนาดของเรือเป็นตันกรอสส์ เมื่อวัดส่วนต่าง ๆ เป็นเมตรให้คิด
จากสูตรดังนี้

$$\text{ตันกรอสส์} = \left(\frac{o + ก}{๒} \right)^๒ \times ย \times ค$$

ตันเน็ต = ๐.๖๘ ตันกรอสส์

ย = ส่วนยาวของเรือ

ค = ตัวคูณประจำมค้ำดังนี้

ค = ๐.๐๖ ถ้าเรือแบบเรือกำปั่น

ค = ๐.๐๗ ถ้าเป็นเรือเหล็ก

ค = ๐.๐๕๘ ถ้าเป็นเรือแบบอื่น ๆ

การวัดและการคัตระวางบรรทุกของเรือโป๊ะจ่าย เรือสำเภา
และเรือลำเลียง

ข้อ ๑๑ ส่วนยาว ให้วัดส่วนยาวตลอดลำเรือ โดยเส้นตรงเหนือ
พื้นดาดฟ้าระวาง คือดัดตงแต่ปลายไม้กำบังข้างในหลังทวนหัวถึงหลัง
ทวนท้าย หรือปลายไม้ที่กำบังทับบรรทุกกัน

ข้อ ๑๒ ส่วนกว้าง ให้วัดตอนที่กว้างสุดภายใน ระหว่างกราบ
เรือตอนบนสุดตรงไม้ทับกงทง ๒ ข้าง

ข้อ ๑๓ ส่วนลึก ให้วัดระยะส่วนลึกตามทางตั้ง ตรงกลางลำเรือ
ตงแต่พื้นดาดฟ้าถึงพื้นบดกท้องเรือขนาดและนำหนักระวางของเรือ
โป๊ะจ่าย เรือสำเภา และเรือลำเลียง ขนาดของเรือเป็นตันกรอสส์ เมื่อวัด
ส่วนต่าง ๆ เป็นเมตรให้คิดจากสูตรดังนี้

$$\text{ตันกรอสส์} = \frac{\text{ย} \times \text{ก} \times \text{ล} \times \text{ค}}{๒.๘๓}$$

ย = ส่วนยาว

ก = ส่วนกว้าง

ล = ส่วนลึก

ค = ๐.๗๕ สำหรับเรือโป๊ะจ่ายที่ต่อด้วยไม้

ค = ๐.๘๕ สำหรับเรือสำเภา

ค = ๐.๕๐ สำหรับเรือลำเลียงที่ต่อด้วยเหล็ก

ระวางบรรทุก (ตันกรอสส์) \times ๑.๓๓ เท่ากับน้ำหนักบรรทุกคิดเป็น

เมตริกตัน

ตารางค่าตัวคูณ ค. (K₁) และ ค. (K₂)
 บ (V) หรือ บ. (V.) = ปริมาตรเบนลูกบาศก์เมตร

บ หรือ บ. V or V1	ค. หรือ ค. K1 or K2	บ หรือ บ. V or V1	ค. หรือ ค. K1 or K2	บ หรือ บ. V or V1	ค. หรือ ค. K1 or K2	
๑๐	๐.๒๒๒๐๐	๔๕	๐๐๐	๐.๒๕๓๑	๓๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๐๔	๖๗๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๖๕๕
๒๐	๐.๒๒๒๖๐	๕๐	๐๐๐	๐.๒๕๕๔๐	๓๔๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๐๖	๖๘๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๖๖๖
๓๐	๐.๒๒๓๒๕	๕๕	๐๐๐	๐.๒๕๗๗๕	๓๕๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๐๘	๖๙๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๖๗๗
๔๐	๐.๒๒๓๙๐	๖๐	๐๐๐	๐.๒๕๙๕๖	๓๖๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๑๑	๗๐๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๖๘๘
๕๐	๐.๒๒๔๕๐	๖๕	๐๐๐	๐.๒๖๑๖๓	๓๗๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๑๔	๗๑๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๖๙๐
๖๐	๐.๒๒๕๑๖	๗๐	๐๐๐	๐.๒๖๓๖๕	๓๘๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๑๖	๗๒๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๗๐๑
๗๐	๐.๒๒๕๘๑	๗๕	๐๐๐	๐.๒๖๕๗๕	๓๙๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๑๙	๗๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๗๑๒
๘๐	๐.๒๒๖๔๖	๘๐	๐๐๐	๐.๒๖๗๘๑	๔๐๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๒๒	๗๔๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๗๒๓
๙๐	๐.๒๒๗๑๑	๘๕	๐๐๐	๐.๒๖๙๙๖	๔๑๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๒๕	๗๕๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๗๓๔
๑๐๐	๐.๒๒๗๗๖	๙๐	๐๐๐	๐.๒๗๒๑๑	๔๒๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๒๘	๗๖๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๗๔๕
๑๒๐	๐.๒๒๘๔๑	๙๕	๐๐๐	๐.๒๗๔๒๖	๔๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๑๓๑	๗๗๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๗๕๖

เล่ม ๑๐๕ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

บ หรือ ป. ค. หรือ ก _๑ หรือ ก _๒ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂	บ หรือ ป. ค. หรือ ก _๑ หรือ ก _๒ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂	บ หรือ ป. ค. หรือ ก _๑ หรือ ก _๒ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂	บ หรือ ป. ค. หรือ ก _๑ หรือ ก _๒ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂	บ หรือ ป. ค. หรือ ก _๑ หรือ ก _๒ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂ V or V ₁ K ₁ or K ₂
๑๕ ๐๐๐ ๐.๒๙๙๙๕ ๒๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๐๙๙๖ ๖๑๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๙๙๗ ๕๕๐ ๐๐๐ ๐.๓๒๙๙๘	๒๐ ๐๐๐ ๐.๒๙๙๙๖ ๒๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๑๙๙๗ ๖๒๐ ๐๐๐ ๐.๓๒๙๙๘ ๕๖๐ ๐๐๐ ๐.๓๓๙๙๙	๒๕ ๐๐๐ ๐.๒๙๙๙๗ ๒๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๒๙๙๘ ๖๓๐ ๐๐๐ ๐.๓๓๙๙๙ ๕๗๐ ๐๐๐ ๐.๓๔๐๐๐	๓๐ ๐๐๐ ๐.๒๙๙๙๘ ๓๐๐ ๐๐๐ ๐.๓๓๐๐๐ ๖๔๐ ๐๐๐ ๐.๓๔๐๐๑ ๕๘๐ ๐๐๐ ๐.๓๕๐๐๒	๓๕ ๐๐๐ ๐.๒๙๙๙๙ ๓๑๐ ๐๐๐ ๐.๓๓๐๐๑ ๖๕๐ ๐๐๐ ๐.๓๕๐๐๓ ๕๙๐ ๐๐๐ ๐.๓๖๐๐๔

ตัวคูณ ค. (K₁) หรือ ก_๑ (K₂) ที่อยู่ระหว่างค่าของ บ (V) หรือ ป. (V₁) จะต้องเฉลี่ยหากำตามวิธีเทียบบัญญัติตรงยาค

วิธีคำนวณแรงม้าตามขนาดเครื่อง

ข้อ ๑๔ วิธีสำหรับคำนวณแรงม้าของเครื่องจักรไอน้ำ (INDICATED HORSEPOWER, IHP) เป็นกำลังงานที่วัดได้จากกำลังบานตัวของไอน้ำในกระบอกสูบ

$$\text{แรงม้า (IHP)} = \frac{\text{PLAN}}{550}$$

P = กำลังบานตัวเฉลี่ย (MEAN EFFECTIVE PRESSURE) เป็นปอนด์ต่อตารางนิ้ว

L = ความยาวของช่วงชักของลูกสูบ (STROKE) เป็นฟุต

A = เนื้อของลูกสูบเป็นตารางนิ้ว

N = จำนวนรอบที่ทำงาน (NUMBER OF WORKING STROKE) ใน ๑ วินาที

แรงม้าคือ งานที่ผลิตออกมาในจำนวน ๕๕๐ ฟุต-ปอนด์ใน ๑ วินาที หรือ ๓๓,๐๐๐ ฟุตปอนด์ใน ๑ นาที หรือ ๗๕ กิโลกรัม-เมตร ใน ๑ วินาที

ข้อ ๑๕ วิธีสำหรับคำนวณแรงม้าเบรคของเครื่องจักรไอน้ำ (BRAKE HORSEPOWER, BHP) วัดได้ที่พูลลีย์ (PULLEY OR FLYWHEEL) หรือวัดที่คัปปลิงของเพลาทงท้ายเครื่อง (SHAFT COUPLING) โดยวิธีเบรคด้วยเครื่องกล (MECHANICAL BRAKE) หรือเบรคด้วยไฮดรอลิก (HYDRAULIC BRAKE) หรือเบรคด้วยไฟฟ้า (ELECTRIC BRAKE)

$$\text{แรงม้า (BHP)} = \frac{2\pi QN}{550}$$

Q = ทอร์ก (TORQUE) ที่เกิดจากเบรคเป็นปอนด์-ฟุต

N = จำนวนรอบของเครื่องต่อวินาที

ข้อ ๑๖ การคำนวณแรงม้าของเครื่องยนต์ให้คำนวณดังนี้

แรงม้าเบรค = ๐.๘๕ แรงม้าที่คำนวณได้

$$\text{แรงม้าที่คำนวณได้} = \frac{n \times \text{ช} \times \text{ม} \times \text{ก}}{33,000}$$

เมื่อ n = เนื้อหน้าตดลูกสูบเป็นตารางนิ้ว

ช = ระยะลูกสูบเลื่อนเป็นฟุต

ม = จำนวนครั้งที่เครื่องยนต์ทำงานต่อนาที

ก = กำลังดันเฉลี่ยที่วัดได้จากไดอะแกรม หรือ จากหลักฐานของผู้สร้างที่เชื่อถือได้ หรือ เป็นปอนด์ต่อตารางนิ้ว หรือ

= ๑๕ สำหรับเครื่องยนต์ ๔ จังหวะหมุนไม่เกิน ๒,๐๐๐ รอบต่อนาที

= ๘๕ สำหรับเครื่องยนต์ ๔ จังหวะหมุนเกิน ๒,๐๐๐ รอบต่อนาที และไม่มีซูเปอร์ชาร์จหรือเทอร์โบชาร์จ หรือเครื่องเพิ่มปริมาณอากาศเข้าสู่อย่างใด ๆ

= ๑๑๕ สำหรับเครื่องยนต์ ๔ จังหวะหมุนเกิน ๒,๐๐๐ รอบต่อนาที และมีซูเปอร์ชาร์จ หรือเทอร์โบชาร์จ หรือเครื่องเพิ่มปริมาณอากาศเข้าสู่อย่างใด ๆ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

= ๕๐ สำหรับเครื่องยนต์ ๒ จังหวะ ไม่มีซูเปอร์ชาร์จ หรือเทอร์โบชาร์จ หรือเครื่องเพิ่มปริมาณอากาศ เข้าสู้อย่างใด ๆ

= ๑๐๐ สำหรับเครื่องยนต์ ๒ จังหวะมีซูเปอร์ชาร์จ หรือเทอร์โบชาร์จ หรือเครื่องเพิ่มปริมาณเข้าสู้อย่างใด ๆ

สำหรับเครื่องยนต์หลายสูบให้เอาจำนวนสูบคูณจะได้แรงม้าเบรคของเครื่อง

ข้อ ๑๗ การเทียบขนาดแรงม้าของเครื่องยนต์ ให้คิดที่ ๑ แรงม้าเบรคเท่ากับ ๗๔๖ วัตต์

หมวด ข.

ว่าด้วยคนประจำเรือ

ข้อ ๑ ผู้กระทำการนำพาเดินเรือ ต้องเป็นผู้ที่สอบความรู้ได้ตามหลักสูตรของกรมเจ้าท่า หรือได้รับหนังสือสำคัญรับรองความรู้ความชำนาญจากกรมเจ้าท่าแล้ว โดยให้คนประจำเรือ ซึ่งต้องมีประกาศนียบัตรไม่ต่ำกว่าชั้นที่กำหนดให้ ดังต่อไปนี้

๑. เรือกลเดินต่างประเทศ

นายเรือ	ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือกลเดินต่างประเทศ
ต้นเรือ	ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนหนึ่ง
ต้นหน	ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ผู้ช่วยต้นเรือ	ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม

๒. เรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

- ๒.๑ เรือทมิขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์
นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่หนึ่ง
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ต้นหน ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม

- ๒.๒ เรือทมิขนาดตั้งแต่ ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป
นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือกลเดินต่างประเทศ
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ต้นหน ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม
ผู้ช่วยต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหน
ที่สาม

๓. เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง

- ๓.๑ เรือทมิขนาด ไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์
นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

- ๓.๒ เรือทมิขนาดตั้งแต่ ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป
นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม
ต้นหน ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

๔. เรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัดเขต

๔.๑ เรือที่มีขนาดตั้งแต่ ๖๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ

๔.๒ เรือที่มีขนาดตั้งแต่ ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ

ต้นหน ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ

๔.๓ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม
ต้นหน ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ

๕. เรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต

๕.๑ เรือที่มีขนาดไม่เกิน ๕ ตันกรอสส์

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือทะเลชั้นสอง สำหรับเรือประเภทนี้

ให้ใช้นายท้ายและคนใช้เครื่องจักร
คนเดียวกันได้

๕.๒ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๕ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน
๓๐ ตันกรอสส์

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นสอง

๕.๓ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๓๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นหนึ่ง

๕.๔ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๖๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๒๕๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

๕.๕ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๒๕๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นหนึ่ง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

๕.๖ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๕๐๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

ตันเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

๕.๗ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๒,๐๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรตันหนที่สาม
หรือประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือประมง

ตันเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

๕.๘ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๒,๐๐๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรตันหนที่สาม

ตันเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

๕.๙ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรตันหนที่สอง

ตันเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือเดินในประเทศ

๖. เรือกลประมง

๖.๑ เรือกลประมงทะเลชั้น ๓

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นสอง

๖.๒ เรือกลประมงทะเลชั้น ๒

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นสอง

๖.๓ เรือกลประมงทะเลชั้น ๑

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นหนึ่ง

๖.๔ เรือกลประมงทะเลลึกชั้น ๒

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ
เรือประมง

ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชั้นหนึ่ง

๖.๕ เรือกลประมงทะเลลึกชั้น ๑

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรต้นหนทั้งสาม
ต้นเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือของ

เรือประมง

๗. เรือกลเดินทะเลชายแดน

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ทะเลชายแดนมีเขตทุระบุไว้ให้
ควบคุมเรือในเขตนั้นได้

๘. เรือเดินทะเลที่มีไซ้เรือกล

๘.๑ เรือลำเลียงหรือเรืออื่น ๆ ที่มีไซ้เรือใบขนาด
ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์

นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรผู้ควบคุมเรือ
ที่มีไซ้เรือกล

๘.๒ เรือลำเลียงหรือเรืออื่น ๆ ที่มีไซ้เรือใบขนาด
เกินกว่า ๖๐ ตันกรอสส์ แต่ไม่เกิน ๒๕๐
ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรควบคุมเรือ
ที่มีไซ้เรือกล

๘.๓ เรือลำเลียงหรือเรืออื่น ๆ ที่มีไซ้เรือใบขนาดเกิน
๒๕๐ ตันกรอสส์

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรผู้ควบคุมเรือ
ที่มีไซ้เรือกล

๘.๔ เรือใบ

นายเรือ ต้องมีประกาศนียบัตรผู้ควบคุมเรือ
ที่มีไซ้เรือกล

๙. เรือใบชายทะเลชายแดน

นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรผู้ควบคุมเรือที่มีไซ้
เรือกล มีเขตควบคุมเรือตามพระบ
ุญไว้ให้เดินเรือในเขตนั้นได้

๑๐. เรือกลลำน้ำ

๑๐.๑ เรือที่มีขนาดไม่เกิน ๓๐ ตันกรอสส์
นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือ
ลำน้ำชั้นสอง

๑๐.๒ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๓๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์
นายท้าย ต้องมี ประกาศนียบัตรนายท้าย
เรือลำน้ำชั้นหนึ่ง

๑๐.๓ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๖๐ ตันกรอสส์ แต่
ไม่เกิน ๒๕๐ ตันกรอสส์
นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนายเรือ
ของเรือลำน้ำ
ผู้ช่วยนายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนาย
ท้ายเรือลำน้ำชั้นสอง

๑๐.๔ เรือที่มีขนาดเกินกว่า ๒๕๐ ตันกรอสส์
นายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนาย
เรือของเรือลำน้ำ
ผู้ช่วยนายเรือ ต้องมี ประกาศนียบัตรนาย
ท้ายเรือลำน้ำชั้นหนึ่ง

ข้อ ๒ ผู้กระทำหน้าที่ฝ่ายช่างกลเรือ ต้องเป็นผู้ที่สอบความรู้ได้
ตามหลักสูตรของกรมเจ้าท่า หรือได้รับหนังสือสำคัญรับรองความรู้ความ
สามารถจากกรมเจ้าท่าแล้ว โดยให้สมัครประจำเรือ ซึ่งต้องมีประกาศ
นียบัตรตามชั้นที่กำหนดไว้ตามตารางต่อไปนี้

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๓ สำหรับเรือทมิเครื่องจักรใหญ่ขนาดไม่เกิน ๖๐ กิโลวัตต์ และขนาดเรือไม่เกิน ๑๐ ตันกรอสส์ หรือมีความยาวไม่เกิน ๑๖ เมตร เว้นแต่เรือที่กำหนดให้ใช้ในประเภทลากจูง อนุโลมให้ใช้ผู้ควบคุมเรือ และผู้ควบคุมเครื่องจักรคนเดียวกันได้ แต่ต้องเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรทั้งสองประเภท สำหรับเรือขนาดต่อนทมิเครื่องจักรใหญ่เกินกว่า ๑ เครื่องขึ้นไป ผู้ควบคุมเครื่องต้องมีประกาศนียบัตรชั้นที่สามารถควบคุมเรือทมิแรงม้าสูงสุดได้

ข้อ ๔ ประกาศนียบัตรชั้นต่างๆ ที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ และข้อ ๒ นั้น สำหรับในระหว่างที่คนประจำเรือขาดแคลนให้เจ้าพนักงานตรวจเรือ โดยได้รับอนุมัติจากผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ อาจยกเว้นให้ลดชั้นประกาศนียบัตรลงต่ำกว่าที่กำหนดไว้ได้ไม่เกิน ๑ ชั้น ทั้งนี้ในเรือลำหนึ่งจะอนุโลมให้ลดชั้นประกาศนียบัตรลงได้ไม่เกิน ๑ ตำแหน่งในแต่ละฝ่าย

ข้อ ๕ ประกาศนียบัตรนายช่างกลชั้นสามประเภทชำนาญงาน ให้กระทำในตำแหน่งที่กำหนดให้สำหรับตำแหน่งนายช่างกลชั้นสามทุกตำแหน่ง แต่ไม่มีสิทธิที่จะได้รับการผ่อนผันตามข้อ ๔

ข้อ ๖ ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่งพิเศษประเภทชำนาญงาน ให้กระทำในตำแหน่งที่กำหนดให้สำหรับตำแหน่งคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่งพิเศษทุกตำแหน่ง แต่ไม่มีสิทธิที่จะได้รับการผ่อนผันตามข้อ ๔

ข้อ ๗ คนประจำเรือฝ่ายเดินเรือ และฝ่ายช่างกลเรือ ที่ไม่ต้องมีประกาศนียบัตร ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือกำหนดให้สำหรับเรือแต่ละลำตามความจำเป็นในการเดินเรือ และการใช้เครื่องจักรกลต่างๆ

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๘ สำหรับเรือประเภทที่ใดก็ตามที่คิดค้นต่อขึ้นใหม่ หรือไม่มีระบุไว้ในข้อบังคับนี้ ให้เจ้าพนักงานตรวจเรือกำหนดจำนวนคนประจำเรือ และชั้นประกาศนียบัตรได้ตามความเหมาะสมและโดยได้รับอนุมัติจากผู้อำนวยการกอง กองตรวจเรือ

ข้อ ๙ ผู้ถือประกาศนียบัตรฝ่ายเดินเรือชั้นต่าง ๆ มีสิทธิทำการในตำแหน่งต่าง ๆ ในเรือดังต่อไปนี้

๑. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินต่างประเทศ มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. นายเรือ เรือกลเดินต่างประเทศ

ข. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๒. ผู้ถือประกาศนียบัตรต้นหนที่หนึ่ง มีสิทธิทำการใน

ตำแหน่ง

ก. นายเรือ เรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลเดินประเทศใกล้เคียง

ข. ต้นเรือ เรือกลเดินต่างประเทศ

ค. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๓. ผู้ถือประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง มีสิทธิทำการใน

ตำแหน่ง

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๔๖

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ก. นายเรือ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัดเขต
ขนาดไม่เกิน ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต

ข. ต้นเรือ เรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลเดินประเทศ
ใกล้เคียง

ค. ต้นหน เรือกลเดินต่างประเทศ

ง. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้น ประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า
ทุกชั้น

๔. ผู้ถือประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม มีสิทธิทำการใน
ตำแหน่ง

ก. นายเรือ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัดเขต
ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต ขนาด
ไม่เกิน ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลประมงทะเลลึกชั้นหนึ่ง

ข. ต้นเรือ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง

ค. ต้นหน เรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ง. ผู้ช่วยต้นเรือ เรือกลเดินต่างประเทศ

จ. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า
ทุกชั้น

๕. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายเรือของเรือประมง มีสิทธิ
ทำการในตำแหน่ง

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ก. นายเรือ เรือกลประมงทะเลลึกชั้นสอง หรือ เรือกลเดินทะเลเฉพาะเขตขนาดไม่เกิน ๒,๐๐๐ ตันกรอสส์

ข. ต้นเรือ เรือกลประมงทะเลลึกชั้นหนึ่ง

ค. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๖. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ

ก. ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. ๑ นายเรือ เรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์

ก. ๒ ต้นเรือ เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัด เขต ขนาดไม่เกิน ๕,๐๐๐ ตันกรอสส์ หรือเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต

ก. ๓ ต้นหน เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง

ก. ๔ ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตร

ที่ต่ำกว่าทุกชั้น

ข. ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ ขนาดไม่เกิน ๒๐๐ ตันกรอสส์ มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ข. ๑ นายเรือ เรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต ขนาดไม่เกิน ๒๐๐ ตันกรอสส์

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข. ๒ ตันหน เรือกลเดินประเทศใกล้เคียง
ขนาดไม่เกิน ๑,๖๐๐ ตันกรอสส์

ข. ๓ ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตร
ที่ต่ำกว่าทุกชั้น

๗. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายเรือของเรือกลลำน้ำ มีสิทธิ
ทำการในตำแหน่ง

ก. นายเรือ เรือกลลำน้ำทุกขนาด

ข. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๘. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลเดินทะเลเลขชายแดน
มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. นายท้าย เรือกลเดินทะเลเลขชายแดน

ข. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๙. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลเดินทะเลเลขหนึ่ง
มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. นายท้าย เรือกลเดินทะเลขนาดไม่เกิน ๖๐
ตันกรอสส์ หรือเรือกลลำน้ำ ขนาดไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์

ข. ตันเรือ เรือกลประมงทะเลลึกชั้นสอง

ค. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

๑๐. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลเดินทะเลเลขชั้นสอง
มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. นายท้าย เรือกลเดินทะเลขนาดไม่เกิน ๓๐
ตันกรอสส์ หรือเรือกลลำน้ำ ขนาดไม่เกิน ๓๐ ตันกรอสส์

ข. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า
ทุกชั้น

๑๑. ผู้ถือประกาศนียบัตร นายท้าย เรือกลลำน้ำชั้นหนึ่ง
มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. นายท้าย เรือกลลำน้ำขนาดไม่เกิน ๖๐ ตันกรอสส์

ข. ต้นเรือ เรือกลลำน้ำ

ค. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๑๒. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลลำน้ำชั้นสอง
มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. นายท้าย เรือกลลำน้ำขนาดไม่เกิน ๓๐ ตันกรอสส์

ข. ตำแหน่งอื่นในลำดับชั้นประกาศนียบัตรที่ต่ำกว่า

ทุกชั้น

๑๓. ผู้ถือประกาศนียบัตรผู้ควบคุมเรือทมิไช้เรือกล มีสิทธิ
ทำการในตำแหน่งผู้ควบคุมเรือทมิไช้เรือกล ตามที่กำหนดไว้ในประกาศ
นียบัตร

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข้อ ๑๐ ผู้ถือประกาศนียบัตรช่างกลเรือชั้นต่าง ๆ มีสิทธิ
ทำการในเรือตามตำแหน่งต่าง ๆ ดังนี้

๑. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นหนึ่ง มีสิทธิ
ทำการในตำแหน่งต้นกลเรือทุกชนิดทุกขนาด และตำแหน่งอื่นที่ต่ำกว่า
ทุกชั้น

๒. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสอง มีสิทธิ
ทำการในตำแหน่ง

ก. ต้นกลเรือทุกชนิดทุกขนาด เว้นแต่ตำแหน่ง
ต้นกลเรือกลเดินต่างประเทศ ที่มีขนาดเครื่องจักรใหญ่เกินกว่า ๓,๐๐๐
กิโลวัตต์

ข. ตำแหน่งอื่น ๆ ที่ต่ำกว่าทุกชั้น

๓. ผู้ถือประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสามมีสิทธิ
ทำการในตำแหน่ง

ก. ตำแหน่งต้นกลเรือทุกชนิดทุกขนาด เว้นแต่
ตำแหน่งต้นกลเรือเดินต่างประเทศที่มีขนาดเครื่องจักรใหญ่เกินกว่า
๑๕๐ กิโลวัตต์

ข. ตำแหน่งอื่น ๆ ที่ต่ำกว่าทุกชั้น

๔. ผู้ถือประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่ง
พิเศษ มีสิทธิทำการในตำแหน่ง

ก. ตำแหน่งต้นกลเรือเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
ที่มีขนาดเครื่องจักรใหญ่ไม่เกิน ๑๕๐ กิโลวัตต์

เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๑๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

ข. ตำแหน่งต้นกลเรือ ที่เรือมีเขตการเดินเรือต่ำกว่าเขตการเดินเรือในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีขนาดเครื่องจักรใหญ่ไม่เกิน ๑๕๐ กิโลวัตต์

ค. ตำแหน่งนายช่างกลที่หนึ่งเรือกลเดินต่างประเทศ ที่มีขนาดเครื่องจักรใหญ่ไม่เกิน ๑๕๐ กิโลวัตต์ และตำแหน่งนายช่างกลที่หนึ่งเรือกลเดินในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีขนาดเครื่องจักรใหญ่ไม่เกิน ๑,๕๐๐ กิโลวัตต์ และนายช่างกลที่หนึ่งเรือกลเดินประเทศใกล้เคียง และเรือกลเดินประเทศใกล้เคียงจำกัดเขต ขนาดเกินกว่า ๑๕๐ กิโลวัตต์

ง. ตำแหน่งผู้ควบคุมเครื่องจักรเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต และเรือกลลำนามีขนาดเครื่องจักรไม่เกิน ๑๕๐ กิโลวัตต์

จ. ตำแหน่งอื่น ๆ ที่ต่ำกว่าทุกชั้น

๕. ผู้ถือประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่งมีสิทธิทำการในตำแหน่งผู้ควบคุมเครื่องจักรเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต และเรือกลลำนามีขนาดเครื่องจักรไม่เกิน ๒๕๐ กิโลวัตต์

๖. ผู้ถือประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นสองมีสิทธิทำการในตำแหน่งผู้ควบคุมเครื่องจักรเรือกลเดินทะเลเฉพาะเขต และเรือกลลำนามีขนาดเครื่องจักรไม่เกิน ๑๒๕ กิโลวัตต์

ข้อ ๑๑ ผู้ถือประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความชำนาญของคนประจำเรือฝ่ายเดินเรือ ให้มีลำดับชั้นของประกาศนียบัตรตามลำดับจากสูงสุดไปต่ำสุดดังนี้

ลำดับที่ ๑ ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินต่างประเทศ

“MASTER MATE”

ลำดับที่ ๒ ประกาศนียบัตรต้นหนที่หนึ่ง
“FIRST MATE”

ลำดับที่ ๓ ประกาศนียบัตรต้นหนที่สอง
“SECOND MATE”

ลำดับที่ ๔ ประกาศนียบัตรต้นหนที่สาม
“THIRD MATE”

ลำดับที่ ๕ ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือประมง
“SKIPPER OF FISHING VESSEL”

ลำดับที่ ๖ ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือเดินในประเทศ
“SKIPPER OF LOCAL TRADE VESSEL”

ลำดับที่ ๗ ประกาศนียบัตรนายเรือของเรือกลลำน้ำ
“SKIPPER OF POWER DRIVEN RIVER VESSEL”

ลำดับที่ ๘ ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลเดินทะเล
ชายแดน

“HELMSMAN OF POWER DRIVEN SEA-GOING NEIGHTBOUR AREA VESSEL”

ลำดับที่ ๘ ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลเดินทะเล
ชั้นหนึ่ง

“FIRST CLASS HELMSMAN OF
POWER DRIVEN SEA - GOING
VESSEL”

ลำดับที่ ๑๐ ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลเดินทะเล
ชั้นสอง

“SECOND CLASS HELMSMAN OF
POWER DRIVEN SEA - GOING
VESSEL”

ลำดับที่ ๑๑ ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลลำน้ำ
ชั้นหนึ่ง

“FIRST CLASS HELMSMAN OF
POWER DRIVEN RIVER VESSEL”

ลำดับที่ ๑๒ ประกาศนียบัตรนายท้ายเรือกลลำน้ำ
ชั้นสอง

“SECOND CLASS HELMSMAN OF
POWER DRIVEN RIVER VESSEL”

ลำดับที่ ๑๓ ประกาศนียบัตรผู้ควบคุมเรือที่มิใช่เรือกล

“HELMSMAN OF NON-SELF PRO-
PELLED VESSEL”

ข้อ ๑๒ ประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความชำนาญของคนประจำเรือฝ่ายช่างกล ให้มีลำดับชั้นของประกาศนียบัตรตามลำดับจากสูงสุดไปต่ำสุดดังนี้

- ลำดับที่ ๑ ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นหนึ่ง
“FIRST CLASS ENGINEER”
- ลำดับที่ ๒ ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสอง
“SECOND CLASS ENGINEER”
- ลำดับที่ ๓ ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสาม
“THIRD CLASS ENGINEER”
- ลำดับที่ ๔ ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสาม
ชำนาญงาน
“THIRD CLASS ENGINEER” BY
PRACTICE
- ลำดับที่ ๕ ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์
ชั้นหนึ่งพิเศษ หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำ
เรือกลเดินทะเลชั้นหนึ่ง
“SPECIAL FIRST CLASS ENGINE
OPERATOR” หรือ “FIRST CLASS
BOILER MAN FOR SEA GOING
SHIP”

ลำดับที่ ๖ ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์
ชั้นหนึ่งพิเศษชำนาญงาน

“SPECIAL FIRST CLASS ENGINE
OPERATOR” BY PRACTICE

ลำดับที่ ๗ ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์
ชั้นหนึ่ง หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกล
เดินทะเลชั้นสอง หรือคนใช้เครื่องจักร
ไอน้ำเรือกลลำน้ำชั้นหนึ่ง

“FIRST CLASS ENGINE OPERATOR”
หรือ “SECOND CLASS BOILER MAN
FOR SEA-GOING SHIP” หรือ “FIRST
CLASS BOILER MAN FOR SELF
PROPELLED RIVER VESSEL”

ลำดับที่ ๘ ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์
ชั้นสอง หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกล
ลำน้ำชั้นสอง

“SECOND CLASS ENGINE OPERA-
TOR” หรือ “SECOND CLASS BOILER
MAN FOR SELF PROPELLED RIVER
VESSEL”

ข้อ ๑๓ สำหรับประกาศนียบัตรแสดงความรู้และความชำนาญ ฝ่ายช่างกลทั้งประเภทเครื่องจักรไอน้ำ และประเภทเครื่องยนต์ อาจจะมีหมายเหตุเพิ่มเติมจากประเภทใดประเภทหนึ่งไปเป็นประเภทรวมได้ ถ้าผู้ถือประกาศนียบัตรในชั้นนั้นสอบความรู้ได้ตามหลักสูตรของอีกประเภทหนึ่งได้

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๓ ในระหว่างที่ข้อบังคับกรมเจ้าท่าว่าด้วยหลักสูตรความรู้และความชำนาญสำหรับผู้ควบคุมเรือและผู้ควบคุมเครื่องจักรฉบับต่าง ๆ ยังมีได้แก่ใจให้ยอมรับประกาศนียบัตรความรู้และความชำนาญ สำหรับผู้ควบคุมเรือ และผู้ควบคุมเครื่องจักรฉบับเดิมที่ไม่หมดอายุ เทียบเท่ากับประกาศนียบัตรฉบับใหม่ตามกฎหมายข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ดังต่อไปนี้

ก. ฝ่ายเดินเรือ

ประกาศนียบัตรใหม่

ประกาศนียบัตรเดิม

๑. นายเรือของเรือเดิน

นายเรือของเรือเดิน

ต่างประเทศ

ต่างประเทศ

๒. ต้นหนที่หนึ่ง

ต้นหนที่หนึ่งเรือเดิน

ต่างประเทศ

๓. ต้นหนที่สอง

ต้นหนที่สองเรือเดิน

ต่างประเทศ

ประกาศนียบัตรใหม่

๔. ตันหนทสาม

๕. นายเรือของเรือประมง

๖. นายเรือของเรือเดิน
ในประเทศ๗. นายเรือของเรือกล
ลำน้ำ๘. นายท้ายเรือกลเดิน
ทะเลชายแดน๙. นายท้ายเรือกลเดิน
ทะเลชั้นหนึ่งประกาศนียบัตรเดิมตันหนทสองเรือเดิน
ต่างประเทศ
(เฉพาะลำ)นายเรือของเรือกล
ประมงชั้นหนึ่ง
นายเรือของเรือกล
ประมงชั้นสองนายเรือของเรือกลเดิน
ทะเลเฉพาะเขตนายเรือของเรือกล
ลำน้ำชั้นหนึ่ง
นายเรือของเรือกล
ลำน้ำชั้นสองนายเรือของเรือกล
เดินทะเลชายแดนนายท้ายชายทะเล
ชั้นหนึ่งสำหรับเรือกล
ประมง
นายท้ายชายทะเล
ชั้นหนึ่งสำหรับเรือกล
ชายทะเล

ประกาศนียบัตรใหม่

๑๐. นายท้ายเรือกลเดิน
ทะเลชั้นสอง

๑๑. นายท้ายเรือกลลำน้ำ
ชั้นหนึ่ง

๑๒. นายท้ายเรือกลลำน้ำ
ชั้นสอง

๑๓. ผู้ควบคุมเรือทมิฬ
เรือกล

ประกาศนียบัตรเดิม

นายท้ายชายทะเล
ชั้นสองสำหรับเรือกล
ประมง

นายท้ายชายทะเล
ชั้นสองสำหรับเรือกล
ชายทะเล

นายท้ายเรือกลลำน้ำ
ชั้นหนึ่ง

นายท้ายเรือกลลำน้ำ
ชั้นสอง

ไต้ก๋ง เรือใบเดินทะเล

เฉพาเขต
สร้าง เรือลำเล็กเดิน

ทะเลเฉพาเขต

คนถือท้าย

ข. ฝ่ายช่างกลเรือ

๑. ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นหนึ่ง ใช้แทน
ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นหนึ่ง

๒. ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสอง ใช้แทน
ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสอง

๓. ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสาม ใช้แทน
ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสาม

๔. ประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสามชำนาญงาน
ใช้แทนประกาศนียบัตรนายช่างกลเรือชั้นสามชำนาญงาน

๕. ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่ง
พิเศษ หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลเดินทะเลชั้นหนึ่ง ใช้แทน
ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่งพิเศษ หรือคนใช้เครื่องจักร
ไอน้ำเรือกลเดินทะเลชั้นหนึ่ง

๖. ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่ง
พิเศษชำนาญงาน ใช้แทนประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่ง
พิเศษชำนาญงาน

๗. ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่ง
หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลเดินทะเลชั้นสอง หรือประกาศนียบัตร
คนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลลำน้ำชั้นหนึ่ง ใช้แทนประกาศนียบัตรคนใช้
เครื่องจักรยนต์ชั้นหนึ่ง หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลเดินทะเลชั้นสอง
หรือประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลลำน้ำชั้นหนึ่ง

๘. ประกาศนียบัตรคนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นสอง
หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลลำน้ำชั้นสอง ใช้แทนประกาศนียบัตร
คนใช้เครื่องจักรยนต์ชั้นสอง หรือคนใช้เครื่องจักรไอน้ำเรือกลลำน้ำ
ชั้นสอง

กฎข้อบังคับนี้ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๘

อำพล ตยาภรณ์
อธิบดีกรมเจ้าท่า

ใบสำคัญรับรองเลขที่.....

แบบ ตร. ๒๐-๑

ประเทศไทย

กรมเจ้าท่า

ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ

ใบสำคัญรับรองฉบับนี้ ออกภายใต้กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่.....๒๕.....
 ชื่อเรือ..... ทะเบียนเลขที่..... สัญญาณเรียกขาน..... วัสดุตัวเรือ.....
 ยาวตลอดลำ.....เมตร ยาวฉาก.....เมตร กว้าง.....เมตร ลึก.....เมตร
 ต้นก羅斯.....ต้นเนต.....น้ำหนักบรรทุก.....ตัน เครื่องจักรใหญ่ชนิด.....
 จำนวนเครื่องและจำนวนสูบ.....แรงม้าเบรค.....ชื่อเจ้าของ.....
 ที่อยู่.....

เจ้าพนักงานผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ขอรับรองว่า

๑. ในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ตัวเรือ เครื่องจักร หมอน้ำ ถึงกำลังอัดสูง
 และอุปกรณ์ของเรือดังกล่าวนี้ ได้รับการตรวจแล้ว ปรากฏว่ามีความทนทะเลดี และมีความเหมาะสมที่จะ
 ใช้งานตามประเภทของเรือได้จนถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๒. มีเครื่องมือเดินเรือ สัญญาณที่ใช้ในการเดินเรือ และหูดสัญญาณติดตั้งไว้ถูกต้องตามกฎหมาย
 ข้อบังคับ

๓. มีสมอและโซ่สมอถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับ

๔. มีเครื่องชูชีพถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับ ดังรายการต่อไปนี้
 เรือชูชีพ.....ลำ สำหรับ.....คน แพชูชีพ.....แพ สำหรับ.....คน
 พวงชูชีพ.....พวง เสื้อชูชีพ.....ตัว

๕. มีอุปกรณ์ดับเพลิงถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับ

๖. บรรดาช่องเปิดต่าง ๆ บนดาดฟ้าหลัก มีขอบและฝาปิดสามารถสนิทกันได้

๗. นายเรือ ชื่อ.....ประกาศนียบัตรชั้น.....เลขที่.....
 ต้นกกล ชื่อ.....ประกาศนียบัตรชั้น.....เลขที่.....

๘. จำนวนคนประจำเรือ.....คน คนโดยสาร.....คน รวม.....คน

๙. ประเภทเรือ.....ประเภทการใช้.....

๑๐. กำหนดให้เดินได้ในเขต.....
 ออกให้ ณ ที่ทำการ.....เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือฉบับนี้ให้ใช้ได้จนถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เจ้าพนักงานตรวจเรือ

Certificate No.....

Form TR. 20-1

**THAILAND
HARBOUR DEPARTMENT
CERTIFICATE OF SURVEY**

This certificate is issued under Thai Survey Regulation.....19.....

Name of vessel.....Licence No.....Call sign.....Hull material.....

L.O.A.....Metres, L.B.P.....Metres, Breadth.....Metres, Depth.....Metres

Gross Tonnage.....Net Tonnage.....Dead Weight.....Tonnes, Type of engine.....

Number of Engine & cylinder.....B.H.P.....Owner.....

Address.....

We/I the undersigned Surveyor (s) of ship hereby certify.—

1. That on the.....day of19.....The hull, machinery, boilers, pressure vessels and equipment of the above named vessel was thoroughly examined and was found to be seaworthy and fit for the service intended until the.....day of.....19.....

2. That the vessel is properly fitted with navigation equipment, with navigation lights. and with the means for making sound signals in accordance with the regulation.

3. That the vessel is properly fitted with anchors and cables in accordance with the regulation.

4. That the vessel is equipped with the following life saving appliances in accordance with the life saving appliances regulation.—

Boats.....for.....persons, Liferrafts.....for.....persons,
Lifebuoys.....Lifejackets.....

5. That the vessel is provided with the following fire-extinguishing appliances in accordance with the fire appliances regulation.

6. That all openings in the main deck are efficiently protected by coamings or casing and capable of being closed water-tight.

7. Master's name Class of certificate..... No.....

Chief Engineer's name... Class of certificate..... No.....

8. Number of crewpassengertotal

9. Type of Vessel Kind of Vessel

10. Permitted to sail betweenand

Issued at.....on theday of.....19.....

This certificate remains valid until the.....day of.....19.....

.....
AUTHORIZED GOVERNMENT SURVEYOR.

ใบสำคัญรับรองเลขที่.....

แบบ ตร. ๒๐-๒

ประเทศไทย

กรมเจ้าท่า

ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ

ใบสำคัญรับรองฉบับนี้ออกภายใต้กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่...../๒๕.....

ชื่อเรือ.....จดทะเบียนเลขที่..... สัญญาณเรียกขาน.....

ประเภท..... ตันกรอสส์..... ตันเน็ต..... ราง.....

ชื่อเจ้าของ.....

ที่อยู่.....

เจ้าพนักงานผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ขอรับรองว่า.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ออกให้ ณ ที่ทำการ..... เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือฉบับนี้ให้ใช้ได้จนถึง วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

.....
เจ้าพนักงานตรวจเรือ

Certificate No.....

Form TR. 20-2

THAILAND
HARBOUR DEPARTMENT
CERTIFICATE OF SURVEY

This certificate issued under Thai Survey Regulation.....19.....

Name of vessel.....Licence No.....

Call sign.....Kind of vessel.....

Gross tonnage.....Net tonnage.....Flag.....

Owner.....

Address.....

We/I the undersigned surveyor (s) of ship hereby certify:—

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Issued at.....on the.....day of.....19.....

This certificate remains valid until the.....day of.....19.....

.....
AUTHORIZED GOVERNMENT SURVEYOR

ใบสำคัญรับรองเลขที่.....

แบบ ตร. ๒๐-๓

ประเทศไทย

กรมเจ้าท่า

ใบรับรองการตรวจวัสดุที่ใช้ประจำเรือ

(ใบรับรองนี้ออกภายใต้กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือฉบับที่.....พ.ศ. ๒๕๒๘)

วันที่.....

ใบรับรองฉบับนี้ ออกให้เพื่อรับรองว่าวัสดุตามรายการข้างล่างนี้ ได้ผ่านการตรวจสอบโดย
กองตรวจเรือ กรมเจ้าท่า ตามกฎสำหรับการตรวจวัสดุที่ใช้ประจำเรือ ภายใต้กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ
ฉบับที่.....พ.ศ. ๒๕๒๘ วัสดุดังกล่าวมีสภาพและคุณสมบัติที่ได้รับอนุมัติให้ใช้งานได้

ประเภทของการอนุมัติ.....

รายละเอียดของวัสดุ.....

จำนวนของวัสดุ.....

วันที่ผลิต.....

เลขกำกับวัสดุ.....

ชื่อและที่อยู่ของผู้ผลิต.....

เครื่องหมายกำกับการตรวจ.....

.....
เจ้าพนักงานตรวจเรือ

Certificate No.....

Form TR. 20-3

THAILAND
HARBOUR DEPARTMENT
INSPECTION CERTIFICATE
OF
ARTICLES FOR SHIP USE OF APPROVED TYPE
(ISSUED UNDER THE THAI SURVEY REGULATION.....B.E. 2528)

Date.....

This is to certify that the following articles were tested and inspected by the Ship Survey Division Harbour Department in accordance with the Rules for ships and Articles for Ship Use of Approved Type pertaining to Ship's Survey Regulation.....B.E.2528 and were found in compliance with the Approved Type.

- Type Approval;.....
- Description of Type;.....
- Number of Articles;.....
- Date of Manufacture;.....
- Manufacturer's Serial Numbers;.....
- Manufacturer Name and Address;.....
- Inspection Mark;.....

.....
AUTHORIZED GOVERNMENT SURVEYOR

ใบสำคัญรับรองเลขที่.....

แบบ ตร. ๒๐-๔

กรมเจ้าท่า

ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือสำหรับเรือกลลำน้ำและเรือลำน้ำที่ไม่มีเรือกล

ใช้เรือในเขตลำน้ำ

ใบสำคัญรับรองฉบับนี้ออกภายใต้กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่.....พ.ศ. ๒๕๒๘

ว่าด้วยการตรวจตัวเรือ เครื่องจักรและอุปกรณ์สำหรับเรือ

ชื่อเรือ..... ทะเบียนเลขที่.....

ต้นกรอสส์..... ตันเน็ต..... วัสดุตัวเรือ.....

ประเภทเรือ..... ประเภทการใช้..... น้ำหนักบรรทุก..... ตัน

ยาวตลอดลำ..... เมตร ยาวจาก..... เมตร กว้าง..... เมตร ลึก..... เมตร

จำนวนเครื่องจักร..... ชนิด..... ชื่อเครื่อง.....

จำนวนแรงม้า..... จำนวนสูบ..... หมายเลขเครื่อง.....

ชื่อเจ้าของ.....

ที่อยู่.....

พวงชูชีพ..... พวง เต็มชูชีพ..... ตัว น้ำยาดับเพลิง..... ขวด

จำนวนคนประจำเรือ..... คน คนโดยสาร..... คน รวม..... คน

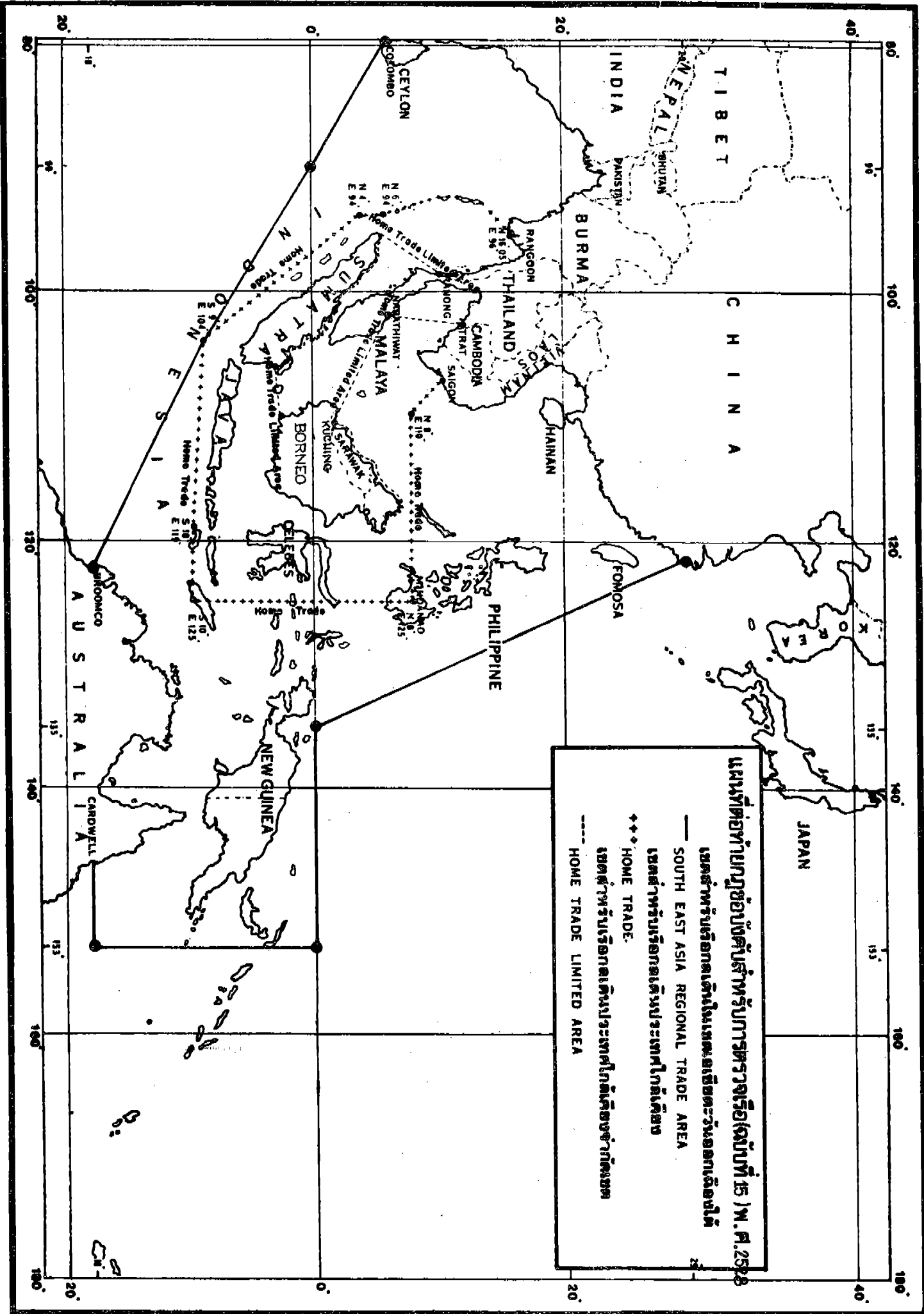
ชื่อผู้ควบคุมเรือ..... ประกาศนียบัตร..... หมายเลข.....

ชื่อผู้ควบคุมเครื่องจักร..... ประกาศนียบัตร..... หมายเลข.....

ออกให้ ณ ที่ทำการ..... เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ.

ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือฉบับนี้ให้ใช้ได้ถึง วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

.....
เจ้าพนักงานตรวจเรือ

แผนที่เกี่ยวกับที่ตั้งสำหรับการวางเรือเดินที่ 15 พ.ศ. 2528

เขตสำหรับเรือทะเลในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
 — SOUTH EAST ASIA REGIONAL TRADE AREA
 เขตสำหรับเรือทะเลในประเททั่วโลก
 *** HOME TRADE
 เขตสำหรับเรือทะเลในประเททั่วโลกที่ขีดจำกัดเขต
 HOME TRADE LIMITED AREA

แผนที่ต่อท้าย กฤษฎีกาบังคับการตรวจเรือเดินสมุทร พ.ศ. 2528
 แสดงเขตการเดินเรือตามข้อ 8 มาตราสาม 1:30,000,000

